

ВЕЛИКА СРБИЈА



ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ДЕЦЕМБАР 2010. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXI, БРОЈ 3428

У Руској думи формиран Комитет за заштиту права Војислава Шешеља



Др Војислав Шешељ

**ФЕНОМЕНОЛОГИЈА
БАЛКАНСКОГ
ДЕСПОТИЗМА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2000.

Др Војислав Шешељ

**ВЕЛЕНДАЈНИЧКИ
ПРОЦЕС**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2001.

Др Војислав Шешељ

**НАРКОМАНИЈА
БУКА МАНИТОГА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2000.

Др Војислав Шешељ

**СРБИЈА ПОД
АМЕРИЧКИМ БОМБАМА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ПАКЛЕНИ
ПЛАНОВИ ЗАПАДА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2001.

Др Војислав Шешељ

**КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР
У БУДЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2001.

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНИЈСКИ
ЗУЛУМ НАД СРБИЈОМ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ГЛАВНИ МИЛОШЕВИЋЕВ
ПОЛИТИЧКИ РОБИЈАШ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МИНИСТРА ОДБРАНЕ
ПАВЛА БУДАНОВИЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНИЈСКИ СЕЏМЕНИ
НА ПРАВНОМ ФАКУЛТЕТУ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2001.

Др Војислав Шешељ

**ГЛОГОВ КОЛАЦ
У ДОСОВСКОМ СРЦУ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2003.

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНИЈЕ КАО
НОВИ ЈАЊИЧАРИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2003.

Др Војислав Шешељ

**ЧЕТИНЧКА САЂА НАД
ДОСМАНИЈСКОМ ГЛАВОМ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**ЖИГОСАЊЕ
ДОСМАНИЈСКОГ
БЕШЧАШЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2003.

Др Војислав Шешељ

**СТАНКО СУБОТИЋ
-ЦАНЕ ЖБАЦ
КРАЉ ДУВАНСКЕ МАФИЈЕ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**КРВАВЕ РУЧЕРАЈЕ
МАДЛЕН ОБРАЈТ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ГЕНОЦИДНИ
ИЗРАСАСКИ ДИПЛОМАТА
ТЕОДОР МЕРОН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**ЂАВОЛОВ ШЕГРТ
ЗЛОЧИНАЧКИ РИМСКИ ПАПА
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**ВАШИНГТОНСКИ
СЕКСУАЛНИ МАНИЈАК
БИЛ КЛИНТОН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**У ЧЕЉУСТИМА
КУРВЕ ДЕЛ ПОНТЕ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ЕНГЛЕСКИ
ПЕДЕРСКИ ИСПРАК
ТОНИ БЛЕР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**КРИМИНАЛАЦ
И РАТНИ ЗЛОЧИНАЦ
ХАВИЈЕР СОЛАНА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПОДМУКАН
ГАЛСКИ ПИЦОПЕВАЦ
ЖАК ШИРАК**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ХИТАСРОВИ
НАЈВЕРНИЈИ СЛЕДБЕНИЦИ
ХЕЛМУТ КОЛ И ХАНС ГЕНШЕР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2006.



Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић

Лектура и коректура

Ивана Борац

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазич,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине српске радикал-
не стране / главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул
1990) - Београд : Српска радикална странка,
1990 - 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА
COBISS.SR-ID 19291650

Стоп хашкој тиранiji

- У Руској думи формиран Комитет за заштиту права Војислава Шешеља

2

Стоп хашкој тиранiji

- Разбићу оптужницу у парампарчад

4

Да се не заборави

- Две годишњице Крајине

9

Убијање правде

- Рафал у жртве

12

Иницијатива

- Нема преговора са убицом

13

Кројачи српских граница

- Николић за независно Косово

20

Аутономашко разбојништво

- Паорима нови намет на вилајет

21

Порез на сиротињу

- Нама штап њима шаргарепа

26

Хајка

- Радикална одбрана породице Младића

28

Политиканство

- Генерал за повлачења

30

У лажи су кратке ноге

- Вучић прима плату из буџета Земуна и Вождовца

31

Малверзације

- Монтирање “Монтере”

38

Србија на добошу

- НЕ продаји Телекома

40

Амерички империјализам

- Да ли је завршен хладни рат

46

Скандалозно

- Српски језик и црногорско-бошњачко-хрватски језички вандализам

54

У Руској думи формиран Комитет за заштиту права Војислава Шешеља

- *Циљ комитета је заштита људских права Војислава Шешеља, који се већ осам година налази у анτισрпском Хашком трибуналу и обавештавање руске јавности о процесу и здравственом стању председника Српске радикалне странке*

Група угледних московских политичара, писаца и научника је, крајем децембра 2010. године, у Државној думи Руске федерације основала Руски друштвени комитет за заштиту људских права проф. др Војислава Шешеља. Циљ комитета је заштита људских права Војислава Шешеља, који се већ осам година налази у анτισрпском Хашком трибуналу и обавештавање руске јавности о процесу и здравственом стању председника Српске радикалне странке. Тим поводом, у Думи је 23. децембра 2010. године, уз велико интересовање руских медија, одржана конференција за новинаре на којој су чланови комитета изразили забринутост за здравље председника Српске радикалне странке и затражили од Хашког трибунала да се дозволи руским лекарима да прегледају и лече Војислава Шешеља. Др Сергеј Бабурин, ректор државног Економско-трговачког универзитета, истакао је да се чланови комитета плаше да се са Војиславом Шешељем не догоди исто што и са Слободаном Милошевићем.

Чланови Руског друштвеног комитета за заштиту Шешеља поред Бабурина су и председник Савеза писаца Русије Валериј Ганичев, познати режисер и глумац Николај Бурљајев (српска јавност је последњи пут могла да га види у чувеном филму „Адмирал“), историчар академик Јелена Гускова, генерал-пуковник Леонид Ивашов, чувени књижевник и уредник утицајног недељног часописа „Завтра“ Александар Проханов (иначе, часопис „Завтра“ се сваке седмице продаје у тиражу од 100.000 примерака).

Члан Руског друштвеног комитета за заштиту Војислава Шешеља је и професор ангеолог, специјалиста за крвне судове, Маргарита Шумилина, која је одлазила у Хаг да прегледа Слободана Милошевића. У комитету је и већа група депутата из три најјаче партије (две владајуће и најјаче опозиционе) у Русији, пре свих Константин Затулин, депутат Јединствене Русије и председник Института за земље ЗНГ, затим Михаил Јемељанов, заменик шефа посланичке групе Праведна Русија (аутор више закона изгласаних у Думи, доктор правних наука), Тамара Плетњова, познати депутат КП РФ, која је иначе јавно критиковала Карлу дел Понте приликом сусрета са њом, и многи други депутати.

Од Срба који живе и раде у Москви, члан комитета је Борислав Милошевић, бивши амбасадор СРЈ у Москви у периоду од 1998/2001. године, старији брат Слободана Милошевића. Борислав Милошевић има велики углед у руској јавности, не само као бивши амбасадор и дипломата са вишедеценијским искуством, него и као врхунски интелектуалац. Он је учесник многих телевизијских и научних дебата, посебно када се говори о балканској проблематици. Може се са сигурношћу тврдити да је Борислав Милошевић не само неко ко успешно и аргументовано заступа ставове Срба



и Србије у руској јавности, већ и једини Србин у Москви који има статус јавне личности раван ономе који имају и претходно наведени познати руски интелектуалци и политичари.

У одбрану људских и процесних права Војислава Шешеља, која се у Хагу флагрантно крше на најгрубљи могући начин, стали су између осталих и председници многих политичких партија. Питање кршења елементарних људских права Војислава Шешеља покренуто је у Русији на највишем државном нивоу. На конференцији комитета у Думи објављена је ексклузивна информација да је недавно (24. новембра 2010. године) лидер руских комуниста Геннадј Зјуганов у присуству представника Праведне Русије и Јединствене Русије, разговарао са председником Дмитријем Медведевим, о већем ангажману руске дипломатије око ослобађања

Шешеља и надзора над радом трибунала, као и роковима за завршетак рада тог суда. На том састанку, који је одржан уочи обраћања председника Медведева депутатима и сенаторима у новембру 2010. године, детаљно је разматрано писмо Зјуганова упућено председнику Медведеву о Хагу и Шешељу, чије делове ексклузивно објављујемо: „Продужава се суђење лидеру Српске радикалне странке, професору Војиславу Шешељу, који се налази у тамници у Хагу скоро 8 година, без обзира што у оптужници не постоје било какви докази за кривицу. Трибунал отворено отеже разматрање предмета: у 2010. години одржано је свега 19 заседања, од којих су половину чинила не судска, већ административна заседања. У предмету Шешељ сакрила се маса лажних доказа, а он је у 2009. години, иако већ притворен, осуђен на 15 месеци затвора – наводно за непоштовање суда по исфабрикованој оптужби, чији је циљ, несумњиво, отезање процеса. Здравствено стање професора Шешеља изазива све већу забринутост. Сматрамо да постоји сваки основ да се претпостави да се његов предмет може завршити такође трагично и једнако неуспешно за МКСЈ као „предмет Милошевић“.

Академик др Јелена Гускова је на конференцији истакла да је Институт за изучавање кризе на Балкану Руске академије наука сакупио много доказа који потврђују да суд у Хагу нема исте критеријуме и да му је главни задатак да оправда агресију НАТО-а на Србе. Гускова је истакла да је списак руских лекара специјалиста који желе да прегледају и лече Шешеља већ предат трибуналу у Хагу од стране руских дипломата у Холандији.

На конференцији у Думи је објављена још једна ексклузивна информација. Угледни и познати депутат Константин Затулин из владајуће Јединствене Русије је упутио значајно писмо–захтев, 9. децембра 2010. године, министру спољних послова Руске Федерације, Сергеју Лаврову. У писму се тражи од руског министра да објасни јавности на који начин руске дипломате намеравају да се боре за укидање

Дозволити руским лекарима да лече Шешеља

Чланови Руског комитета за заштиту људских права Војислава Шешеља, забринуте за здравље председника Српске радикалне странке, затражили су од Хашког трибунала да се дозволи руским лекарима да прегледају и лече лидера радикала.

Хашког трибунала и ослобађање Шешеља. Затулин је подсетио да је Дума више пута тражила да представници Русије инсистирају на укидању тог, необјективног суда, и јасно затражио од министра Лаврова: „Молим вас да ме, у складу са тачком 3, ставом 14. Закона о статусу члана Савета Федерације и статуса депутата Државне думе Руске Федерације информисете о следећем:

1. На који начин Министарство иностраних послова намерава да допринесе скором завршетку рада Међународног трибунала за бившу Југославију, чија је делатност више пута осуђивана у изјавама Државне думе Руске Федерације и

2. Може ли се очекивати интензивирање напора Министарства иностраних послова, како би се спречио трагичан исход и окончало суђење Војиславу Шешељу“.

Др Сергеј Бабурин је на конференцији у Думи истакао да је Војислав Шешељ више пута јавно упозоравао да албански терористи на челу са ОВК тргују људским органима које узимају од киднапованих људи. Бабурин је нагласио да би руководиоци трибунала сада требало да се запитају зашто су игнорисали Шешељеве тврдње, говорећи да он то измишља. Бабурин је подсетио да је Шешељ само десетак дана пре одласка у Хаг говорио у Москви студентима о томе да трибунал уопште нема објективне архиве.

Р. В. С.



Др Војислав Шешељ на статусној конференцији за непоштовање суда најавио:

Разбићу оптужницу у парампарчад

- *Председник Српске радикалне странке на статусној конференцији најавио је да ће, у поступку за непоштовање суда, извести сведоке одбране који ће у судници пре свега да потврде да су они лично јавности обелоданили свој идентитет, а не он*
- *Ја сам објавио њихове изјаве које су дате за моју одбрану, а не њихове изјаве које су дате раније тужилаштву, које их је планирало извести овде као сведоке оптужбе. То су веома различите ствари. Сваки од тих сведока се појавио у јавности и рекао – ја сам тај и тај, имао сам шифру ту и ту, тужилаштво је настојало да ме присили да будем сведок оптужбе и натерало ме да потпишем лажну изјаву. То су ствари које су се овде дешавале и управо о томе ћемо расправљати у судници у току процеса. На томе ће се базирати моја одбрана – истакао је проф. др Војислав Шешељ*

Заштићени сведоци сами су открили своје шифре и имена и обелоданили како их је хашко тужилаштво присиљавало да потписују лажне изјаве. Њихове изјаве у медијима и жива сведочења биће главни доказ одбране Војислава Шешеља у другом по реду поступку за непоштовање суда пред трибуналом у Хагу. Ово је најавио сам лидер радикала на статусној конференцији одржаној 14. децембра 2010. године.

Било је речи и о ускраћивању др Шешељу информација зашто су двоје судија пре неколико година одбили да по истом основу воде поступак против њега, а сада пристају. Вођена је полемика и да ли може да се направи преседан, па да се и помоћник амикуса курије обраћа судском већу.

Проф. др Војислав Шешељ рекао је како је спреман да ових дана преда свој поднесак уз изјаве 10 сведока које намерава да позове.

– То су прелиминарне изјаве на основу којих ћу ја водити главно испитивање, фотокопије текстова из разних новина у којима су ти сведоци давали интервјуе. Тужилаштво у принципу то има, али, да би се уштедело на време – ну, ја бих скренуо пажњу да службе секретаријата које раде на преводима увек провере да ли је неки од тих приложених новинских исечака раније преведен или га треба сада преводити. Мој интерес је да се овај процес убрза, а не да се успорава – нагласио је Шешељ, рекавши да ће бити довољно времена до Нове године да се изјаве преведу како би биле употребљиве у јануару.

Он је истакао да тужилац по правилу 65 није обелоданио ништа значајно, „а вероватно и да нема“. Упркос томе што му, како је рекао, тужилац још није обелоданио документа по налогу суда од 10. децембра, лидер СРС је нагласио да убрзано ради и да ће бити спреман за суђење првих дана јануара.

Суд прикрива доказе

– Оно што је главно за моју одбрану мени није обелодано, а из ове одлуке коју сте ви донели 10. децембра није јасно да ли то треба да ми буде обелодано. У њој стоји да сте делимично одобрили мој захтев, али нема спецификације шта ми јесте и шта ми није одобрено. А овде су битна претходна документа, која сам набрајао и на прошлој и на претпрошлој статусној конференцији и из којих се може видети зашто је пре две године судско веће одбило да ме гони због наводног непоштовања суда, на основу



истих чињеница које се и сад појављују – казао је Шешељ, додавши да је за његову одбрану веома важна та аргументација судског већа.

– Двојица истих судија који су раније одлучивали да ме не треба гонити за непоштовање суда, сад су у позицији да ме гоне упркос мом захтеву за изузеће који је одбијен. Дакле, без тога, моја одбрана ће бити фелерична. Наравно, ја ћу се бранити и без тога, али ћу вам непрекидно у току процеса понављати да то нисам добио, а морао сам, и то ће бити основна тачка у мојој жалби на првостепену пресуду – најавио је Шешељ.

Он је потом затражио да се за његовог правног саветника, магистра Дејана Мирковића и кејс менаџера Немању Шаровића обезбеди боравак у Хагу у хотелском смештају, обезбеди дневнице и превоз.

– И да ми се омогући да сваки од сведока који треба да наступи у овој судници претходно дође код мене да га са-слушам у притворској јединици, да га припремим за сведочење, јер ви знате – у овом суду се сведоци припремају за сведочење. Ниједан сведок, или ретко који, изађе неприпремљен, па бих морао и ја што боље да те сведоке припремим, а све у циљу да се овај налог, уместо оптужнице, поцепа у парампарчад – прецизирао је Шешел.

Он је напоменуо да не тражи хонораре за своје сараднике, већ само надокнаду трошкова.

– И наравно, сви сведоци одбране мораће да путују у Хаг на рачун трибунала, као што се то ради у свим другим предметима. И сви сведоци одбране имају право једну личност по свом избору да поведу као пратњу у Хаг. То ће морати ургентно да се решава, јер ја ћу бити спреман већ у јануару за почетак процеса и за извођење тих сведока – поновио је Шешел.

Сами су се одали

Он је рекао да ће извести сведоке одбране који ће у судници пре свега да потврде да су они лично јавности обелоданили свој идентитет, а не он, Шешел.

– Ја сам објавио њихове изјаве које су дате за моју одбрану, а не њихове изјаве које су дате раније тужилаштву, које их је планирало извести овде као сведоке оптужбе. То су веома различите ствари. Сваки од тих сведока се појавио у јавности и рекао – ја сам тај и тај, имао сам шифру ту и ту, тужилаштво је настојало да ме присили да будем сведок оптужбе и натерало ме да потпишем лажну изјаву. То су ствари које су се овде дешавале и управо о томе ћемо расправљати у судници у току процеса. На томе ће се базирати моја одбрана – открио је лидер српских радикала.

Брус Мекфарлен је казао да, како ствари стоје, неће позивати сведоке да сведоче уживо и да ће доказни поступак оптужбе бити врло кратак. Како је казао, намерава да достави предрасправни поднесак, уколико не добије супротну инструкцију.

Војислав Шешел је узвратио да досадашња судска пракса и правилник показују да је подношење предрасправног поднеска обавеза за тужилаштво.

– Одбрана не мора, одбрану нико не може натерати да поднесе претпретресни поднесак, а тужилац то мора. Прошли процес за непоштовање суда који је против мене вођен био је нерегуларан и због тога што тужилац није поднео претпретресни поднесак, а морао је – подсетио је Шешел.

Брус Мекфарлен се пожалио да је лидер Српске радикалне странке у ранијем поступку за непоштовање суда предавао преобимне поднеске, што изазива продужене рокове за преводе и тешкоће за тужиоца да одговори благовремено. Он је захтевао од Шешела да убудуће за „такве преобимне поднеске тражи допуштење од већа“, да би судија Бартон Хол затим „скренуо пажњу Шешелу да тако треба и да поступи“.

– Господине Хол, ви нисте учествовали у прошлом поступку за непоштовање суда који је против мене вођен, па нисте ни верзирани. Али господин Мекфарлен, који је учествовао, једноставно данас не зна шта говори. Ја никакав поднесак нисам подносио, поготово не неки опширан. А овога пута ћу поднети само поднесак по правилу 65тер. Тај поднесак ће бити на пет страна, али биће више од 100 страна додатака – најавио је Шешел.

Мекфарлен опет лупа

Он је указао да по правилу 65тер нема ограничења и подсетио да је у главном процесу тужилаштво против њега поднело 6.000 докумената са више стотина хиљада страна, „чак уџбенике стратегије са Командно-штабне ака-

демије у Београду, па правила бригаде, правила корпуса...“.

– Овога пута, дакле, ја никакав други поднесак нећу подносити, а прошле године нисам подносио ни поднесак по правилу 65тер, сматрајући да ми није потребно извођење сведока. Сад сматрам да је то потребно. Тај материјал који ћу ја приложити нико жив не може да ограничи, за то не постоји ограничење ни у правилнику ни у упутству о дужини поднесака. Сам поднесак је на пет страна, а пратећи материјал ће можда бити и 200 страна. Нисам стигао да избројим стране и зато сам, коректности ради, скренуо пажњу да секретаријат треба да провери колико је од тог материјала раније преведено, а преведено је доста, кад је реч о новинским исечцима из којих се види да су сведоци, заштићени сведоци, јавно наступали у јавности и обелоданили своје име, свој број и своју шифру и све остало – рекао је Шешел.

Он је навео да је то веома релевантан материјал, „а ако секретаријат то буде савесно радио, онда ће се много уштедети на времену и ресурсима трибунала“. А ако буду све испочетка преводили, како је истакао, он неће бити крив што ће то дуго трајати.

– Али очигледно господин Мекфарлен не зна шта говори, јер ја у прошлом процесу ниједан поднесак нисам поднео. Само први, кад сам обавестио судско веће да ћу се сам бранити и ко ће ми бити правни саветник, а ко кејс менаџер. Колико ме сећање служи, више поднесака није ни било. Ако зна господин Мекфарлен за неки мој поднесак из прошлог процеса, онда би било коректно да одмах овде каже, а ја тврдим да он не зна и да говори напамет данас.

Мекфарлен је на то „претпоставио“ да Шешела сећање вара, јер је, наводно, 19. марта предао опширан поднесак жалбеном већу у претходном поступку за непоштовање суда. По њему, 9. априла жалбено веће је установило да преопширни поднесци успоравају рад суда. Он је инсистирао на тврдњи да је Шешел тада добио опомену жалбеног већа да убудуће неће узимати у обзир аргументацију која прекорачује ограничења дужине, нити ће моћи да преда нови поднесак.

Војислав Шешел је закључио да је амикус курије Мекфарлен „човек веома ниских интелектуалних могућности или му недостаје елементарни морал“.





– Рекао је да сам у прошлом поступку за непоштовање суда подносио преопширне поднеске, а ја га онда суочим са чињеницом да нисам подносио никакве поднеске. Ја ничим овде не оптерећујем првостепени поступак. Ни про-шли пут нисам оптерећивао. Господин Мекфарлен очигледно измишља и онда кад нема аргумената – одбрусио је Шешел.

Помоћница Лори

Брус Мекфарлен је затражио да његова колегиница Лори Ен Ванлин добије ограничено право обраћања већу у предстојећем суђењу. По његовим речима, она је положила правосудни испит у Канади пре око пола године, говори француски и енглески, „њени етички стандарди су на веома високом нивоу“ и „добро је упућена у сложена питања које се тичу права и интернета“. Он је подсетио да му је Ванлинова већ помагала у три случаја док је био амикус курие, а у два друга док је био помоћник истражитеља амикуса курие. Војислав Шешел се апсолутно супротставио оваквом захтеву.

– Прво, он је само именован за амикуса курие, за пријатеља суда тужиоца и само он може да наступа у тој функцији. Нису именована двојица амикуса курие, па да могу обојица да се обраћају суду. Сутра може господин Мекфарлен да доведе своју супругу, сина, кћерку, комшију и да тражи да се и они обраћају суду. Његов избор сарадника је његова лична ствар. Секретаријат му је одобрио да има своју стручну службу, немам ништа против. Ја само тражим да и ја имам стручну службу. Али не може сваки чиновник из његове стручне службе да добије право да се обраћа суду – поентирао је Шешел.

Осврнувши се на „етичке стандарде“ по којима је Мекфарлен изабрао госпођу Ванлин, рекао је да сумња у њих, јер, познајући Мекфарлена, зна „да он не може никакве етичке стандарде успешно да проводи“.

– Овде је битно да ми разјаснимо, и ја ћу сад задужити чланове тима моје одбране, у каквим су личним релацијама господин Мекфарлен и госпођа Ванлин. Зашто је он баш њу одабрао? Ако ће бити два амикус курие у овој судници, зашто онда оба да буду Канађани, што не би један

био из Бангладеша? Што увек Канађани? Нисам ја овде претплаћен на Канађане. Овај метод рада је апсолутно недозвољен и ја ћу му се непрекидно супротстављати и ако дође до тог именованја, ја ћу непрекидно указивати пажњу због јавности, да је то нешто непримерено и недозвољено – упозорио је Шешел.

„Стручњак“ из Манитобе

Он је навео да нема ништа против да Ванлинова обавља административне послове, али „да унакрсно испитује сведоке не може, јер она није пријатељ суда“.

– То што је она евентуално стручњак за једну нову грану права, која се бави објављивањем преко интернета, то је заиста фасцинантно, али у том случају господин Мекфарлен може да тражи од судског већа одобрење да је ангажује као експерта оптужбе, па да се појави у судници да да извесну експертизу, ако је та експертиза потребна, па да ја онда њу унакрсно испитујем, па да јој испитујем и прошлост и породичне везе и односе са господином Мек Фарленом, све бих ја то њу испитивао у судници. Било би то веома занимљиво саслушање. А она да се појави у улози двојника господина Мекфарлена, е за то не постоје услови – опоменуо је Шешел.

Мекфарлен је оценио да су „неки аспекти коментара оптуженог увредљиви за госпођу Ванлин“ и напоменуо да је она дошла са високим препорукама помоћника декана Правног факултета Универзитета у Манитоби.

Војислав Шешел је објаснио суду да је међународно кривично право једна веома млада грана права, те да сви озбиљни правни факултети у свету, они најутицајнији, располажу врским стручњацима за међународно кривично право.

– И они су написали огроман број радова у којима доводе у питање сам Хашки трибунал. Замислите сад кад вам се појави пријатељ суда у улози тужиоца и каже вам да је добио препоруку декана Правног факултета из Манитобе! Завршио сам правни факултет пре 34 године, пре 31 постао доктор правних наука и никада нисам чуо да је Правни факултет из Манитобе у светској правној науци познат по неком свом истакнутом стручњаку, по истакнутом професору, нити да ико из Европе путује ради специјализације на Правни факултет у Манитоби – нагласио је Шешел.

Р. В. С.



Српски радикали средњег Баната одржали митинг у Зрењанину

Зауставимо убијање Војислава Шешеља

„Зауставимо убијање Војислава Шешеља”, поручили су чланови Тима који помаже припрему одбране Војислава Шешеља, републички и покрајински посланици, председници општинских одбора Српске радикалне странке из Средњебанатског округа и више хиљада Зрењанинаца на митингу који је организован 10. децембра 2010. године у хали „Медисон”. Митинг је организован на дан заштите људских права, који је уједно био и 2845. дан откако се председник СРС проф. др Војислав Шешељ налази у Хашком трибуналу. Учесници митинга истакли су да је председник СРС једини политички затвореник у Европи коме су прекршена сва процесна и људска права на начин који цивилизовани свет не познаје. Не само што се председнику Српске радикалне странке ускрађује право на правично суђење, већ му се крши и право на живот, само због тога што брани истину о српском народу и што је доследан у борби за своје принципе и идеале, истакли су говорници.

Потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић је подсетио да српски радикали баштине витешку традицију, али да своје политичке противнике желе да победе једино на изборима. Зато свим политичким противницима желе дуг живот, посебно Борису Тадићу, јер ће можда тек тако имати прилику да схвати колику је штету нанео Србији.

– Имали сте прилику да чујете како је ухапшен власник сајта Викиликс, који ставља свету до знања чиме се САД све служе, и какво мишљење имају о осталим политичарима широм света. Али видите, када је ухапшен, амбасадор Аустралије је одмах изашао у јавност и рекао да држава Аустралија стоји иза свога држављанина и да ће

учинити све да му пружи правну помоћ. А шта је урадила Србија када је у питању Војислав Шешељ? Ђути. Јер не смеју да кажу ни једну једину реч. Не смеју од Вашингтона и Брисела – истакао је Тодоровић, док је „Медисоном” одјекивало „Кукавице, кукавице”.

Тодоровић је констатовао да је у Србији данас могуће цртати мапу Војводине, издати пасош Војводине, јавно се залагати за комадање државе, јавно урадити све што није у интересу државе, али не смеће нигде, ни по какву цену, да се заложите за одбрану основних људских права. Посланике у Скупштини Србије кажњавају само због тога што су изнели транспарент на коме пише „Спречите убијање Војислава Шешеља”. У суду физички насрћу на посланике Српске радикалне странке зато што су устали у одбрану породице Ратка Младића и траже да се прекине са тортуром.

– То је почетак краја овога режима. Морају да буду сигурни, док буде Српске радикалне странке, док буде српских радикала, Србија има шансе да опстане. И зато тражимо од свих вас да не поклекнете. Знајте, ви сте једина брана растурању Србије. Зато немојте да станете. Борите се док не победимо. Живела Велика Србија! Живео Војислав Шешељ – поносно је узвикнуо Драган Тодоровић, док су присутни дуго скандирали „Војислав Шешељ, Војислав Шешељ”.

Потпредседник Српске радикалне странке Гордана Поп-Лазивић је истакла да је поносна што припада Српској радикалној странци, што за председника има др Војислава Шешеља, човека који ће Србију да поведе напред јер има све етичке, моралне и интелектуалне особине једног председника државе.





– Српска радикална странка је једина антиглобалистичка снага на овим просторима, једина странка која смета Западу и Сједињеним Америчким Државама, да доврше оно што су још деведесетих година започели. И зато се сада неки јављају и кажу – много је посланика у Народној скупштини. Нешто друго се крије иза тога. Хоће да из Устава избаце преамбулу у којој пише да је Косово саставни део Србије. То је задатак који ови издајници треба да изврше. Српска радикална странка и сви ви не смејте то да дозволимо – позвала је Гордана Поп-Лазивић окупљене грађане, док је препуни зрењанински „Медисон“ одјекивао узвицима „Издајници, издајници“.

Гордана Поп-Лазивић је оценила да они свој план за Србију још увек нису довршили и зато покушавају да угрозе здравље Војиславу Шешељу, да га убију. Али Војислав Шешељ има знање које га штити, а и Бог штити таквог човека, који никад никоме ништа лоше није учинио.

– Зато Србија чека др Војислава Шешеља. Врло брзо ће бити са нама. А онда нек му изађу на црту они који сада прете, па ће их у једном телевизијском дуелу потући до ногу. Ни нама, који их изазивамо свакодневно да изађу на црту, или било коме од вас, они као издајници, не смеју да изађу на црту. Живео др Војислав Шешељ! Живела Велика Србија! Живела Српска радикална странка – одјекивале су речи потпредседника Српске радикалне странке Гордане Поп-Лазивић док су стотине радикалских застава преплавиле халу „Медисон“.

Правни саветник проф. др Војислава Шешеља и народни посланик у Скупштини Србије мр Дејан Мировић је обавестио присутне да је 6. децембра 2010. године одржао на седници Савета безбедности Уједињених нација о Хашком трибуналу, на којој је руски амбасадор поставио питање зашто толико дуго траје суђење Војиславу Шешељу.

– И тужилац и председник тог лажног суда су ћутали. Онда се обратио свим присутним амбасадорима у Њујорку и рекао је: Нема никаквог разлога да се више продужава рад Хашког трибунала. Ви морате да имате у виду да држите једног човека скоро осам година без доношења пресуде. Када то имате у виду, разумећете да је дан доласка Војислава Шешеља много ближи него што мисле издајници и власт. Будите стрпљиви, да сачекамо сви заједно на Београдском аеродрому председника наше странке и будућег председника Србије, Војислава Шешеља – поздравио је Мировић окупљене грађане, испраћен салвом аплауза и одобравања.

Режимске кукавице у страху од Брисела и Вашингтона

Председник Средњебанатског окружног одбора Српске радикалне странке, народни посланик Српске радикалне странке Милорад Крстин је рекао да Војислав Ше-

шељ недостаје целом српском народу и да се налази у нашим срцима, а да је та љубав јача од издајника који су покушали да униште Српску радикалну странку.

– Др Војислав Шешељ је учинио 99 одсто онога што је обећао 24. фебруара 2003. године. Још је само остало да му изрекну ослобађајућу пресуду, јер немају ништа против њега. Држе га тамо, јер то желе Томислав Николић, највећи издајник у Србији, и Александар Вучић са својим наредбодавцима, амбасадорима Америке, Енглеске, Европске уније и НАТО-а. Ово је последњи митинг који држимо у овој хали без председника странке, јер 2011. године др Војислав Шешељ долази! Побеђујемо их све, и водимо Србију у бољу будућност. Живео др Војислав Шешељ! Живела Велика Србија – узвикивао је Милорад Крстин.

Председник Општинског одбора Српске радикалне странке Зрењанин, покрајински посланик Саша Сантовац подсетио је да је Зрењанин био познат индустријски град, трећи по индустријској производњи у некадашњој Југославији, а данас је то град уништене привреде, у ком радници, уместо да зарађују за хлеб у фабричким круговима, тај исти хлеб чекају у реду испред Црвеног крста и народне кухиње.

– Сада је Зрењанин познат као град мафије, од нафташке и царинске до грађевинске. Први човек грађевинске мафије и некадашњи први човек града Зрењанина и Демократске странке, Горан Кнежевић, данас је први човек Српске напредне странке. Ми у Зрењанину знамо да не постоји разлика између Демократске странке и Српске напредне странке, између Бориса Тадића и Томислава Николића, који променом Устава Србије заједничким снагама разбијају Србију – оценио је Сантовац, док су Зрењанинци имена двојице челника проамеричких странака испратили бурним негодовањем и звиждањем.

Сантовац је указао на чињеницу да ни када се ради о сарадњи са Хашким трибуналом, не постоји разлика између Демократске странке и Српске напредне странке. Некадашњи председник Демократске странке Зоран Ђинђић рекао је Карли дел Понте у својој политичкој негомоћи: „Води Шешеља у Хаг и не враћај га више“, а данас Томислав Николић, чим је чуо да је награда за хапшење генерала Младића 10 милиона евра, изјављује: „Потребно је ухапсити генерала и спровести га у Хаг“.

– Наш председник се већ скоро осам година налази у Хашком трибуналу борећи се против Европске уније и против Америке. Против оних који су нас бомбардовали. Оних који су нам уништили привреду, оних који имају жељу да нам одузму Косово и Метохију, оних који су први признали независност Косова. Против тих се бори Војислав Шешељ – узвикивао је Сантовац име председника Српске радикалне странке Војислава Шешеља, поздрављен громогласним аплаузом великог броја окупљених Зрењанинаца.

Две годишњице Крајине



Пише: Ратко Личина

Срби Крајишници у прогонству су 17. децембра обележили две важне годишњице. Навршило се пуних двадесет година од формирања Српске Аутономне Области Крајине и деветнаест година од формирања Републике Српске Крајине.

Након формирања Заједница општина Северне Далмације и Лике и Српског националног већа на Српском сабору у Србу, Српска Аутономна Област Крајина, а годину дана након тога и Република Српска Крајина (настала обједињавањем српских области Крајина, Западна Славонија и Славонија, Барања и Западни Срем) биле су израз политичке воље српског народа на подручју некадашње Социјалистичке Републике Хрватске, у којој су Срби били конститутиван и државотворан народ, коме је то право нелегално и прегласавањем у Сабору Републике Хрватске одузето.

Свечана седница Народне скупштине Републике Српске Крајине у прогонству одржана је у земунском насељу Бусијама у просторијама парохијског дома Цркве св. Ђирила и Методија.

Пре почетка седнице служен је парастос погинулим Србима Крајишницима у цраму св. Ђирила и Методија, а након тога положен је венац на споменик погинулим Србима Крајишницима који је ове године у мају месецу изграђен управо на Бусијама, иначе месту у коме већину становништва чине управо прогнани Срби Крајишници.

Венац су положили председници Скупштине и Владе Републике Српске Крајине у прогонству, Рајко Лежаић и Милорад Буха.

Након полагања венаца почела је свечана седница Народне скупштине Републике Српске Крајине у прогонству, која је на самом почетку имала част да буде поздрављена писмом проф. др Војислава Шешеља.

Седници су присуствовали бројни гости, народни посланици Српске радикалне странке Вјерица Радета, Огњен Михајловић, Витомир Плужаревић и Никола Жутић, као и представници Општинског одбора Српске радикалне



странке Земун и Месног одбора Бусије. Такође, гости Скупштине били су представници Српског сабора Двери, Покрета српских четника, Удружења ратних војних инвалида Крајине и осталих удружења избеглица и прогнаних.

Скупштина је донела две декларације: о неповлачењу тужбе против Хрватске за злочине геноцида и о непристајању Скупштине РС Крајине да буде силом учлањена у Европску унију.

Декларацијом о неповлачењу тужбе против Хрватске за злочине геноцида Влада и Скупштина Републике Српске Крајине у прогонству захтевају да Република Србија остане при својој тужби пред Међународним судом правде у Хагу против Хрватске за злочин геноцида у Другом светском рату и за злочин геноцида над Србима у време разбијања Југославије, од 1990. до 1995. године.

„Скупштина Републике Српске Крајине захтева од Републике Србије да не прихвати тако често истицану „нагодбу“ у Загребу, по којој би Република Србија и Република Хрватска повукле своје тужбе за злочин геноцида пред Међународним судом правде у Хагу“, наводи се у Декларацији.

Скупштина Републике Српске Крајине подсећа Владу и Народну скупштину Републике Србије да је Република Србија у обавези да не одустаје од своје тужбе за злочин геноцида против Републике Хрватске, јер је у питању злочин геноцида над већинским српским народом Републике Србије, а Хрватска је злочин геноцида обављала, поред територија Републике Српске Крајине, Хрватске и Босне и Херцеговине и на територији Републике Србије – у Срему и Рашкој, од 1941. до 1945. године.

„Имајући у виду да су изнесене чињенице у складу са међународним правом, Република Србија не би имала никакве негативне последице због своје тужбе против Републике

Једина брана разбијању Србије била је и остала Српска радикална странка

Писмо председника Српске радикалне странке проф. др Војислава Шешеља Народној скупштини Републике Српске Крајине у прогонству

Браћо и сестре, даме и господо, представници Срба из окупиране Републике Српске Крајине!

Данашњи дан је један од великих дана у историји српског народа, а посебно у историји српског народа са територије Републике Српске Крајине.

Данас се обележавају две годишњице двадесетогодишњица: од формирања Српске Аутономне Области Крајине и деветнаест година од формирања Републике Српске Крајине.

Проглашењем Статута Српске Аутономне Области Крајине, 19. децембра 1990. године на Светог Николу, Срби Северне Далмације, Лике, Кордуна и Баније предупредили су неоушастку творевину – Туђманову Хрватску, која је брисањем Срба из Устава и припремом етничког чишћења намерила да заврши посао који су започели Павелић покољем, а Броз расељавањем Срба са тих етничких српских простора.

Следеће, 1991. године, на исти дан кад се рат разбуктао и све маске пале, Српској аутономној области Крајина придружиле су се и српске области Западна Славонија, те Славонија, Барања и Западни Срем и формирале Републику Српску Крајину, као својеврсну брану новом покољу који се припремао српском народу.

Нажалост, неслога и непостојање јасних националних циљева, али пре свега притисак душмана из САД и западних сила учинили су све да најзападнија српска република и западна граница Српства нестане. Република Српска Крајина опстала је до 4. августа 1995. године, када је у злочиначкој операцији „Олуја“ нових хрватских усташа окупирана, а српски народ западно од Уне прогнан у највећем егзодусу у Европи после Другог светског рата.

Српска радикална странка је, све време опстајања слободне Републике Српске Крајине, свим срцем подржавала праведну борбу Срба Крајишника, њихово право на слободу, али пре свега право слободног избора у којој и каквој држави желе да живе.

Срби су у ослободилачким ратовима, како у давнијој прошлости, тако и у двадесетом веку, остварили неутуђиво право на државотворност и никакав тренутни распоред политичких снага у свету то не сме и неће избрисати. Зато Срби Крајишници никад не треба да одустану од права на Републику Српску Крајину и опредељења за јединствену српску државу на Балкану.

Након етничког чишћења Срба Крајишника, Српска радикална странка је била прва која их је подржала и није случајно што су Крајишници најадекватније били збринуте управо у општинама у којима је Српска радикална странка имала локалну власт, као што је случај и са општином Земун. Огроман број Срба из Републике Српске Крајине пронашао је уточиште и започео нови живот баш у Земуну.

Уосталом, није случајно што сте баш и данас у једном таквом насељу као што су Бусије, које је управо настало братском сарадњом Српске радикалне странке и Срба Крајишника.

Посебно сам поносан на оваква нова крајишка насеља која су никла у радикалском Земуну – Бусије, Алтину, Плави Хоризонт, Грмовац и друга, у којима сте нашли ново уточиште и пружену братску руку.

Талог који се подигао после петооктобарске револуције довео је на власт у Србији најгоре – слуге западних душмана. Обманули су народ да ће нам Запад и Европска унија поправити животни стандард. Међутим, десет година досманлијске власти показало је да од тога нема ништа. Управо тај Запад стоји иза окупације Републике Српске Крајине, отимања Косова и Метохије, а исти такав сценарио припремају и за Војводину и Рашку област. У распарчавању Србије поред марионетског режима Бориса Тадића учествује и марионетска, лажна опозиција оличена у Томиславу Николићу и Александру Вучићу.

Једина брана разбијању Србије била је и остала Српска радикална странка.

Зато је важно да своје историјске датуме не заборављате и обележавате, као и ову двадесетогодишњицу Крајине. Српска радикална странка вас никада неће издати. Не заборавите, кад-тад, Република Српска Крајина биће српска земља у јединственој Великој Србији.

Нека живи Република Српска Крајина!

Србија је вечна док су јој деца верна!

Живела Велика Србија!

Хаг, 17. децембар, 2010.

Проф. др Војислав Шешељ



Хрватске, него би била у међународној заједници уважавања, зато што захтева кажњавање злочина геноцида и отклањање његових последица“, закључује се у декларацији.

Полазећи од чињенице да ће, након васкрсавања правде у међународним односима, Република Српска Крајина бити успостављена као суверена држава, онаква каква је била од 1991. до 1995. године, Скупштина Републике Српске Крајине усвојила је Декларацију којом се одбија право Републици Хрватској да учлањује Републику Српску Крајину у Европску унију ако она буде донела одлуку о своме учлањењу;

„Скупштина Републике Српске Крајине ће с Владом Републике Српске Крајине и вољом свог становништва, израженом на референдуму, донети одлуку о природи односа са Републиком Хрватском и природи односа с другим чланицама УН и чланицама Европске уније“, наводи се у Декларацији.

Република Српска Крајима – 33 кључна датума

1990. година

27. јануар: У Доњем Лапцу одржан скуп о политичком организовању српског народа.

17. фебруар: У Книну одржана Оснивачка скупштина Српске демократске странке (СДС). За председника изабран Јован Рашковић.

24. фебруар: У Загребу председник Хрватске демократске заједнице др Фрањо Туђман, генерал ЈНА у пензији, рекао: НДХ није била само пука квислиншка творба и фашистички злочин, већ и израз повијесних тежњи хрватског народа.

22. април: Први круг вишестраначких избора у Социјалистичкој Републици Хрватској. Највећи број гласова добила Хрватска демократска заједница (ХДЗ). СДС победила у Книну, Грачацу и Доњем Лапцу и добила пет посланичких места у Сабору Хрватске. Били су то Јован Опачић, Душан Зеленбаба, Радослав Тањага, Ратко Личина и Душан Ергарац.

27. јун: У Книну формирана Заједница општина сјеверне Далмације и Лике. Чиниле су је општине Книн, Обровац, Бенковац, Доњи Лапац, Грачац и Титова Кореница.

1. јул: На далматинском Косову, код цркве Лазарице, проглашена Заједница општина сјеверне Далмације и Лике.

25. јул: У Србу одржан Велики српски сабор. Усвојене Декларација о суверености и аутономији српског народа и Одлука о формирању Српског националног вијећа. Сабор Хрватске одлучио да шаховница буде државни симбол.

17. август: Министарство унутрашњих послова (МУП) Хрватске послало полицајце у више српских општина северне Далмације и Лике да одузму оружје резервног састава милиције и онемогуће припреме и спровођење првог српског плебисцита. Срби одговорили подизањем барикада. Пре подне председник СО Книн Милан Бабић прогласио ратно стање због учесталих хрватских напада на српски народ и завођења државног терора.

19-20. август: Одржан српски плебисцит о аутономији: за 756.549, против 172 и 60 неважећих листића.

30. септембар: Српско национално вијеће прогласило српску аутономију.

19. децембар: Српско национално вијеће и Привремено предсједништво Заједнице општина сјеверне Далмације и Лике прогласили Српску Аутономну Област Крајину и усвојили Статут САО Крајине.

25. децембар: Сабор усвојио Устав којим је српски народ у Хрватској стављен у позицију националне мањине.

1991. година: 9. јануар: Предсједништво СФРЈ наредило расформирање свих паравојних формација у Југославији. Хрватска и Словенија одбиле да спроведу ову одлуку.

10. јануар: Српско национално вијеће и Извршно вијеће САО Крајине подржали наредбу Предсједништва СФРЈ да се разоружају све паравојне формације.

2. март: Сукоб хрватске полиције и српског народа у Пакрацу. Истога дана у Пакрац ушле и јединице ЈНА, а интервенисало је и Предсједништво Југославије. Хрватски полицајци се повукли, али оставили пустош у згради СО Пакрац и у Владичанском двору. По неким тврдњама, ово је почетак хрватско-српског рата.

31. март: Специјалци МУП-а Хрватске напали српске положаје на Плитвицама. На српској страни страдао је Рајко Вукадиновић а на хрватској полицајац Јосип Јовић. По многим тумачењима, био је то почетак хрватско-српског рата.

12. мај: Организован референдум у Крајини о присаједињењу Србији.

19. мај: У Хрватској одржан референдум о отцепљењу Хрватске од Југославије.

18. новембар: После вишемесечних борби, јединице ЈНА ослободиле Вуковар.

19. децембар: Уставотворна скупштина САО Крајине у Книну усвојила Устав и прогласила Републику Српску Крајину (РСК). Први председник: Милан Бабић.

1992. година

9. фебруар: Скупштина Републике Српске Крајине у Глини безусловно прихватила Венсов план. Наговештено и смењивање Милана Бабића.

21. фебруар: Савет безбедности УН усвојио Резолуцију 743, којом се одобрава почетак мировне мисије у Југославији и формирање Унпрофора.

26. фебруар: Крајинска скупштина на заседању у Борову Селу сменила председника републике Милана Бабића и владу Ристе Матковића. За председника републике изабран Горан Хаџић, а за мандатара владе Здравко Зечевић.

19. мај: ЈНА напустила Крајину.

21. јун: Хрватске оружане снаге извршиле агресију на међуречје Крке и Чиколе (Миљевачки плато), иако је то подручје било под заштитом УН. Заробљено је па убијено 48 српских војника.

1993. година

22. јануар: Напад хрватске војске на заштићену зону Равних котара и од Сиња ка Врлици. Хрватске снаге у заседи између Грачаца и Малог Алана убиле 22 полицајца Крајине.

9. септембар: Хрватске оружане снаге извршиле агресију на српска села у јужној Лици (Медачки џеп). Убијено је око 100 Срба.

12. децембар: У Крајини одржани први вишестраначки избори. Највише посланичких мандата освојио СДС Крајине. Одржани су и избори за председника Крајине.

1994. година

23. јануар: Одржан други круг избора за председника Крајине. Републичка изборна комисија прогласила победу Милана Мартића.

1995. година

30. јануар: У Книну боравили представници Плана 3-4 (Загреб-4). Српску страну заступали: Милан Мартић, Борислав Микелић, Милан Бабић, Лазар Маџура и Рајко Лежајић. Они су одбили да приме план од америчког амбасадора Питера Галбрајта док не добију гаранције да се Унпрофор неће повући из Хрватске.

1. мај: Хрватске оружане снаге напале западну Славонију (операција „Бљесак“). Срби кренули у егзодус. ТВ Београд је вест о нападу објавила у осамнаестом минуту Дневника у 19.30 часова, после извештаја о првомајским прославама широм Србије. Артиљерија војске Републике Српске није испалила ниједну гранату на хрватске положаје с друге стране Саве.

4. август: У 5 сати хрватске оружане снаге напале Крајину. Била је то операција под шифрованим именом „Олуја“.

6. август: Медији у Србији истицали сукоб Караџића и Младића, а штуро извештавали из Крајине при крају информативног програма. Све радио-станице у Србији емитовале забавни програм.

Рафал у правду

- **Јасно је да је реч о заташкавању и заштити злочинаца. Да су у питању албанска деца, сигуран сам да би нашли доказе, али за Србе не желе да истражују – објашњава Богдан Букумирић, најтеже повређени у нападу у Гораждевцу**

Окупационе снаге Европске уније на Космету (Еулекс) обуставиле су истрагу о убиству и рањавању српске деце на обали реке Бистрице код Гораждевца, 13. августа 2003. године. Тада су Албанци из оближњег села пуцали на српску децу која су се купала у реци и том приликом су убијени Иван Јововић (19) и Панто Дакић (12), а рањени Драгана Србљак (13), Марко Богићевић (12), Ђорђе Угреновић (20) и Богдан Букумирић (15).

Жртве траже правду

Седам година после овог подмуклог злочина, најтеже повређени у нападу, Богдан Букумирић, добио је обавештење Еулекса, које је потписао шеф особља Еулекса Томас Мулманда, да је истрага о овом злочину обустављена. У изјави за „Велику Србију“ Букумирић каже да је огорчен одлуком Еулекса.

– Упутио сам захтев Еулексу са жељом да сазнам докле је стигла истрага о нападу у коме сам повређен и у коме је двоје мојих пријатеља убијено а троје рањено. У одговору који ми је стигао 3. децембра, обавештавају ме да, за седам година, није идентификован ниједан нападач и да ће поново отворити истрагу само уколико се појави нека нова релевантна чињеница – каже Букумирић.

Он каже да му је у овом, као и у неколико претходних дописа, потврђено да прве четири године од напада у Гораждевцу о том злочину није вођена никаква истрага.

– Унмикова истрага о нападу је почела тек 2007. године, пошто су убице имале четири године времена да прикрију све доказе и приметну трагове. Онда је, по доласку Еулекса, све то одбачено и покренута је нова истрага, која је сада обустављена. Јасно је да је реч о заташкавању и заштити злочинаца. Да су у питању албанска деца, сигуран сам да би нашли доказе, али за Србе не желе да истражују – објашњава он.

Он каже да ће од српског тужилаштва тражити покретање истраге о нападу у Гораждевцу, као и да захтева веће ангажовање државних органа по овом питању.

– Сви се сете деце у Гораждевцу само на годишњицу злочина. Тражићемо да српско тужилаштво затражи списе предмета и покрене истрагу. Ћутање о злочину је такође злочин – каже Букумирић.

Нелегална мисија

Одлука Еулекса да обустави истрагу о нападу у којем је пре седам година у Гораждевцу убијено двоје српске деце, а четворо тешко рањено, је скандалозна.

Ћутање режима Бориса Тадића је срамно и Српска радикална странка захтева хитну реакцију надлежних државних органа јер је крајње време да покажу бригу за невине српске жртве. Одлука Еулекса је само један у низу показатеља да ова нелегална мисија, чији долазак је прихватио Тадићев режим, има задатак да спроведе Ахтисаријев план, који предвиђа независност Косова – терористичке државе очишћене од Срба – стоји у реакцији Српске радикалне странке на обустављање истраге.

Долазак Еулекса на Косово и Метохију је супротан Резолуцији 1244 УН.

Уместо да се режим обрати за помоћ Уједињеним нацијама у циљу успостављања правног поретка на Косову и Метохији који је дефинисан Уставом Републике Србије и Резолуцијом 1244, званични Београд указао је у јужној српској покрајини гостопримство мисији Еулекса, чије је антидржавно деловање против Републике Србије данас видљиво сваком нашем грађанину.

Неоснована хапшења Срба, одбијање да се пружи заштита повратницима и заташкавање злочина над неалбанским становништвом део су свакодневних активности Еулекса.

Одговорност је на власти

Огромну одговорност за оно што се дешава на Косову и Метохији има режим Бориса Тадића, на чији позив је Еулекс и окупирао јужну српску покрајину. Не треба заборавити да су Тадић и Дачић са Еулексом потписали споразум о сарадњи са МУП-ом Србије, који је до сада примењиван само на штету Срба. Самим тим, режим у Србији сноси део одговорности за заташкавање злочина у Гораждевцу.

Еулексов рафал

У Гораждевцу је 13. августа 2003. године убијено двоје а рањено четворо деце. Рафал смрти испалили су албански терористи. Седам година касније Еулекс је, уз благослов режима у Београду, испалио нови рафал, којим је убијена правда.

Р. В. С.

Нелегална мисија

Одлука о обустављању истраге о злочину у Гораждевцу не треба да чуди ако се зна смисао настанка Еулекса:

Еулекс није заснован на Резолуцији 1244 Савета безбедности УН, нити на Председничком саопштењу Савета безбедности из децембра 2008. године и са становишта међународног права он и не постоји, а са оним што не постоји не могу се успостављати било какви правни и политички односи, нити се могу закључивати било какви споразуми. Мисија Еулекса на Косову и Метохији успостављена је на једностран начин од стране Европске уније, која по Резолуцији 1244 уопште није надлежна да врши било какве цивилне, полицијске или војне задатке на Косову и Метохији, и уз позив Бориса Тадића, чиме су погажени Устав Републике Србије и бројне резолуције Народне скупштине којима се потврђује решеност државе да сачува територијални интегритет на сваком педљу своје територије.

Нема преговора са убицом

- **Посланичка група Српске радикалне странке захтева да се министри у Народној скупштини изјасне о државној политици према Аутономној Покрајини Косову и Метохији у контексту извештаја Дика Мартија**

Тадићев режим мора свим државама које су признале независност тзв. државе Косово да упутити демарш којим захтева од њих да повуку своје признање у контексту нових околности

Комитет Парламентарне скупштине Савета Европе усвојио је 16. децембра Нацрт извештаја Дика Мартија, где је Хашим Тачи означен као шеф мафијашке групе одговорне за убијање Срба и продају њихових органа широм источне Европе, као и за кријумчарење оружја и дроге.

Званичнике у Лондону и Вашингтону, према извештају западних медија, ухватила је паника због контаката које су имали са Тачијем – кољачем Срба, али је Борис Тадић одмах изјавио да нема проблем да седне за преговарачки сто са најкрвавијим политичарем у Европи! **Демократе** су отишле и корак даље у додворавању Америци и објавиле да **случај Тачија и Жуте куће** (где су Срби распарчавани) **не желе да везују за статус Косова** – опет да се избегне политизација. Видевши да се српској јавности опет баца прашина у очи, Српска радикална странка тражила је да Скупштина Србије одржи седницу на којој би се размотрила државна политика према Косову и Метохији у светлу извештаја Дика Мартија. Јер, немогуће је жмурети пред чињеницом да је Косово, са којим Београд хоће да преговара, мафијашка злочиначка творевина, а не млада демократија, а Тачи ратни злочинац, а не како је Тадић рекао – демократски изабран представник Косова! Зато српски радикали поново упозоравају власт у Београду да се у планиране преговоре са Приштином може ући само на основу нашег устава.

Посланичка група Српске радикалне странке у Народној скупштини поднела је 20. децембра иницијативу да се одреди дан када ће поједини министри одговарати на посланичка питања у вези са актуелном темом: „Дефинисање политике Републике Србије према Аутономној Покрајини Косову и Метохији у контексту извештаја Дика Мартија, известиоца Савета Европе“.

Српска радикална странка тражи од Тадићевог режима да свим државама које су признале независност тзв. државе Косово упутити демарш којим захтева од њих да повуку своје признање у контексту нових околности, истиче потпредседник странке Александар Мартиновић.



Он наглашава да извештај специјалног представника Савета Европе Дика Мартија представља непобитан доказ да пројекат одвајања Косова и Метохије од Србије има злочиначки, противправни и антицивизацијски карактер. Највиши званичници САД и већина чланица Европске уније, уз помоћ терористе и убице Хашима Тачија, учествовали су у реализацији тог пројекта.

Потпредседник странке такође истиче да Српска радикална странка захтева да Специјално тужилаштво за ратне злочине покрене хитну истрагу и кривични поступак против Хашима Тачија, као и свих оних представника тзв. међународне заједнице на Косову и Метохији који су заташкавали доказе о томе да су шиптарски терористи, уз сагласност званичне Тиране, Вашингтона и Брисела, трговали органима отетих Срба у периоду од 1998. до 2000. године.

Р. В. С.

Ко ће судити Тачију

Према писању лондонског „Тајмса“, Еулекс је покушао да избегне да се уплиће даље у процес против косовског премијера и одмах ставио до знања да можда нема надлежност над случајем јер починиоци јесу са Косова, али су органи вађени на територији Албаније. Такође, ако је реч о чистом организованом криминалу, истрагу могу да воде и албанске власти. Међутим, како је пренео Би-Би-Си, пошто има елемената организованог криминала, Еулекс би био надлежан да суди човеку чија им је влада указала гостопримство. Ако ни Еулекс, ни власти у Тирану (које су већ изјавиле да нема довољно доказа против Тачија) не поступи на одговарајући начин и не подигну оптужницу, следи тзв. универзална јурисдикција. То значи да би трећим земљама било дозвољено да покрену истрагу и суде осумњиченима за ратне злочине.

Након извештаја Дика Мартија, уз Хашима Тачија
остали само српски председник и Бела кућа

Тадић жели да преговара са убицом Тачијем

- *Спремност Бориса Тадића да преговара са терористом Тачијем срамна је и понижавајућа за нашу државу. Специјално тужилаштво за ратне злочине мора да покрене хитну истрагу и кривични поступак против Хашима Тачија, као и свих оних представника тзв. међународне заједнице на Косову и Метохији који су заташкавали доказе о томе да су шиптарски терористи, уз сагласност званичне Тиране, Вашингтона и Брисела, трговали органима отетих Срба у периоду од 1998. до 2000. године*

Уколико је Хашим Тачи легитимни представник албанског народа и све док се не докаже да су оптужбе из Савета Европе основане, бићу спреман да с њим разговарам – овакву, запањујуће снисходљиву изјаву, дао је председник Србије Борис Тадић, само дан након објављивања извештаја специјалног известиоца Савета Дика Мартија, који оптужује некадашњег лидера ОВК за злочине над Србима, трговину људским органима и организовани криминал!

„Морамо да преговарамо са сваком кога косовски Албанци изабере за свог легитимног представника“, пожурно је да изјави Тадић новинарима.

„Немамо право на наше личне ставове с тим у вези, јер је јако комотно за наше политичаре да кажу да неће да преговарају са овим или оним из разлога који је оправдан или мање оправдан. Немамо право на лични став, већ на став који сведочи о томе да штитимо јавни интерес. Ово је јавни посао, не лични“, нагласио је Тадић.

Демократска партија Косова, на чијем челу је Хашим Тачи, звани Змија, победила је на, за Србију нелегитимним ванредним парламентарним изборима одржаним 12. новембра на Косову и Метохији. Само два дана касније британски „Гардијан“ је објавио извештај Дика Мартија, специјалног известиоца Савета Европе о случају трговине органима.

У том извештају се тзв. косовски премијер Хашим Тачи оптужује да је шеф албанске групе одговорне за кријумчање оружја, дроге и људских органа широм Источне



Европе. У њему су потврђена сазнања српског Специјалног тужилаштва за ратне злочине да је око 500 Срба киднапованих на Косову и Метохији скончало у камповима у Албанији. Ту су им, после бруталног убиства, вађени витални органи, који су потом продавани на црном тржишту.

Борис Тадић све то не види као препреку да разговара са зликовцем Хашимом Тачијем на равноправном нивоу. Позивајући се на пресумпцију невиности – нико није крив док се супротно не докаже – он брани Тачија од оптужби Дика Мартија. Да је у питању принципијелан став Тадића, можда му се не би могло ни замерити. Али кад год је реч о генералу Ратку Младићу или другим српским херојима

Уништено 400 ДНК узорака српских жртава

Судски лекар Хосе Пабло Барајбар, који је радио при Унмику, изјавио је да су Немци уништили 400 узорака ДНК жртава на Косову.

– Немачки полицајци на Косову 1999. године су сакупили 400 узорака ДНК, а 2002. тражио сам те узорке за идентификацију. Немци су рекли да су их уништили јер им је Хашки трибунал то дозволио – рекао је Барајбар.

Он је оценио да је „чудно да Карла дел Понте објављује књигу о трговини људским органима, јер је могла да покрене истрагу о томе док је била на функцији“.

– Са наше стране, ми (судски лекари) смо урадили посао. Рећи ће да нису имали одобрење за истрагу у Албанији, али да их је то интересовало, били би активнији – изјавио је он.

По његовим речима, могла је бити покренута истрага о нестанку 470 људи, већином Срба са Косова и Метохије, после доласка Кфора.

– Не само да Хашки трибунал није био заинтересован за истрагу, већ ни амерички представник у Приштини није марио – рекао је Барајбар.

Он је описао и посету Жутој кући, у којој су пронашли „кесице лекова, мишићне релаксанте, медицинске игле и чак и једну опрему за трансфузију крви“, а на зидовима је било и трагова крви.

– Кад сам дошао на Косово 2002. године, већ је било информација о томе, али два месеца касније један извор нам је тврдио да постоји Жута кућа. Досије се састојао од осам сведочења особа које се међусобно нису познавале и које су одвозиле затворенике до границе, или саме Жуте куће – рекао је он.

против којих нема судске пресуде, Тадић заборавља на претпоставку невиности и не бира речи да их оцрни и прогласи злочинцима.

Актуелни премијер такозване Владе Косова и није тако невин. Тадић заборавља да је Хашим Тачи правоснажно осуђен 1997. године због тероризма и убистава цивила на десет година робије и да ту казну није одлежао. Могуће је да је председник Србије, у складу са својим законским овлашћењима, потписао помиловање овом касапину, а да ми то не знамо. Али зато знамо да је Тадићев режим уклонио међународну Интерполову потерницу против лидера такозване ОВК, међу којима је и Хашим Тачи.

И Тачи је знао да се одужи. Тако је једино Борису Тадићу, ради имица и саморекламерства српског председника, допустио да присуствује устоличењу патријарха Иринеја у Пећкој патријаршији 3. октобра 2010. године. Опозиционим политичарима је то било забрањено.

Речима „разговараћу са сваким легитимним представником Албанаца“, председник Србије дао је крволоку Тачију легитимитет да може да заступа Косово и Метохију као независну државу.

Намеће се питање зашто Тадић није барем мудро ћутао или пролонгирао ствар, на пример изјавом да ће у најмању руку добро размислити пре него што ступи у разговоре са неким ко је оптужен за трговину људским органима, дрогом и оружјем. Добро, Тадић не поседује мудрост, па зато није мудро ћутао. Али јасно је да је овакву изјаву дао јер је добио наређење Вашингтона да пружи подршку Хашиму Тачију и да не сме разговоре са представницима тзв. Косова доводити у питање.

Да је тако, сведоче два јака аргумента. Најпре, дипломатске депеше које је објавио сајт Викиликс. Према њима, Американци инсистирају на разговорима Београда и Приштине, при чему би се решила кључна питања са Косовом – правосуђе, полиција, царина, саобраћај, пољопривреда и све разлике поводом имена и терминологије. Другим речима, Србија мора омогућити тзв. Косову да функционише као држава и преговори морају почети. Тадић је те налоге Америке прихватио. Иако је Викиликс учинио јавним најновије америчке планове у вези с Косовом и Метохијом, Вашингтону то не смета да и даље управља Борисом Тадићем као марионетом.

Друга потврда да је Тадићева изјава била осмишљена у Белој кући, јесте чињеница да је одмах после српског председника, суштински идентичну изјаву о Тачију дао и Филип Кроули, портпарол Стејт департамента. „У овом тренутку, и узевши у обзир да је свако невин док се не докаже супротно, он је актуелни премијер и наставићемо да сарађујемо са њим“, рекао је Кроули. Дакле, једини на свету који су подржали Тачија су САД и Борис Тадић.

Српски председник је казао и следеће: „Ако се ти наводи у вези са Тачијем покажу тачним, онда ће међународна заједница морати да се определи према њима, а да ли ћу ја преиспитати тај став, то зависи од међународне заједнице, јер је међународна заједница фактор у овом процесу“.

Овим речима је Тадић показао да не поседује сопствено мишљење, већ да оно зависи од става међународне заједнице (читај: САД), а чињеница је да међународна заједница формира своје ставове и на основу ставова представника појединих држава. Логично је да ће представници међународне заједнице размишљати на следећи начин: „Ако председнику Србије не смета да разговара са монструмом који је продавао органе убијених Срба, зашто би то сметало нама“.

Швајцарац Дик Марти часно је одрадио посао за који је био ангажован. Извештај је темељно припремао две године, суочавајући се са многим препрекама. Посетио је Београд, Тирану и Приштину, разговарао са представницима министарства правде и унутрашњих послова, јавним и

тужиоцима за ратне злочине, парламентарним делегацијама и званичницима Еулекса и Унмика и представницима невладиних организација, нарочито онима које заступају нестале особе.

Његов извештај усвојен је једногласно на састанку Комитета за правна питања и људска права Парламентарне скупштине Савета Европе, само дан након Тадићеве скандалозне изјаве. У извештају се наводи да је Тачи „бос“ мреже која је почела криминалне послове пре рата на Косову и Метохији 1999. године, а потом задржала снажан утицај на тамошње власти.

Пружио сам довољно материјала за покретање озбиљне истраге у случају трговине људским органима на Косову и у Албанији – изјавио је на конференцији за новинаре у Паризу Дик Марти и додао да „у постојећим условима, сведоци неће проговорити, јер њихови животи нису заштићени“.

Мартија је посебно запрепастила чињеница да су подаци о овим злочинима, каквих има још само у хорор филмовима, били познати многим институцијама, које су ћутале о томе.

– Оно што ме дубоко шокирало у тој ствари је да су чињенице приказане у извештају биле познате великом броју инстанци и да је до сада о томе владало ћутање. Коначно смо открили да су те ствари биле познате већини обавештајних служби разних земаља, за то су знале полицијске службе и бројне особе које су приватно говориле да су знале за то али из политичког опортунитета су изабрале или биле приморане да ћуте. Треба ставити тачку на ту хипокризију и почети рад на истрази – рекао је Марти.

– Он је навео да на почетку његовог рада у испитивању навода о трговини органима које је бивша тужитељка Хашког трибунала Карла дел Понте навела у својој књизи није било лако. Људи нису хтели о томе да говоре, а видео је „страх“ у очима неких који су морали да причају о тим стварима.

На питање о наводима да би премијер Косова Хашим Тачи могао да га тужи, Марти је рекао да би онда морао да тужи и криминалистичку полицију Немачке, амерички Еф-Би-Ај и италијанску полицијску службу.

Марти је истакао да су припадници ОВК убијали и косовске Албанце које су сматрали колаборационистима јер су радили у претходној српској администрацији.

– То је била табу-тема и то је нешто што данас највише боли вође ОВК – казао је он.

Комитет ПССЕ за правна питања затражио је одмах после усвајања извештаја Дика Мартија, спровођење међународних и националних истрага о нестанку, трговини људским органима, корупцији и тајном удруживању организованих криминалних група и политичких кругова на Косову и Метохији.

Р. В. С.

Тачи изненађен и увређен

Хашим Тачи звани Змија, био је „изненађен и увређен“ оптужбама да је вођа криминалне групе за препродају људских органа отетих Срба. Он је на конференцији за новинаре у Приштини рекао да се ради о извештају „пуном лажи и неистина“ са скандалозним констатацијама и оценама.

„Као што вам је познато, Република Косово и њени грађани се још једном суочавају са злонамерном пропагандом чији је циљ да оптужи ОВК, њене руководиоце и пројекат слободе и независности Косова. Општи циљ ове кампање је да поквари међународни имиџ државе Косово“, рекао је Тачи.

Викиликс раскринкао лажи Тадићевог режима
и разоткрио истину коју власт гура под тепих

Србија у ЕУ чим призна Косово!

Џулијан Асанж, оснивач сајта Викиликс, узбуркао је светску и српску јавност објављивањем поверљивих америчких дипломатских депеша. Наравно, нас занимају оне које се тичу наше земље. А оне доказују колико режим Бориса Тадића обмањује српски народ. Јер дипломатске депеше јасно говоре да не може и Косово и Европска унија!

О томе да српски властодршци једно мисле, друго говоре, а треће раде, сведочи холандски шеф дипломатије Максим Ферхаген. Он је 14. јула 2009. године у разговору са државним секретаром САД Хилари Клинтон рекао следеће: „Српске лидере интересује само Споразум о стабилизацији и придруживању. Они кажу једну ствар лично, другу међународним медијима и трећу својој јавности“. Ферхаген је тада рекао да ССП између ЕУ и Србије не може бити одблокиран без пуне сарадње Београда са Хашким трибуналом, што подразумева изручење оптуженог Ратка Младића, као и да Србију не интересују друге иницијативе из ЕУ. Помоћник државне секретарке Филип Гордон је рекао том приликом да ће тим америчког Федералног истражног бироа (ФБИ) размотрити како боље испитати јаз између обећања и деловања Београда. Ови и други делови разговара упућени су као обавештење Вашингтона амбасадама САД у Хагу и Београду, као и мисијама у УН и НАТО, под ознаком „поверљиво“.

Али пре него што се вратимо на хашког оптуженика Ратка Младића, који би одавно био ухапшен да се крије на територији Србије, треба обратити пажњу на депеше које се тичу отимања јужне српске покрајине.

САД: Не може и Косово и ЕУ

Викиликс је објавио америчке депеше које откривају тврдње француских дипломата да ће Србија морати да призна Косово уколико жели да уђе у ЕУ!

„Србији треба да се стави до знања да не може и да постигне победу поводом Косова и да уђе у ЕУ“, јасно стоји у депеши Стејт департменту.

Политички саветник у амбасади САД у Паризу Ендрју Јанг у, депеши написаној 22. фебруара 2010. године, наводи детаље из одвојених разговора помоћника америчког секретара одбране задуженог за међународну безбедност Александра Вершбоуа и заменика помоћника америчког државног секретара Спенсера Бојера, које су водили са Роландом Галарагом, шефом Одељења за Европу у МИП Француске.

„Галараг је тражио од америчке владе да заједнички раде са ЕУ на томе да обесхрабре Србе да предложе нову резолуцију УН о Косову“, наводећи да шеф српске дипломатије Вук Јеремић „изгледа верује да Србија може да постигне победу у погледу Косова и истовремено уђе у ЕУ“, пише у депеши коју је написао Јанг. Галараг је додао да морају Београду да „ставе до знања да то није истина“.



Галараг је том приликом, како пише у америчкој депеши, рекао америчким колегама да су „Срби бесни на Французе“ због демарша који је Влада Француске упутила Београду почетком фебруара, поводом српских планова везано за могућу нову резолуцију УН о Косову.

„Послали смо им веома снажну поруку“, навео је Галараг, док амерички дипломата у депеши оцењује да су Срби протумачили тај демарш као „велику промену у ставу“.

Јанг у депеи Вашингтону објашњава да је ЕУ до тада заступала став да питања Косова и уласка Србије у ЕУ нису формално у вези, али преноси и објашњење овог француског дипломате.

„Није било формалне условљености“, рекао је Галараг, додавши да „Срби сада разумеју да би, ако желе да постану чланица ЕУ, морали да коначно признају Косово“, пише у депеши.

„Рекли смо им да не желимо још један Кипар“, појаснио је француски званичник, алудирајући на чињеницу да је Кипар 2004. ушао у ЕУ као подељено острво, чији северни, турски део није под контролом владе у Никозији.

Међутим, како преноси амерички дипломата, Галараг је предвидео да ће Срби највероватније ипак предложити нову резолуцију УН о Косову, док ће америчка влада и ЕУ бити приморане да се томе супротстава. Галараг је у разговору са двојицом америчких званичника истакао и то да ће Срби, пре него што уђу у Унију, морати да реше кључна питања са Косовом која се тичу правосуђа, полиције, царина, саобраћаја, пољопривреде, као и све разлике поводом имена и терминологије. Према његовој оцени, што се тиче сарадње око питања у вези са Косовом, за Србију је најбоље кад се то ради у сарадњи са Еулексом.

„На крају крајева, ипак ће Србија морати да призна Косово уколико жели да уђе у ЕУ“, поентирао је Галараг, судећи према депеши коју је написао амерички дипломата.

„Српске лидере интересује само Споразум о стабилизацији и придруживању. Они кажу једну ствар лично, другу међународним медијима и трећу својој јавности“.

Сведочи холандски шеф дипломатије Максим Ферхаген. Он је 14. јула 2009. године у разговору са државним секретаром САД Хилари Клинтон.

Из депеше послате из амбасаде у Београду 12. јануара 2010. произлази да су САД у то време желеле да убеду власти у Београду да треба да се одмакну од Косова и да сву своју енергију усмере на приближавање ЕУ.

Французи у служби САД

Припреме за проглашење независности Косова и Метохије, планови како да се избегне руско противљење и њихов вето у СБ УН, као и жеља да се, истовремено, Србија одржи на „европском курсу“, биле су редовне теме састанка „иза затворених врата“ америчког председника Џорџа Буша и његовог француског колеге Николе Саркозија, бележе строго поверљиве депеше објављене на „Викиликсу“ које је у другој половини 2007. и првој половини 2008. године у Вашингтон послао амерички амбасадор Крејг Стејплтон.

Маја 2007. амбасадор Стејплтон је известио Вашингтон о томе шта треба да буду основе спољне политике нове француске владе. „Морамо да заузмемо један фронт пред Саветом безбедности УН, што се тиче независности Косова. Морамо да Французима ставимо до знања да желимо да одиграју улогу у убеђивању Русије да не уложи вето на резолуцију СБ“, наводи се у депеши.

„Саркози је већ неколико пута поновио да подржава независност Косова и од шефа дипломатије Кушнера је тражио да у ЕУ издејствује консензус по овом питању – каже Стејплтон и додаје: „Председник Саркози је за то лобирао и у Москви, али од Путина није добио никакав одговор. Французи нису спремни да признају независност пре краја 2007, јер страхују да то нема неподељену подршку држава ЕУ, и надају се да ће Америка успети да убеди косовске власти да треба да буду стрпљиви“.

Нешто даље, наводи се да ће Саркози затражити од Америке да избегне „драматичну реторику која би могла да понизи Србију“, али и да почне са политичким притисцима на државе попут Грчке и Кипра, које се јавно противе било каквој независности.

Независност Косова – тада већ проглашена – била је тема и документа који је амбасадор Стејплтон послао Белој кући 19. маја 2008, двадесетак дана пре узвратне посете америчког лидера Паризу.

„Председниче Буш, Француска јесте одмах признала независност Косова, али одлева са пуном применом те одлуке, због потенцијално дестабилизујуће улоге Србије (и Русије) у региону“, пише Стејплтон и додаје да је важно да Буш подсети Саркозија да жели да наставе с применом Ахтисаријевог плана, али и да се слажу са њим што се тиче важности Србије за регионалну стабилност.

Стејплтон тај део о Србији закључује поруком да „политички циљ Америке мора да остане евроатлантска интеграција читавог западног Балкана, укључујући и Србију и Косово“, али и опаском да је Саркози „многу критичнији према Москви него што је био Ширак“.

Кушнер кушао Русе

О тесној вези америчке и француске антисрпске политике, Викиликс открива и преко депеша које говоре о томе како је Бернар Кушнер, донедавно министар спољних послова Француске, у јесен 2007. године активно радио на признавању Косова и постизању консензуса унутар ЕУ по том питању.

„Француска влада је оптимистична у погледу могућности постизања консензуса о признавању независности, али није толико уверена да је могуће постићи консензус о правним основама за европску мисију на Косову“, пише у депеши послатој из америчке амбасаде у Паризу у септембру 2007 године. „Будући да би резолуција Савета безбедности УН обезбедила такву основу, Француска се и даље залаже за ту могућност“, наведено је у дипломатској репесци.

„Косово се налази на дневном реду Кушнерових разговора са руским мини-

стром спољних послова Сергејем Лавровим 17. и 18. септембра у Москви, мада нам је речено да ће Кушнер покушати да процени руску флексибилност, а не да износи нове предлоге“, стоји у депеши коју је послао амерички амбасадор у Паризу Крејг Стејплтон уочи Кушнерове тродневне посете Вашингтону од 19. до 21. септембра 2007. године.

Претходно, још децембра 2006. године, Морис Гурдо Монтањ, саветник тадашњег француског председника Жака Ширака, у разговору са помоћником америчког државног секретара за Европу и Евроазију Данијелом Фридом, изразио је забринутост због експлицитне претње тадашњег руског председника Владимира Путина да ће уложити вето на резолуцију Савета безбедности УН о Косову. Фрид је узвратио да Запад треба да се припреми да делује и без Руса, пише у депеши коју је као тајну 12. децембра 2006. послао амбасадор Крејг Стејплтон. Фрид је рекао да су САД одлучиле да Србији понуде ССП као подршку демократским снагама уочи избора и да је председник Борис

Тајни затвори ЦИА на Косову и Метохији
Викиликс је објавио и депешу послату из амбасаде у Паризу 15. децембра 2005. да је Савет Европе веома забринут због информација да КФОР на Косову управља тајним затворима у којима се чувају затвореници ЦИА. „Косово је ‘црна рупа’ за Комитет против тортуре Савета Европе, а комесар за људска права Алваро Жил Роблес је још пре три године у јавности изнео оцену да је „Бондстил“, можда, служио и као тајни затвор“, каже се у тој депеши.

Тадић направио добру подлогу за евроатлантску будућност Србије.

„Додатно одлагање би охрабрило Србе и друге да помисле како се Запад уплашио, време је да се иде даље до надгледане независности“, наведено је у тој депеши.

Гурдо Монтањ је казао да је председник Жак Ширак предложио немачком канцелару Ангели Меркел да ЕУ понуди Србији ССП чак и у случају недовољне сарадње Београда с Хагом.

„Меркелова је најпре одговорила негативно, наводећи Тадићев неуспех да то испуни, али Француска и даље сматра да би понуда ССП могла да направи разлику на јануарским изборима“, рекао је Гурдо Монтањ и додао да ће Француска онда сама предложити ССП.

Прихвата се све зарад ЕУ

Уочи објављивања саветодавног мишљења Међународног суда правде о Косову, САД су очекивале да ће Србија, ма каква била та оцена, наставити да се супротставља независности Косова, због чега су се залагале за координирану акцију са ЕУ, како би се мудрим коришћењем „штапа и шаргарепе“ Београд приволео на кооперативност, објавио је Викиликс.

Из депеше послате из амбасаде у Београду 12. јануара 2010. произлази да су САД у то време желеле да убеду власти у Београду да треба да се одмакну од Косова и да сву своју енергију усмере на приближавање ЕУ.

„Председник Борис Тадић и његов кабинет изгледа желе да следе наш и савет ЕУ и да тихо прихвате сваки исход, водећи Србију ка ЕУ, али немају координирани план како да то учине. Насупрот њима, шеф дипломатије Вук Јеремић, вођен личним интересом за самопромоцијом и погрешном перцепцијом





домаће политичке сцене, планира нову дипломатску офанзиву за Косово, без обзира на оцену МСП-а”, наводи се у депеши и додаје да САД очекују да ће, уколико изостане алтернативни приступ Тадића, победити Јеремићев конфринтирајући план.

У депеши се напомиње да је више европских саговорника претходних месеци пренело председнику Тадићу да је нужно да се Србија „помери од Косова” и да се усредсреди на европске интеграције и додаје да се чини да је та порука почела да наилази на пријем.

Тадић нема план

Тадићев саветник за националну безбедност Мики Ракић рекао је отпавници послова амбасаде САД у Београду Џенифер Браш, 10. децембра 2009, да влада још нема план за политику после објављивања оцене МСП-а и да тек почиње да разматра алтернативе.

У одвојеним сусретима са Брашовом, крајем децембра 2009, министар одбране Драган Шутановац и неформални саветник председника Срђан Шапер деловали су збуњено када их је питала за стратегију председника после оцене МСП-а.

У депеши се преноси и како су Тадић и његов спољнополитички саветник Јован Ратковић рекли да се анализирају четири могућа сценарија после оцене МСП-а, али да још нису донели чврсту одлуку, а Тадић је наводно као могуће сценарије поменуо модел Кина-Тајван и сценарио две Немачке, уз истицање да би било које од тих решења морало да се прилагоди „специјалној ситуацији на Косову”.

Тадић је наводно рекао и да ће Србија после оцене МСП-а бити више него спремна да разговара са Приштином, чак и директно, уколико се ти преговори не буду тумачили као директно или индиректно признање Косова.

Даље се каже да ниједна држава ЕУ не очекује да Србија призна Косово, „али њен пут ка ЕУ биће отежан све док не буде јасно и прихваћено где је граница Србије и Косова”.

За успех заједничке стратегије, ЕУ мора бити спремна на тактику „шаргарепе и штапа” према Србији све док се јасно не прихвати где престаје Србија, а почиње Косово, наводи се у депеши из амбасаде САД у Београду.

САД се плаше поделе Косова и Метохије

Амбасадор САД у Приштини Кристофер Дел, у поверљивој депеши, упућеној помоћнику америчког државног секретара Филу Гордону 29. јануара 2010. године, критикује Брисел због избегавања „тешких одлука” ЕУ у вези са Косовом.

„Процес може да функционише само ако Брисел јасно стави до знања Београду да будућност у ЕУ зависи од стварне сарадње око Косова. У недавним сусретима са Борисом Тадићем, и Ангела Меркел и Никола Саркози су истакли да пут Србије ка Бриселу води, делимично, кроз конструктивне односе са Приштином”, истиче се у Деловој депеши.

Амбасадори САД у Београду и Приштини сматрају да се ЕУ недовољно супротставља подели и да би на то на крају могла и да пристане. Београд је „мудро проценио да могућност сукоба узнемирава наше европске партнере и то представља ефикасну стратегију за одлагање реинтеграције севера”.

Америчке дипломате известиле су да је Јован Ратковић, саветник председника Србије Бориса Тадића, предочио сценарио који би водио подели Косова у разговору са саветником шефа европске дипломатије Кетрин Ештон.

Ратковић је био изричит да „као што ће Београд морати да прихвати да више неће владати Косовом, тако би и Косово требало да схвати да неће моћи да има ефективну контролу на територији северно од Ибра”, наводи Викиликс.

Истиче се да је у разговору са британским амбасадором Ратковић поменуо три опције по питању Косова. Као опција А наведена је улога Србије на северу и око пет манастира на југу, коју би Београд могао да прихвати, али не и да призна Косово. Опција Б би била подела Косова, а опција Ц да Србија бира између Косова и ЕУ. Стоји опаска да је опција А идеја коју Београд највише жели да испита.

Север Косова – претња политици САД

Почетком 2010. године Американци су навели да највећу претњу за безбедност региона представља „замрзнути конфликт на северу Косова”.

„То представља стварну претњу поделом Косова и прекретања десет година политике владе САД. Можемо очекивати сталне етничке конфронтации, са жртвама, чак и међу припадницима међународних снага. Ако се не буде реаговало на време, северно Косово биће изгубљено и поново ће се отворити Пандорина кутија етничких конфликта из деведесетих година”, написао је амбасадор САД на Косову Кристофер Дел.

„Право је време да се окончају године немира на северу и да се измени динамика све чвршће поделе између севера и остатка Косова... Тренутна ситуација је неодржива и разарајућа. Циљ је да се заустави распадање”, наводи Дел.

Медведев одвратио Катар

Поверљива америчка документа која је објавио вебсајт Викиликс показују да је руски председник Дмитриј Медведев, поуздани савезник Србије, одиграо улогу у успоравању признавања независности Косова од стране арапских држава.

У документу који је послала Амбасада Сједињених Америчких Држава у Дохи 21. децембра 2009. године, наводи се да је помоћник министра спољних послова Катара Мохамед Ал Румаихи рекао америчком амбасадору Џозефу Е. Лебарону, да је, упркос њиховим симпатијама, Медведев затражио да сачекају са признавањем Косова.

„Руски председник је затражио од Катара да ‘успори’ објаву признања. Схватајући руску забринутост – рекао је Ал Румаихи – Катар је тако и урадио”, стоји у документу.

Берлускони разљутио Америке

Италијански премијер Силвио Берлускони је изјавом од новембра 2008. године, да признање независности Косова представља америчку провокацију, Русије, наљутио САД и друге чланове Контакт групе за Балкан, откривају документа која је објавио Викиликс.

Роналд Спољи, амбасадор САД у Риму за време администрације Џорџа Буша, у извештају који је предао на крају свог мандата наводи да су, „након катастрофалне конференције за новинаре, на којој је Берлускони ширење НАТО, признање независности Косова и противракетну одбрану описао као америчке провокације Русије, званичници италијанске владе прибегли класичном избегавању овог питања”.

„Међутим, иако је прозападна Тадићева влада била боља од свог претходника на много начина, генерални параметри српске политике по питању Косова су остали непромењени”, известила је америчка амбасада у Приштини потпредседника САД Џозефа Бајдена уочи његове посете Косову прошле године.

Мики Ракић хапси Младића

Друго велико питање којим се баве америчке дипломатске депеше јесте потрага за Ратком Младићем. Из њих се види да српски властодршци сами себе стављају у незавидан положај, тврдећи да је генерал Младић у Србији.

Амерички извештаји говоре да је главни човек за сарадњу са Хашким судом Мики Ракић, шеф кабинета Бориса Тадића. У тајној депеши коју је тадашњи амерички отпавник послова амбасаде САД у Београду Џенифер Браш 3. септембра 2009. године послала Вашингтону наводи се да јој је Ракић рекао да је највероватније да се Младић крије негде у Србији. Он је, међутим, истовремено изнео следећу сумњу: „Русија можда скрива кључне информације о томе где се крије Младић” и додао: „Русија није одговорила на захтев Србије за помоћ у лоцирању Ратка Младића”.

Брашова наводи да јој је Ракић, захтевајући да „информација остане за овим столом”, рекао да је поставио „серију питања о специфичним контактима између Младићевих сарадника и руских дипломата, као и о телефонским разговорима и путовањима у Русију Младићевих сарадника, директору ФСБ Александру Бортњикову у јуну, руском саветнику за националну безбедност Николају Петрушеву у јулу, и, најзад, председником шефу кабинета Владиславу Суркову”. Ракић је додао да председник Тадић, уколико не добије одговор пре посете Медведева Београду, намерава да лично покрене ово питање.

„Потпредседник САД Џозеф Бајден понудио је, у разговору са српским председником Тадићем, сву помоћ ФБИ у потрази за Ратком Младићем”, каже се у депеши послатој из главног града Србије 29. јула 2009, нешто више од два месеца после посете другог човека Америке Београду. „Са Бироом разговарамо да у Београд допатује и један експерт, који ће размотрити да ли постоје још неке могућности за потрагу”. У мају 2009. америчка амбасада у Београду оценила је да Србија заиста ради све што може да се ухапси Ратко Младић.

„БИА и ВБА сада сарађују и помажу се, а добру оцену изнео је и Дејан Михов, шеф београдске канцеларије Међународног кривичног суда за бившу Југославију”, пише у овој депеши.

Михов је Американцима казао да Акциони тим за сарадњу са трибуналом „званично” предводе Владимир Вукчевић, тужилац за ратне злочине и Расим Љајић, председник Националног савета за сарадњу, али да је, у ствари, главни човек Миодраг Мики Ракић, шеф председничког кабинета.

Рап: О Хагу са поштовањем

Председник Србије Тадић изразио је током 2009. године фрустрацију због става Холандије да блокира приступање Србије ЕУ све док се не ухапсе и изруче Младић и Хаџић.

„Људи почињу да ме питају шта сам урадио у погледу приступања ЕУ, а док нас Холанђани блокирају, јачају снаге опозиције”, рекао је Тадић, према наводима депеше која је 22. октобра 2009. послата из америчке амбасаде у Београду, током посете америчког амбасадора за ратне злочине Стивена Рапа.

Тадић је на састанку са Рапом, 16. октобра 2009, оценио да Ратко Младића крију највероватније људи повезани са организованим криминалом, пише у депеши. Рап је изразио сумњу у промену става Холандије без хапшења Младића и охрабрио Тадића да побољша расположење у Србији према Хашком суду.

„Потребно је да шаљете поруку да је суд добар, а чланови владе да с поштовањем говоре о тој институцији”, поручио је Рап. Он је изразио забринутост због тога што је Врховни суд Србије поништио велики број пресуда изречених пред Специјалним судом за ратне злочине.

У депешама се такође истиче и значај техничке сарадње Србије с трибуналом: Михов потврђује да је сарадња готово стопроцентна и да нема већих проблема када је реч о документацији, што је такође напредак у односу на претходну владу. Такође, Србија је, како се наводи, наставила са процесуирањем оптужених за ратне злочине, а Специјални суд је донео пресуду у два веома значајна случаја – Сува Река и Овчара.

Р. В. С.



Додик био за признање Косова и Метохије!?

Према америчким документима које је објавио Викиликс, премијер Републике Српске Милорад Додик је подржао Ахтисаријев план за Косово. Додик је чак америчким дипломатама најавио признање Косова после такве одлуке СБ УН. Према наводима дипломатске преписке, помоћник америчког државног секретара за Европу и Азију Данијел Фрид је у Загребу с домаћинима поделио информацију како му је Додик казао да подржава Ахтисаријев план о Косову.

Николић за независно Косово

- *Суштина иницијативе режима Бориса Тадића и Томислав Николића и Српске напредне странке да се промени Устав Републике Србије из 2006. године, лежи у захтеву Вашингтона и Брисела да се Устав Србије промени, како би се из преамбуле и текста Устава избрисало да је Косово и Метохија саставни део Републике Србије*



Пише: Вјерица Радета

Од неуспелог пуча у Српској радикалној странци који су уз помоћ Тадићевог режима и западних сила покушали Томислав Николић и Александар Вучић, српски радикали су покушавали да објасне грађанима Србије која је њихова улога на политичкој сцени Србије. Било је веома тешко, већина медија је била њима на услузи и затворена за представнике Српске радикалне странке. Николићева и Вучићева подршка Споразуму о стабилизацији и придруживању (ССП) и њихов нагли заокрет ка Европској унији одговорали су Тадићевом режиму и зато су им дозволили да покраду мандате Српској радикалној странци, да у парламенту заступају такозване проевропске ставове и да у јавности износе лажи о Српској радикалној странци и председнику странке проф. др Војиславу Шешељу. То је била кампања смишљена да би се скренула пажња јавности са њихове стварне улоге и да се не би чула реч српских радикала да су Николић и Вучић и њихова странка створени да би помогли режиму у растурању државе.

Захваљујући спиновању медија, односно извртању и сугерисању информација, некако су незапажено пролазили свакодневни одласци напредњака код британског и америчког амбасадора. Незапажено је прошла и шарена лажа о финансирању Српске напредне странке. Ниједан медиј се није запитао одакле породици Николић толики новац да би свако од њих, како је сам Томислав Николић изјављивао, финансирао странку са по више од три хиљаде евра. Ни вила у Бајчетини ни стан од 400.000 и кредит од 200.000 евра нису били интересантни медијима у Србији. Или јесу, али је налог био другачији. Налог је очигледно био да се Вучић и Николић не дирају док не добију довољан број присталица да би се промовисали као проевропска опозициона странка. И испуњавање таквих налога кошта, али Вучић и Николић су се добро уновчили, па им ни то није проблем, а и Борис је био ту да све аминuje.

Рачуни су почели да стижу на наплату и Николић мора да испуњава задатке које је, очигледно за велике паре, прихватио пре неколико година, када се упустио у авантуру издаје и самопонижења.

Када је крајем 2008. године режим у Србији прихватио Еулeкс наметнут на Косову и Метохији и када је сваком нормалном било јасно да се на тај начин крши Резолуција 1244 и да државна политика у односу на Косово и Метохију срља у пропаст, Томислав Николић је за једне дневне новине изјавио да Еулeкс није добро решење за Србију, али да не треба да се бунимо, јер „Европа је то“, како је рекао.

Све чешће је почео да се утркује са Борисом Тадићем око евроинтеграција, помињао је чак и референдум око утврђивања статуса Косова и Метохије, што је апсолутна издаја српских националних и државних интереса. Николић је више пута изјавио да је проевропска политика Демократске странке добра, али да би је он брже реализовао. Тадићу је приговарао да је сувише спор, па је пожурио да више пута јавно изјави да би он, када би његова странка

била на власти, изручио генерала Ратка Младића Хашком трибуналу. Српска радикална странка већ више од две године покушава да скрене пажњу јавности да су Николић и Тадић исто, да заступају исте политичке ставове. Медији су то прећуткивали, али више не могу, јер је то сувише очигледно, а уосталом и Николић то отворено признаје.

Последње поистовећивање Николића са владајућим режимом је заправо опасан трик Демократске странке и Бориса Тадића. Тадић већ неколико месеци спорадично помиње да би требало мењати Устав Србије, наводно због промене изборног система, а онда се Николић „одважио“ на прикуљање потписа за петицију којом тражи промену Устава, наводно због смањења броја народних посланика у Народној скупштини Републике Србије. То је брутална замена теза. Николић жели да представи да је број посланика највећи проблем у Србији, као да нам нису проблем тајкуни, корупција, криминал, мафија, неспособна власт... Наравно да су све ово реални проблеми који притискају нашу државу и све грађане који у њој живе, али потписивањем петиције о смањењу броја посланика у Скупштини Николић и Вучић заправо приступају режиму који жели да из Преамбуле Устава Републике Србије избаци Косово и Метохију као саставни део Србије, чиме би Тадићев режим и формално признао независност тзв. државе Косово. Циљ промене Устава је, такође, да се променама Устава оствари регионализација која води даљем цепању Србије. Они заобилазним путем прихватају и подржавају ту политику.

У интелектуалним круговима се све отвореније прича како ће изгледати нова преамбула после уставних промена за које се Николић залаже. Наиме, предвиђа се да ће се новом преамбулом дефинисати да Србија признаје фактичко стање на Косову и Метохији, а то значи признање самопрокламоване лажне државе Косово. С друге стране, захтев за децентрализацију, наводно ради равномерног регионалног развоја, је још једна велика лаж. Суштина је да режим, а с њима и Николић, желе да под формом равномерног регионалног развоја створе уставни оквир за регионализацију Србије, која би у следећем кораку била федерација, а на крају и за цепање Србије. Овом уставном променом иде се на руку војвођанским сепаратистима, Зукорлићу и осталим, мање или више притајеним „Зукорлићима“.

Николић се потписивањем петиције за промену Устава сврстао раме уз раме са Тадићем, Динкићем, Чедом Јовановићем, Вуком Драшковићем, који већ десет година отворено заступају штеточинску политику, за разлику од Николића, који је убеђивао грађане, а пре свега чланове Српске радикалне странке, да су они остали на идеолошким позицијама странке и да воде стару политику. Али „лажи су кратке ноге“. Раскринкани су до краја. Сада је и њиховим присталицама јасно да је Српска напредна странка на најбезочнији начин приступила режиму. Схватили су то и сви који су били на њиховом скупу у „Арени“, када су, уместо аплаузом, звиждуцима поздравили Николићевог и Вучићевог пријатеља, а непријатеља Србије, бившег америчког амбасадора у Србији Вилијама Монтгомерија.

Паорима нови намет на вилајет

- Упркос обећању Бојана Пајтића и Саше Драгина да ће пољопривредници настрадали у поплавама бити ослобођени плаћања накнаде за одводњавање, сељацима у Војводини протеклог месеца стизала решења са астрономским износима



Пише: Владимир Мишковић

Ратари у Србији су се у 2010. години суочили са великим штетама проузрокованим елементарним непогодама, пре свега поплавама. У великом броју општина трећина и више обрадивих површина је поплављено, а неке општине, попут Житишта, Нове Црње и Сечња у Банату су прогласиле и стање елементарне непогоде. Процењено је да су набујале реке и подземне воде у Војводини поплавиле око 10.000 хектара под пшеницом, највише у Банату. На многим се њивама вода, која се још увек није повукла, на ниским зимским температурама претворила у лед, што онемогућава пољопривреднике да приступе својим упропаштеним усевима како би узорали земљу и припремили је за пролећну сетву. Неки ратари су надљудским напорима, монтирањем гусеница на своје комбајне и на друге начине, успели да спасу нешто од своје летине, али напори су углавном били узалудни.

Један од основних разлога што су поплаве у северној покрајини нанеле тако велике штете пољопривредницима је веома лоше стање мреже канала за одводњавање, за чије одржавање је задужено Јавно водопривредно предузеће „Воде Војводине“. То предузеће имало је озбиљан задатак да путем мрежа канала и пумпи избаци прекомерне падавине које су поплавиле усеве у веће канале и водотокове како би летина на пољопривредним површинама могла бити пожњевена. Међутим, ЈВП „Воде Војводине“ тај посао није урадила и жетва је пропала, посебно жетва пшенице.

Министар пољопривреде, шумарства и водопривреде Саша Драгин је 25. јуна 2010. године предложио да управни одбори јавних водопривредних предузећа „Србијаводе“, „Воде Војводине“ и „Београдводе“ донесу одлуке да се физичка лица којима је потопљено више од трећине пољопривредног земљишта ослободе плаћања накнаде за одводњавање у 2010. години, а председник Извршног већа Војводине Бојан Пајтић је обећао да сељаци у Војводини неће бити ускраћени у односу на сељаке у другим деловима Србије. Драгин и Пајтић су тада нагласили да је предлог „последница процене економских могућности пољопривредних произвођача, корисника система за одводњавање, као и штета насталих од великих поплава“. Влада Србије је прихватила предлог министра Драгина и својим закључком од 2. јула 2010. године препоручила управним одборима јавних водопривредних предузећа да донесу одлуке којима ће физичка лица, обвезнике накнаде за одводњавање пољопривредног земљишта, који ма је потопљено преко једне трећине пољопривредног земљишта, ослободити од плаћања накнаде за одводња-



вање пољопривредног земљишта у 2010. години. Управни одбор Јавног водопривредног предузећа „Воде Војводине“ је у складу са закључком Владе Србије, на седници одржаној 20. августа 2010. године донео одлуку о ослобађању од плаћања накнаде за одводњавање пољопривредног земљишта у 2010. години за физичка лица којима је потопљено преко једне трећине пољопривредног земљишта. Одлука је достављена Извршном већу Аутономне Покрајине Војводине на сагласност.

По ступању на снагу наведене одлуке, Јавно водопривредно предузеће „Воде Војводине“ се обавезало да ће на основу записника пољопривредне инспекције од 23. септембра 2010. године, као и извештаја подручног водопривредног предузећа, доставити Пореској управи списак физичких лица која испуњавају услове за ослобађање од плаћања накнаде за одводњавање за 2010. годину. Подсећања ради, велика већина пољопривредника је на време попунила формуларе, у којима је наведена површина земљишта под водом и висина штете коју су ратари претрпели, са циљем ослобађања накнаде за одводњавање и могућности евентуалне накнаде штете.

Међутим, почетком децембра 2010. године, преко 90 одсто земљорадника у Банату и другим деловима Војводине добили су од Јавног водопривредног предузећа „Воде Војводине“ решење о наплати накнаде за наводњавање за 2010. годину са астрономским износима од неколико десетина, па чак и неколико стотина хиљада динара! Наиме, сагласност Извршног већа Војводине на одлуку Владе Србије никад није стигла, јер је аутономашка власт у Војводини одлучила да, у сарадњи са Министарством финансија и регионалним центром Пореске управе у Новом Саду, пошаље индивидуалним пољопривредним произвођачима решење за плаћање накнаде за одводњавање, са циљем да од њих наплати десетине милиона евра. У поменутом решењу Јавног водопривредног предузећа

Решења за плаћање накнаде за наводњавање стигла и онима који су узели земљу у закуп
 Рајка Кандић из Лукићева код Зрењанина је узела државно земљиште у закуп и добила решење да плати 105.000 динара као накнаду за одводњавање, иако је министар пољопривреде, шумарства и водопривреде Саша Драгин обећавао да ономе ко узме земљу у закуп а пострадао је у поплавама, не само да неће бити обрачуната накнада за одводњавање, него ће бити и ослобођен плаћања накнаде за изнајмљивање државног земљишта за 2010. годину.

И прошле године покушали исто, али без резултата

И 2009. године ратари у северној покрајини су добили слична решења са астрономским износи-ма. У њима такође није био назначен критеријум на основу ког је утврђена висина накнаде, а ЈВП „Воде Војводине“ је накнадно донело одлуку да ратари наводно имају обавезу да плате 1.250 динара по хектару за 2008. годину и 1.359 динара по хектару за 2009. годину. Накнада за одводњавање уведена је наводно уместо пореза на катастарски приход који није плаћен претходне две године, колико је трајао „прелазни период“, када је ратарима умањен порез због великих суша, па је обавеза ратара са Управе прихода преусмерена на ЈВП „Воде Војводине“. И тада се покушало манипулисати ратарима, јер је решење прослеђено из Пореске управе, што је била врста притиска на бројна старачка домаћинства која су ову обавезу одмах испунила. Међутим, велика већина регистрованих пољопривредних газдинстава у Војводини прошле године није платила ни динара за накнаду за наводњавање, а после овогодишњих поплава за које је директно одговорно ЈВП „Воде Војводине“, то се вероватно неће догодити ни ове године..



„Воде Војводине“ нема јединице површине земљишта, процењене вредности земљишта нити било код другог основа или критеријума по којем се одређује висина накнаде за одводњавање, већ се у решењу наводи само укупан износ пореског дуга, који у већини случајева износи више десетина хиљада динара. Висина накнаде за одводњавање, према тврдњама пољопривредника, је произвољно обрачунавана. Поставља се питање каква је то била „процена економских могућности пољопривредних произвођача“ у Војводини, кад су аутономашки Бојана Пајтића донели одлуку да ударе оволике намете.

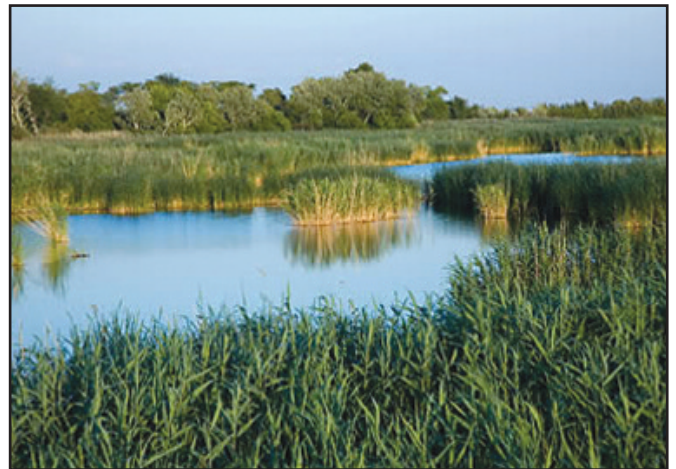
Огорчени земљорадници кажу да су решења за наплату стигла и на адресе многих паора који су преминули још пре десет година, а неки од њих немају нити ар земље, јер су је одавно продали. У решењу се такође налаже пореском обвезнику да пореску обавезу уплати одмах по пријему обавештења, како би избегао „непријатности“ приликом принудне наплате потраживања. У решењу се прети и блокадом рачуна, одузимањем покретне и непокретне имовине итд. **Дакле, режим Бориса Тадића, преко Министарства финансија Диане Драгутиновић и војвођанских аутономашки Бојана Пајтића празан државни буџет покушава да напуни отимањем од паора, који су прво страдали у поплавама због немара власти и запушених канала за одводњавање, а сад им то исто Јавно водопривредно предузеће „Воде Војводине“, које је директно одговорно што су канали били запушени, шаље астрономске износе за наплату накнаде за одводњавање, и то без икаквих критеријума!** Уместо да држава, односно покрајина Војводина, помогне сељацима који су страдали од поплава, она им удара нове намете на вилајет, иако је министар пољопривреде, водопривреде и шумарства Саша Драгин обећао да ће пољопривредници који су страдали од поплава бити ослобођени плаћања накнаде за одводњавање за 2010. годину, а Министарство пољопривреде има и тачне податке колико је пољопривредних површина поплавлено.

Посланик Српске радикалне странке у Скупштини Србије и члан Одбора за пољопривреду Милорад Крстин потврђује да је ЈВП „Воде Војводине“ задужено за одржавање мреже канала и за одвођење воде са површина које су поплаване. Он сматра да би одговорни у ЈВП „Воде Војводине“ требало да буду кажњени због лошег функционисања мреже канала, због чега је и дошло до поплава које су уништиле усеве, али, уместо тога, покрајинска власт у Војводини преко тог истог предузећа сада покушава од пољопривредника, који су пострадали због немарности у поменутом предузећу, да наплати накнаду за одводњавање, за нешто што није функционисало онда када је пољопривредницима било потребно.

– Уместо да пољопривредници чији су усеви настрадали у поплавама добију помоћ од власти, режим им удара нове намете, рекетира их и још им прети, ако не плате, да ће имати „непријатности“. У мојој катастарској општини Тараш код Зрењанина, 90 одсто регистрованих пољопривредних газдинстава је добило та решења и укупно 280 регистрованих газдинстава треба да плати 58 милиона динара, што је 207.000 динара по домаћинству – констатује Милорад Крстин.

Крстин решења Управе прихода за плаћање накнаде за наводњавање која су пољопривредници добили и претње каматом и непријатностима сматра безобразлуком ЈВП „Воде Војводине“, јер је каналска мрежа за чије одржавање је задужено поменуто предузеће дуже време потпуно неупотребљива.

– Сељаци су озлојеђени. У филијали пореске управе у Зрењанину је неколико дана био пун хол револтираних пољопривредника и претило је да дође до инцидента. Решење за пољопривреднике је да се овај нови намет не плаћа и да сваки пољопривредник појединачно тужи ЈВП „Воде Војводине“ – предлаже народни посланик Милорад Крстин.



Наставак вишегодишње агоније радника Заставе из Крагујевца

Посао века превара века

- Уместо нових радних места, после уговора са италијанским Фијатом, још 1600 радника добиће отказ

Оно што је према предизборним тврдњама председника Г17 плус Млађана Динкића и председника ДС Бориса Тадића требало да буде „посао века“, претворило се у катастрофу за раднике фабрике Застава у Крагујевцу. Уговор са италијанским произвођачем аутомобила, који је био један од главних стубова предизборне кампање владајућих странака, испоставило се, као и много пута до сада, био је обична маркетиншка превара режима. Уместо отварања више хиљада нових радних места, више хиљада радника ће бити отпуштено, а синдикати у очајању најављују штрајк глађу.

Отказ на европски начин

Вест о масовном отпуштању радника као бомба је одјекнула Крагујевцем, који се ионако већ дуго налази на ивици економског амбиса. Као изговор италијанских гизда за масовно отпуштање српских радника послужили су наводни резултати теста који су сви запослени морали да ураде још пре две године! Пре решавања теста сви радници су, под претњом отказа, морали да потпишу да неће тражити резултате тестова на увид, тако да је тврдње функционера Фијата о резултатима тестирања немогуће проверити.

Фијат отпушта, Србија плаћа

Уместо да прискочи у помоћ отпуштеним радницима и пошаље инспекцију рада у Фијат, Влада Србије је одлучила да пусти да бахатост гизда из Европске уније плате сами грађани Србије. У покушају да смири социјалне тензије, главни заговорник посла са Фијатом, министар економије и регионалног развоја Млађан Динкић понудио је отпуштеним радницима „протокол о коначном решењу“ и исплату једнократног износа отпремнине од по 300 евра по години стажа.

Динкић, који их је и унесређио довођењем Фијата, великодушно им је



понудио организовање добровољне обуке и преквалификације, као да на хиљаде послодавца раширених руку чека отпуштене. Једноставније речено, Динкић им нуди да буду преквалификовани незапослени јер, захваљујући економској ситуацији, посла нема ни у другим гранама привреде.

Паника у влади

Панични покушаји Владе Србије и Млађана Динкића да спрече и ућуткају радничку побуну у Крагујевцу разумљиви су када се зна да је Динкић главни кривац за ситуацију. Управо лидер Г17 плус, до само пре две године, обећавао је на хиљаде нових радних места у Застави.

– Ова инвестиција донеће сигурна нова радна места у Крагујевцу и у целој Србији, јер на свако место у аутомобилској индустрији долазе два нова радна места у пратећој индустрији – обећавао је Динкић у празно.

Ни лидер Демократске странке Борис Тадић није заостајао за празним обећањима која је давао приликом посета крагујевачкој фабрици.

– Неће бити запослено само неколико хиљада Крагујевчана, већ и десетине хиљада радника у Србији – лагао је Тадић Крагујевчане гледајући их у очи.

Две највеће лажи

Најавом масовног отпуштања у Застави разоткривена је и друга велика лаж режимских партија са прошлих избора. Пре пропасти „посла века“ у Крагујевцу, грађани су уместо обећаних 1000 евра, од бесплатних акција добили само 20 евра. Управо ове лажи и куповина подршке Социјалистичке партије Србије донели су Тадићу и Динкићу још један мандат за уништавање Србије. Колико ће им још пута гласачи дозволити да их преваре?

Р. В. С.

Режим Бориса Тадића против деце

- **Министарство рада и социјалне политике подржало је став СЗО да се укине родитељски додаток за пето дете, зато што је адекватан психофизички развој малишана, како је објаснила државни секретар Љиљана Лучић, могућ у породици са четворо деце**

„Пето дете може слободно да вам умре од глади. Светска здравствена организација је оценила да вам је четворо деце доста! Ми, жута власт у Србији, извршићемо нови налог из Њујорка и учинићемо све да на свет ни случајно не донесете још неког малог Србина или Рома...“ Или, како је то пре неколико недеља увијено рекла државни секретар Љиљана Лучић – Министарство рада и социјалне политике подржало је став СЗО да се укине родитељски додаток за пето дете, зато што је адекватан психофизички развој малишана могућ у породици са четворо деце. Не више!

Наизглед бенигна реченица Лучићеве требало је да нас заваља како власт настоји да сироте породице не праве још беде. Међутим, наводно штитећи некакву нерођену децу, тадићевци су заправо донели нову меру против деце – и то већ живе деце!

Укидање додатка је само још један доказ да владајући режим директно угрожава егзистенцију трудница и деце и ускраћује основна права најугроженијим категоријама становништва. Социјално потпуно неодговорна влада нас је задужила са 6 милијарди евра да би њени саветници и сарадници живели као „бубрези у лоју“ и не боји се да каже да за саветнике има, а за децу нема. Катастрофална економска ситуација у земљи наводи на закључак да се режимска економска политика мора ревидирати и да се рационалном прерасподелом пара из буџета морају смањити давања за услуге по уговору и специјализоване услуге, па ће бити пара и за децу и за подстицај рађања.

У супротном, под изговором да ради на повећању наталитета, власт ће донети нове одредбе које ће олакшати изумирање Срба. Кад знамо да просечна породица у Србији има 0,8 деце, значи ни једно дете, како неко ко је на власти може да отворено каже да доноси меру чији је циљ да спречи долазак нових беба?

Ево и одговора – прво су све продали западним фирмама које не запошљавају труднице, онда су женама смањили плаћено одсуство, па решили да се трудничко боловање не рачуна у стаж, па смањили примања породиља на 65 одсто, потом одбацили предлог да се на децу опрему и храну укине ПДВ, донели бесрамно високе критеријуме за добијање додатка, а онда укинули додаток за сву децу после четвртог...

Драгоцен сваки малишан

Српска радикална странка је још код доношења нацрта буџета за текућу годину упозоравала да је нехумано да се Министарству рада и социјалне политике умање средства за четири и по милијарде динара која су била намењена породиљама под изговором да држава нема пара, док је кабинет потпредседника Кркобабића требало да добије додатних 40 милијарди динара, а потпредседник Млађан Динкић 30 милијарди динара. Српска радикална странка и овом приликом опомиње владајућу гарнитуру да је њен задатак да се бори против беле куге, а не да је распирује. Сматрамо да је одлука о ограничавању додатка на четврто дете скандалозна и залажемо се да се финансијска помоћ даје и петом и шестом и седмом и осмом детету и сваком следећем. Јер, деца се не смеју одвајати и не може неко дете за државу да буде важније, а неко мање важно.

Ко мисли другачије, нека послуша стручњаке – због пада наталитета, Срби ће у сопственој држави постати наци-



онална мањина. На сваки брак у Србији долази 0,88 одсто деце, а ако се овако настави, Срби ће за 500 година и биолошки изумрети. Већ 2100. године у централној Србији биће 2.100.000 становника, у Војводини 800.000, док би на Косову и Метохији тај број, према садашњем популационом тренду, био чак 4,4 милиона. Дакле, у својој држави бићемо национална мањина.

Такође, демографи тврде да би један народ биолошки опстао наредних 25 година, потребно је да сваки брачни пар има у просеку бар 2,11 деце. Са просеком наталитета од 1,9, ниједна нација у историји није преживела. Због више умрлих него рођених, наша земља сваке године изгуби 34.703 становника (једну Ивањицу, Књажевац, Ћуприју), а како је Републички завод за статистику број чланова просечне породице смањено са четири на три, статистички гледано Србија је већ мртва земља.

Према томе, ако је Тадићу стварно стало до стратегије о подизању наталитета којом се хвали „на сва уста“, онда треба да схвати просту математичку операцију сабирања, а не да испуњава жеље СЗО. Наталитет расте повећањем броја беба. Број расте сабирањем беба. На коначан збир никаквог утицаја нема чињеница да ли те нове бебе долазе од мајки које већ имају четворо деце. То је битно само људима у СЗО.

Колико пара

Математика каже да деца коштају. Али, обратите пажњу на то да држава не каже да нема пара, већ да неће да да паре за децу која већ имају толико и толико браће и сестара. Може ли ишта бити лицемерније и дискриминаторније? Парам пореских обезбеника могу да се финансирају многобројне агенције, управе и комисије, паразитске државне институције, чији посао већ обављају надлежна министарства, али не и деца. Можемо да се расипамо и за наgradu за хапшење Ратка Младића, само не за бебе.

При томе, није реч о неким вртоглавим свотама које одлазе на додатке, а и оне се не добијају по рођењу детета, већ се свота парча у 24 рате. Републичка скупштина је 2005. усвојила стратегију за подстицање рађања, која предвиђа исплату пуног износа за трудничко боловање, као и једнократну исплату родитељског додатка за друго, треће и четврто дете, уместо у 24 рате, али то није заживе-

ло, па маме и тате на руке месечно добију око 4.500, 8.500 и 11.500 динара. Истовремено, деџи додаток, који прима 385.000 деце, уплаћује се само две године и износи мизерних 2.033 динара. Управо са тим у вези, психолози указују да је држава постала крајње неодговорна када је у питању повећање наталитета, јер се овде све своди на краткорочне планове, који трају од избора до избора. За то време рађа се све мање деце, систем социјалне сигурности је све лошији, а све мањи број младих људи добија прилику да се запосли...

Још је једна срамота везана за добијање деџег додатка – приход по члану домаћинства у претходна три месеца не сме да пређе 6.278 динара по члану, а за самохране родитеље 7.533 динара. То значи да самохрана мајка са једним дететом која има плату 15.067 динара нема право на деџи додаток!

Технички проблем

Да ствар буде гора, министар за рад и социјалну политику Расим Љајић изјавио је да министарство има стратегију за подстицај рађања, али да за њу тренутно нема новца из техничких разлога!

– Потребна је измена законске регулативе, како би средства била правилно преусмерена и како би та стратегија могла да буде спроведена – објаснио је Љајић.

Међутим, и ту је остављено простора за манипулацију. Његова колегиница Лучићева је истакла да морамо да размишљамо о реформи деџег додатка, „али тако да повећамо садашње износе, а не број корисника“!

– Наиме, наша држава је прокламовала да је пожељна породица до четворо деце, па свако следеће дете нема новчану помоћ због материјалне ситуације у друштву. Нисмо Скандинавија и свако би требало да процени колико може деце да издржава – казала је Лучићева.

Она је оценила да то што неке европске земље у којима самци плаћају порез који се усмерава ка породицама са децом може представљати угрожавање људских права и да се зато о томе код нас ни не размишља.

Ма, шта ми наприча

Кад смо разјаснили да није тачно да је пето дете „жртвовано“ због реалног недостатка пара, остаје и други апсурдни изговор, који је навела госпођа државни секретар Љиљана Лучић, да породице могу да буде адекватне за четворо деце, али не и за петоро и више.

Под један: како ико сме да каже да мајка која је била добра за четворо малишана не ваља за пето? И под два, мало ироније: да ли је могуће да Њујорк нема другог начина да затре непослушне нације него се хвата за овакве глупе индоктринације о томе како нисмо подобни да гајимо децу? Срби су преживели рат у Босни, бомбардовање, осиромашени уранијум, а птичји грип нас је некако заобишао, па је ваљда ред на суптилније методе...

– Србија је подржала став СЗО по коме треба подржати развој одговорног родитељства и функционалне породице. Према СЗО, у породици са четворо деце обезбеђује се адекватан психофизички развој детета, чува здравље жене и добро функционисање породице. Изузетак су мајке које при четвртом порођају роде више деце и оне ће остварити право на родитељски додаток за сву новорођену децу у том порођају, и то у висини додатка утврђеног за четврто дете – објаснила је Лучићева.

Како то ради Европа

Подршка породицама са више деце у ЕУ износи у просеку 2,1 одсто БДП-а и подразумева материјалну помоћ, боравак деце у обдаништима и друге погодности. На то се додају и пореске олакшице или умањени издаци за смештај и комуналије... У Немачкој се за прва три детета исплаћује по 154 евра месечно, а за свако следеће по 179, све

до пунолетства, а у одређеним случајевима и до 25. године.

Шведска деџи додаток исплаћује до 16. године, а родитељи са више од двоје потомака аутоматски добијају, поред редовне помоћи од 1.050 круна по детету, и посебан додаток на већи број деце, који такође не подлеже опорезивању, а износи од 150 круна за двоје (1 шведска круна = 11,5 динара) до 2.864 круне за петоро. Оба додатка за петоро деце износе 8.114 евра месечно. Финансијска потпора деци може се продужити до краја јуна оне године у којој дете навршава 20 година, под условом да оно живи код родитеља, да похађа основну, средњу школу или школу за децу са сметњама у развоју.

У Аустрији деџи додаток на сваког малолетног члана породице износи 29 евра месечно, а може се наставити и после 18. године ако дете похађа школу или ако је неспособно за привређивање услед болести.

Католичка Ирска је земља са убедљиво најбројнијим породицама унутар ЕУ, а одмах иза ње је Француска, са више од двоје деце у просеку, која раст наталитета бележи у последње две деценије. Разлог је, сматрају социолози, у високом нивоу социјалне заштите (отуда онолики штрајкови у Француској кад им се најави одузимање неких од тих повластица услед економске кризе), док психолози тврде да се Французи управо у кризним временима окрећу фундаменталним вредностима, какве су породица и деца. Слично је и у Белгији и Финској, где се први пут после дуго времена уочава значајнији раст наталитета, док се међу маљим чланицама ЕУ, примљеним 2004. и 2007. године, највише деце рађа у Пољској.

Глас Европејаца се у Србији са овим у вези није чуо, већ су се само огласили поједини статистичари, који су стидљиво саопштили да социјалне разлике међу децом могу да се превладају другим мерама: бесплатним уџбеницима, попустима у вртићу, олакшицама за рекреативну наставу, а да би свако дете требало да прима деџи додаток, свако мора бити подједнако важно и изједначено пред државом, без обзира на то да ли су му родитељи богати или сиромашни.

Пет „није демократски број“

Ако желимо да се поредимо са Европом, требало би да имамо у виду да смо у врху по старости нације, тачније у првих пет, заједно са Италијанима, Немцима, Бугарима и Швеђанима. Просечан Србин има 40 година, просечна породица нам броји три члана... Статистичари кажу да нас не чека црна будућност, јер – немамо будућности. Зар у таквим условима да опростимо тадићевцима што радије сами троше наше новце него да их дају петом детету. Па није дете криво што се родило под погрешним бројем! **Р. В. С.**



Нама штап, њима шаргарепа

С купу државу плаћају грађани. Суочена са крахом привреде, становништвом које све више мора да штеди, а све мање троши и огромним трошковима који одлазе на нереална обећања бирачима и прескупе пројекте, влада је одлучила да проблем недостатка прихода реши не тако што ће смањити расходе, већ тако што ће недостајући новац узети од јединих који не могу да одбију да јој га дају – својих грађана. Уместо свеобухватне пореске реформе, која би укључила и нашироко најављивано смањење доприноса на плате, што би бар у теорији требало да доведе и до виших примања радника, власт је одлучила да једноставно захвати у џепове тих истих запослених и да повећа порез на имовину, порез на додату вредност и акцизе на гориво и цигарете. Тако ће у само једном потезу држава још више измрвити ионако бедан животни стандард просечног човека.

Новим законом о порезу на имовину утврђена је јединствена пореска стопа од 0,4 одсто, чиме је напуштен стари модел прогресивног опорезивања по којем су власници вреднијих станова плаћали виши порез, амортизација (умањење пореске основице за сваку годину старости некретнине) смањена са 1,5 на само 0,8 одсто, а максимални износ умањења основице драстично је скресан и сада износи само 40 одсто у односу на досадашњих 70 процената, колико су често успевале да остваре четворочлане породице.

При том, пореско ослобођење не може бити веће од 10.000 динара, без обзира на то да ли је 40 одсто, колико је максимално допуштено умањење, веће или мање од тог



износа. У Влади Србије брзо су истакли како ће управо то гарантовати да богати слојеви друштва плаћају виши порез на имовину, јер им ослобођење од 10.000 динара неће много значити у односу на укупан износ пореза који ће морати да плате, али независни стручњаци, па чак и многи који се често сврставају на страну владе, овог пута имају другачије мишљење. Наиме, иако је тачно да ће, што је скупља некретнина, порез бити већи а максимално ослобођење процентуално безначајније, проблем, који је свима у влади морао бити познат, је у томе да најбогатији Срби, они са вилама на Дедињу и Сењаку, своје некретнине готово никад не воде на лично име, већ на фирме са Кајмана и Бахама, а влада је – гле случајности – одлучила да фирме у потпуности изостави из пореске “реформе”. Тако ће тајкуни који имају милионе наставити да плаћају најмање порезе, док ће сав терет новог намета осетити средњи слој и сиромашнији грађани.

Управо у овом делу крије се сва неправедност новог пореза на имовину. За разлику од западних држава, где веће станове на добрим локацијама себи могу да приуште само најбогатији (а они који не спадају у такве, углавном немају никакве станове, већ живе као подстанари), у Србији су у ранијим деценијама некретнине додељиване другачије,

Како се обрачунава порез на имовину

Према новом предлогу закона, порез на имовину од сада ће се обрачунавати другачије. Уместо прогресивне пореске стопе која се раније кретала од 0,4 до три одсто, сада се уводи јединствена стопа од 0,4 одсто, независно од величине или вредности некретнине, док се за земљиште установљава стопа од 0,3 процента. Стопа амортизације се умањује са досадашњих 1,5 одсто на 0,8 одсто уз максимално умањење пореске основице по овом основу од само 40 одсто у односу на ранијих 70 процената.

Порески кредит од 40 одсто, плус 10 одсто за сваког члана домаћинства, а максимално до 70 одсто, који је важио до сада, укида се и на његово се место уводи кредит од 50 одсто, који не може прећи износ од 10.000 динара. На крају, због често бруталног повећања пореза, за 2011. је уведено правило да износ пореза не може бити виши од 60 одсто у односу на последњи плаћени порез. Локалне самоуправе које су сада надлежне за обрачун и наплату пореза на имовину могу установити и нижу стопу од 0,4 одсто, али искуство показује да се власт ретко одлучује да умањи своја примања, ако баш не мора.

Учешће пореза на имовину у укупним буџетским приходима

Укупни порески приходи у буџету за 2011. годину планирани су на 675 милијарди и 200 милиона динара, у чему порез на имовину учествује са толико мало да Министарство финансија није сматрало за битно да уопште наведе колико новца очекује да добије од овог пореског облика. Порез на имовину је потпао под ставку "Остали порески приходи", која износи 7,6 милијарди динара, а само се из изјава властодржаца да закључити да се очекује да после драконског повећања овог пореза, који ће највише погодити просечну породицу, укупни приход од опорезивања имовине достигне три милијарде динара. У поређењу са укупним пореским приходима, то је 0,44 одсто. Дакле, због прихода који се граничи са статистичком грешком, влада је одлучила да обичне, сиромашне грађане казни жестоком наметом, а многе да натера чак и да се иселе из својих домова или да, уместо за новогодишње поклоне, ове зиме узму кредит за порез.

па су се многи лекари, наставници или радници са већим породицама уселили не у луксузне, али комфорне станове. Када им наредне године стигне решење за порез, они ће те станове морати да продају.

Јер, са професорском пензијом тешко да ће ико моћи да плати харач пет до шест пута већи од досадашњег пореза! Толико ће скочити порези већини грађана, не само онима који живе у централним градским зонама, већ и многима који станују у породичним кућама на периферији. За утеху, режим је грађанима "прогледао кроз прсте", ограничивши максимални раст пореза на имовину у 2011. на "само" 60 одсто у односу на овогодишњи цех. То значи да ће овог пута неко уместо, рецимо, 10.000 динара платити "тек" 16.000, што би вероватно требало да га одврати од размислања о томе да ће га у 2012. сачекати порез од 30, 40 или 50 хиљада динара.

А где је порез на имовину предузећа?

У целој "реформи" пореза на имовину можда најциничнија је одлука да се правна лица изоставе из нових правила. То значи да ће предузећа и даље плаћати ниске порезе, док ће грађани плаћати високе. Објашњење Министарства финансија за овакав потез је у томе да у времену економске кризе не би било поштено да се привреда додатно оптерећује већим наметима! Колико је поштено да се грађани оптерећују – није речено.

А то је вероватно и био циљ. Ако не раније, 2012. године Србију чекају избори, па је власт прорачунала да јој не би одговарало да грађани пре избора схвате колико им је заправо скочио порез, а када избори прођу, онда могу и куће да продају да намире рачун, кад им порезник закуца на врата.

Довољно је само погледати рачуницу, па да одмах постане јасно колико је заправо овај закон безобзиран.

Узмимо пример човека са некретнином старом 20 година и вредном око 37.000 евра, што одговара гарсоњери или евентуално једнособном стану у Београду. Уз све досадашње олакшице, порез за овакав стан износио је 3.360 динара. Са новим законом порез ће бити 6.720 динара или тачно 100 одсто више.

За оне који су случајно наследили већу кућу или стан на бољем месту, рачуница је још страшнија: за кућу вредну 84.000 евра порез је до сада био 7.560 динара, а од сада ће бити невероватних 20.240, илити 300 одсто скупљи! Или другачије, онај ко је имао ту несрећу да наследи кућу стару 50 година за коју порезници процењују да вреди 140.000 евра, до сада је плаћао порез од 3.600 динара, а од сада ће плаћати 26.000 или потпуно астрономских 722 одсто више.



Иако би се из ових бројки дало закључити да они који имају више, стварно више и плаћају, није тако. Они који имају највише плаћаће мање! Тако ће тајкуни довољно поштени да своје виле региструју на своје име (остали неће платити ништа) захваљујући поклону из Немањине успети да уштеде коју хиљаду евра, коју би – ето предлога – могли да искористе да плате рачуне за струју, коју им нико не искључује упркос милионима које дугују, док обичним грађанима екипе секу каблове и за 100 евра дуга. Тако за нов стан вредан нешто мање од милион евра (а такви ничу на све стране по елитним београдским насељима) порез по актуелном закону износи око 720.000 динара, а по новом закону износиће око 390.000, што значи да ће они који новца имају за бацање и који своје куће сигурно нису наследили од деде или прадеде пре 50 година, сада добити скоро 4.000 евра од државе као поклон.

Нема сумње да ће тајкуни умети да цене тако симболичан гест режима и да ће наћи начина да му се адекватно одуже.

Р. В. С.



Радикална одбрана породице Младић

- *Акција Српске радикалне странке је реакција на скандалозну и срамну тортуру коју режим Бориса Тадића континуирано спроводи над породицом генерала Ратка Младића. Реч је о монтираном суђењу против супруге генерала Младића, Босиљке Младић*

Уместо да представља режимски притисак на генерала Ратка Младића, суђење његовој супрузи Босиљки Младић се, захваљујући посланицима Српске радикалне странке, претворило у скуп подршке некадашњем команданту Војске Републике Српске. Испред београдске Палате правде се 3. децембра окупио целокупан посланички клуб Српске радикалне странке, али и велики број присталица који су аплаузом и транспарентима „Генерале, издржи“ дочекали Босиљку и Дарка Младића.

Прво општинско тужилаштво подигло је 9. јула оптужницу против Босиљке Младић због недозвољеног држања оружја. Истог дана, она је у „спектакуларној“ акцији ухапшена и приведена у суд без претходно упућеног позива.

Босиљка Младић се терети да је без дозволе држала у својој кући четири пиштоља „застава“ са неколико десетина метака, аутомат „јеклер и кох“ и ловачку пушку. Ово оружје, које је припадало генералу Младићу, пронашли су полиција и безбедносне службе у ормару породичне куће ратног команданта ВРС на Бановом брду 4. децембра 2008. године



Јавност као гарант

Посланици Српске радикалне странке били су одлучни да присуствују суђењу Босиљки Младић, свесни да се само увидом јавности у ово суђење може спречити доношење политичке пресуде. Међутим, велико интересовање грађана и медија за овај поступак није одговарало тужиоцу и судији, који су желели да овај политички процес воде иза затворених врата.

Активисти и посланици Српске радикалне странке су испред суднице истакли транспаренте са поруком „Стоп терору над породицом Младић“. Изиритирани оваквим развојем ситуације, надлежни су судској стражи наредили да одузме транспаренте, као и да онемогући медије да снимају дешавања у згради.

Физички напад на посланика

У заштиту окупљених грађана и новинара стали су посланици, а потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић је затражио од полицајаца и судске страже да се легитимишу.



Две оптужнице за Босиљку

Да није реч ни о каквом правосудном већ политичком поступку, доказују и разлози одлагања суђења Босиљки Младић. Наиме, током претреса у кући Босиљке Младић пронађено је оружје као и 60 пушчаних метака и 26 патрона за ловачку пушку. Међутим, уместо да покрене јединствени поступак, тужилаштво је подигло две оптужнице против Босиљке Младић, једну за оружје а другу за муницију. Ово је вероватно једини случај у судској пракси да се за оружје и муницију пронађену током истог претреса покрећу два различита поступка.

Судија Весна Адамовић је 3. децембра донела одлуку о спајању ова два поступка, иако је то отпочетка требало да буде случај. Колико је суду стало до истине, говори и то да је суђење одложено за 5 месеци, односно за 5. април 2011. године.

Медијске лажи

На конференцији за штампу Српске радикалне странке, која је претходила суђењу, посланик Борис Алексић рекао је да је породица Младић, поред судског, изложена и медијском прогону.

Намерно је пласирана лаж да је у кући породице Младић пронађен аутомат „хеклер и кох“. Реч је о обичном пиштољу ове марке који је генерал добио на поклон као најбољи официр – навео је он.

– Ухапсите нас али вам транспаренте нећемо дати. Покажите нам службене легитимације. Због чега немате име на униформи када је то обавезно – испитивао је полицију Драган Тодоровић.

Међутим, полиција је одбила да се легитимише, а један од инспектора у цивилу ускочио је у масу како би отео транспарент и том приликом је ударио посланика Милана Аврамовића.

Брзом реакцијом окупљених, нападач на Аврамовића је одмах опкољен а са њим и неколико агресивнијих судских стражара и полицајаца. Тодоровић је захтевао да нападач покаже личну карту, као и да сви полицајци кажу имена и да покажу службене легитимације.

Иако је полиција чинила све да изазове већи инцидент вређајући окупљене и претећи новинарима, само прибраношћу чланова Српске радикалне странке спречено је да дође до физичког обрачуна у Палати правде. На крају је направљен компромис – да народ ослободи „ухапшене“ полицајце а да се дозволи истицање транспарената.

Судница без јавности

Суђење Босиљки Младић требало је да се одржи у судници која има мање од 10 места за публику, а која су већ били запосели полицајци у цивилу, што је била потврда да власт не жели увид јавности у поступак. Међутим, тада су у судницу ушли и посланици Српске радикалне странке показујући посланичке легитимације и упозорили да неће дозволити почетак све док се не обезбеди већа просторија у коју ће стати публика и новинари. Немајући куд, судија Весна Адамовић прихватила је да суђење буде пребачено у велику судницу.

Како суд није успео да искључи јавност из поступка, одмах по уласку у велику судницу судија Адамовић саопштила је да се суђење одлаже за 5. април, што је оправдала процесним разлозима.

Представа за Брамерца

Адвокат Босиљке Младић, Милош Шаљић, саопштио је да његовом клијенту не одговара даље одлагање суђења.

– Ово суђење је представа приређена како би се главном тужиоцу Хашког трибунала Сержу Брамерцу показа-



ло да наше власти нешто раде. Није било разлога за одлагање – изјавио је адвокат породице Милош Шаљић.

Радикали уз Младиће

Акција Српске радикалне странке била је реакција на скандалозну и срамну тортуру коју режим Бориса Тадића континуирано спроводи над породицом генерала Ратка Младића. Реч је о монтираном суђењу против супруге генерала Младића, Босиљке Младић, због тога што је у кући остала ловачка пушка и неколико пиштоља Ратка Младића. Део те кампање срамног прогона генералове породице представља и чињеница да Босиљка Младић не може да користи мужевљево пензију јер је иста блокирана, а то значи да нема право ни на здравствено осигурање. С друге стране, Тадићеви чиновници објашњавају да је сасвим нормално да Србија плаћа пензију ратним злочинцима Насеру Орићу и Стјепану Месићу. Српска радикална странка наставиће да прати поступак против Босиљке Младић и реаговати на сваки нови притисак на породицу Ратка Младића.

Потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић рекао је окупљенима испред Палате правде да процес против Босиљке Младић представља понижење целе државе.

– Сигуран сам да ће породица Ратка Младића издржати. Сигуран сам да ће издржати и Ратко Младић и да неће подлећи овим притисцима. Ми као странка учинићемо све да им пружимо подршку и да целокупној српској јавности разголитимо режим Бориса Тадића, за кога, изгледа, не постоје границе понижења наших грађана и наше државе – упозорио је Тодоровић.

Р. В. С.

Ипак сви функционери Српске напредне странке желе да ухапсе Ратка Младића

Генерал за повлачења

• Све видљивије расуло у Српској напредној странци потврдили и последњи сукоби на релацији Божидар Делић против Николића и Вучића

Посланик тзв. Српске напредне странке, пензионисани генерал Божидар Делић после краћег нећкања одлучио је да се ипак укључи у хајку на генерала Ратка Младића. Иако је крајем новембра председник „напредњака“ Томислав Николић рекао да би ухапсио Ратка Младића, изгледало је да нису сви у тој партији спремни да прихвате ову одлуку.

Тако је говорио Божидар

Генерал Божидар Делић, који је претходно издао Српску радикалну странку, бираче и Војислава Шешеља, одлучио је да се успротиви ставу свог „команданта“ Томислава Николића на тему хапшења Младића и покренуо медијски рат против њега.

„Никада не бих испоручио генерала Ратка Младића трибуналу у Хагу, таман кад бих био и министар одбране Србије. То што Николић каже да би изручио генерала Хагу његова је лична ствар и мишљење на које има право“, храбро је поручивао Делић путем медија користећи чињеницу да се Николић налази у посети Кини. Николић је, иначе, неколико дана раније рекао да би изручио Младића Хагу.

Делић се није зауставио само на пуком неслагању са Николићем, већ је и отворено путем медија тврдио да неће вратити мандат ако га искључе, а у штампи се спекулисало да Делић преговара са још неким посланицима СНС о прављењу новог посланичког клуба.

Он се устремио и на прву пратиљу Томислава Николића – Александра Вучића, указујући да би Вучић требало да напусти СНС.

– Апсолутно немам намеру да одлазим из странке. На крају крајева, што бих ја одлазио из ње, када сам је ја оснивао, а не Вучић. Странку смо правили Тома и ја, а Вучић се прикључио два месеца после – хвалисао се генерал Делић по медијима.

Он је такође тих дана изјавио да га „Николићев став не обавезује“ и окривио је Николића за размимоилажење.

– Некада смо Николић и ја имали исти став, који је он сад променио. Ја сам остао при ставу и немам намеру да га мењам – говорио је Делић.

Једном дезертер, увек дезертер

Међутим, Делићево противљење издаји генерала Ратка Младића од стране Српске напредне странке није потрајало дуго. Исте недеље је из Кине стигао Томислав Николић, који је са далеког истока, изгледа, „донео“ и ново мишљење генералу Делићу.

Делић је истог дана почео да се повлачи на свим фронтима а за „неспоразум“ је окривио медије, који су „погрешно интерпретирали његове речи“.

– У појединим медијима су погрешно и злонамерно интерпретиране моје изјаве и тако је стваран утисак да у јавности износим ставове супротстављене званичним ставовима председника СНС-а Томислава Николића – навео је Делић у писаном саопштењу, истичући да тако отклања „несугласице и приче којима је циљ да изазову сукобе у СНС-у“.

Додао је и да ставове Српске напредне странке увек износи председник странке, па самим прихватањем онога што су грађани Србије већ знали, да је лов на генерала Младића званична политика његове партије, Делић је фактички морао да потпише да Томислав Николић мисли уместо њега а да се он са њим, као и сваки други члан, у потпуности слаже и да у вези са тим никада није имао недоумице.

Истог дана генерал Делић је престао да се јавља новинарима, којима је претходних дана уредно давао ратоборне изјаве против Вучића и Николића.

Амбасадори му дошли главе

Као што то обично бива, у Српској напредној странци се ништа не дешава без уплива амбасадора из САД или земаља ЕУ. Тако је у јавност брзо процурела информација да је страначки притисак на Делића уследио тек после позива неколико амбасадора који су тражили да Српска напредна странка, као верна слушкиња САД и ЕУ, још једном потврди да је спремна да српског хероја генерала Младића испоручи Хагу. Једино остаје питање како су успели да убеду Делића да по други пут у својој политичкој каријери покаже да је издајник. Да ли су му обећали део новца од награде од 10 милиона евра које Влада Србије даје за хватање генерала Младића или ће Божидар Делић добити нове локације за своје грађевинске подухвате у Београду, остаје да се види.

Расуло у СНС

Иако је Делић, бар привремено, умирен, овај случај је показао да Српска напредна странка све теже сакрива расуло у којем се налази. Звиждање званицама на њеним скуповима, међусобни сукоби функционера, осипање чланства и бекства одборника попут последњег случаја у Аранђеловцу, све то показује да „напредњаци“ муњевито назадују.

Р. В. С.

Званични став СНС

Како је генерал Делић потписао да званични став Српске напредне странке износи председник странке Томислав Николић, није лоше да се још једном подсетимо на тај став:

Приликом гостовања у емисији „Кажипрст“ ТВ Б92, Николић је, 10. новембра, изјавио да је сарадња са Хагом обавеза Србије, те да би је он испуњавао кроз хапшење генерала Младића. На питање новинарке да ли би ухапсио генерала Младића, Николић је као из топа одговорио: „То је државна обавеза. То је државна обавеза. Ја би то радио“. Николић је хапшење Младића представио као уставну обавезу Србије, а он сматра да је „понос да испуњаваш законе и поштујеш устав“, из чега произлази да би СНС била поносна да ухапси генерала Младића. Николић је онда појаснио да би свакако ухапсио генерала Младића, али и Горана Хаџића.

Какве финансијске акробације је осмислио Александар Вучић?

Вучић прима плату из буџета Земунa и Вождовца

- У својим јавним наступима, заменик председника СНС-а Александар Вучић је у више наврата потврдио да је као „саветник“ запослен у агенцији „Профајлер тим“, где прима плату од 78.000 динара, али никада није објаснио кога и како „саветује“. Он је безобзирно слагао јавност када је рекао да „није на државном буџету“ и да га „не плаћа ниједна државна институција“
- Подаци Управе за трезор говоре да сваког месеца, из буџета „напредњачких“ општина Земун и Вождовац, агенција „Профајлер тим“ добија месечну апанажу од 743.400 динара. Ове две општине су у протеклих годину дана, на рачун „Профајлер тима“, уплатиле 8.419.300 динара, од којих је између осталог и Вучићу исплаћивана плата „саветника“

Српска радикална странка већ две године инсистира да надлежни државни органи истраже и саопште јавности и грађанима Србије ко све финансира политичке активности тзв. Српске напредне странке и њене лидере Томислава Николића и Александра Вучића. Радикали су више пута указивали на личне, пословне и политичке везе врха тзв. „напредњака“ са Мирославом Мишковићем, Миланом Бекон, Станком Суботићем, Дарком Шарићем и другим тајкунима и лицима из кримогене средине. Од општег и јавног интереса је да се истражи и да се најзад јавно саопшти порекло енормне количине новца који су „напредњаци“ уложили у локалне изборне кампање на којима су учествовали. Са друге стране, опште је познато да ова странка, на конто скупштинских мандата, не добија ни један једини динар из буџета Републике Србије. Једноставно, Закон о финансирању политичких странака не познаје „напредњаке“ као парламентарну странку, с обзиром да је посланички клуб „Напред Србија“ неформални „скуп“ посланика који су изабрани са листе „Српска радикална странка – др Војислав Шешељ“.

Вучић „запослен“ у „Профајлер тиму“

Међу посланицима неформалног „скупа“ посланика који се називају посланичком групом „Напред Србија“, а који на скупштинској благајни уредно примају посланичке плате и дневнице, налази се 22 посланика које предводи Томислав Николић. Његов заменик Александар Вучић нема посланички мандат и не прима плату у Скупштини Србије, а према сопственом признању, не налази се ни на платном списку Српске напредне странке. Намеће се логичко питање, од ког то новца живи „други“ човек „напредњака“ Александар Вучић! Од ког то новца Вучић плаћа скупа одела, сатове, бензин за ауто, месечне трошкове режије, боце скупочених вина од неколико хиљада евра...?! Одакле „напредњаку“ Вучићу новац за „голо преживљавање“, на чијем платном списку је он то запослен и ко му плаћа здравствено и пензионо осигурање за дане „дубоке старости“?

Лист „Блиц“ од 7. априла 2010. године пише да „СНС нема високе функционере на платном списку“ и преноси Вучићеву изјаву: „Ја нисам на државном буџету и не плаћа ме ниједна државна институција. Ни Скупштина, ни Влада. Ја сам вам ништа у овој држави“ сматра Вучић. Он додаје да је запослен у агенцији „Профајлер тим“ и да месечно прима 78.000 динара. „Тај новац поштено зарађујем“ каже заменик председника напредњака“. Затим, у тексту који су 22. априла 2010. године објавиле

„Вечерње новости“, дословце стоји следеће признање Александра Вучића: „Од високих функционера нико није на партијској плати“, па ни ја – каже нам Александар Вучић, заменик председника напредњака, који је запослен у агенцији „Профајлер тим“, где месечно прима 78.000 динара. СНС има петоро стално запослених са зарадом од око 35.000 динара.

Без обзира на то што ће мало ко у Србији поверовати да Александар Вучић живи искључиво од 78.000 динара које, како каже, „поштено заради“, веома је битно његово признање да се налази на платном списку маркетиншке агенције „Профајлер тим“. У телевизијским гостовањима, Вучић је у више наврата потврдио да у „Профајлер тиму“ ради као „саветник“, али никада није објаснио кога и како „саветује“ и за коју област!

Месечна апанажа за „Профајлер тим“

Према скандалозним подацима до којих је дошла Српска радикална странка, а који су настали у Управи за трезор Министарства финансија, Александар Вучић је безобзирно слагао јавност када је рекао да „није на државном буџету“ и да га „не плаћа ниједна државна институција“. Документација Управе за трезор потврђује да се Вучић индиректно, сваког месеца, налази на платној листи и буџету градских општина Земун и Вождовац. Проста рачуница и логика указују на то да се из ове две општине сваког месеца, новац трансферише на рачун агенције „Профајлер тим“ и да након тога, ово предузеће, „поштено“ исплати плату свом „саветнику“ Александру Вучићу. Индикативно је да су овакве „финансијске акробације“ установљене оног момента када је Српска напредна странка преузела власт у општинама Земун и Вождовац.

Према документацији Управе за трезор, прва уплата општине Земун у корист предузећа „Профајлер тим“ извршена је 11. новембра 2009. године и то у износу од 460.200 динара. Затим, наредне две уплате од по 460.200 динара, на рачун „Профајлер тима“ су извршене из буџета земунске општине 7. децембра и 30. децембра 2009. године. Недуго затим, 9. фебруара и 3. марта 2010. године, „Профајлер тиму“ су извршене још две уплате од по 413.000 динара. Међутим, како су „напредњаци“ у јануару 2010. године конституисали нову власт у општини Вождовац, Александар Вучић је новац из буџета ове општине усмерио ка „услугама“ предузећа „Профајлер тим“. Према подацима Управе за трезор, општина Вождовац је већ 30. марта 2010. године извршила прву уплату од 330.400 динара на рачун „Профајлер тима“. Од тог датума, пребацивање буџетског

новца на рачун „Профајлер тима“ врши се сваког месеца, тако што на почетку месеца новац пребацује општина Земун, а на крају месеца општина Вождовац.

Такође, евиденција Управе за трезор говори да је пребацивање новца „Профајлер тиму“ током 2010. године вршено следећих датума: 7. априла из буџета Земунa (износ: 413.000 динара); 28. априла из буџета Вождовца (износ: 330.400 динара); 5. маја из буџета Земунa (износ: 413.000 динара); 28. маја из буџета Вождовца (износ: 330.400 динара); 3. јуна из буџета Земунa (износ: 413.000 и 371.700 динара); 25. јуна из буџета Вождовца (износ: 330.400 динара); 5. јула из буџета Земунa (износ: 413.000 динара); 27. јула из буџета Вождовца (износ: 330.400 динара); 3. августа из буџета Земунa (износ: 413.000 динара); 26. августа из буџета Вождовца (износ: 330.400 динара); 6. септембар из буџета Земунa (износ: 413.000 динара); 23. септембра из буџета Вождовца (износ: 330.400 динара); 1. октобар из буџета Земунa (износ: 413.000 динара); 21. октобра из буџета Вождовца (износ: 330.300 динара); 16. новембра из буџета Земунa (износ: 348.100 динара); и 25. новембра из буџета Вождовца (износ: 330.300 динара).

Вучићево „саветовање“ од 80.000 евра

Уколико се изврши пажљива анализа документације Управе за трезор, долази се до закључка да је у периоду од 11. новембра 2009. године до 25. новембра 2010. године, из буџета општине Земун и општине Вождовац, на рачун предузећа „Профајлер тим“, извршен пренос 8.419.300 динара у 23 појединачне трансакције! Од ових средстава „Профајлер тиму“ је, кроз 14 трансакција, трансферисано укупно 5.445.700 динара из буџета општине Земун, док је кроз 9 трансакција трансферисано укупно 2.973.600 динара из буџета општине Вождовац! Дакле, предузећу у коме је запослен заменик председника СНС-а Александар Вучић, из буџета две београдске општине које води СНС, трансферисано је око 80.000 евра и то за само 12 месеци. Какве „маркетиншке услуге“ су општинама Земун и Вождовац пружали предузеће „Профајлер тим“ и његов саветник Александар Вучић, из документације Управе за трезор није могуће прецизно утврдити. Све трансакције су

прокњижене под уобичајеном шифром плаћања „221: промет робе и услуга“, без додатног и посебног описа плаћених услуга.

Надлежни да испитају случај!

Занимљиво је да бољи познаваоци маркетинга у Београду уопште нису чули да маркетиншка фирма „Профајлер тим“ постоји и да послује на тржишту маркетинга. Из података Управе за трезор не произлазе други буџетски органи и установе које су у последњих 5 година, из буџета, плаћале услуге „Профајлер тиму“. Према, тврдњама извора „Велике Србије“, сувласник и директор „Профајлер тима“ Горан Веселиновић је дугогодишњи пријатељ и сарадник Александра Вучића. Према подацима Агенције за привредне регистре, у предузећу „Профајлер тим“ 70 одсто власничког удела има Горан Веселиновић, док 30 одсто има извесни Жељко Аврамовић. Интересантно је да је ово предузеће пословну 2009. годину окончало са пословним приходом од 13,9 милиона динара и нето губитком од 2,3 милиона динара. У тој години приходи из буџета општине Земун износили су 1.380.600 динара, што значи да ће у 2010. години сарадња са општинама Земун и Вождовац представљати право „освежење“ у билансима пословања „Профајлер тима“.

Све ове чињенице иду у прилог тези да Александар Вучић има озбиљан проблем са моралом и да према грађанима Србије и пореским обвезницима испољава велику дозу цинизма, када каже да своју плату „не прима из буџета“ и да је запослен у приватној фирми. Осим тога, податак да је фирма „Профајлер тим“, у којој је Вучић „саветник“, до сада „олакшала“ буџет „напредњачких“ општина Земун и Вождовац за чак 80.000 евра, захтева хитну реакцију надлежних органа. Пореска полиција и буџетска инспекција би у овом случају морали да провере да ли закључени уговори „Профајлер тим“ са општинама Земун и Вождовац одговарају обиму и квалитету услуга, односно да ли су можда преплаћени и да ли су послови закључени у складу са важећим прописима. А све до тада Александар Вучић ће безобзирно „саветовати“ свог послодавца „Профајлер тим“, у погледу тога колике цифре треба да пише у фактурама које испоставља на плаћање општинама Земун и Вождовац!

Р. В. С.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
Министарство Финансија
Управа за Трезор

07/10/2011
10:26:25

Преглед налога по задатим критеријумима

Број	Име	Позивни број	Налог у износу изјављеном	Салдо	Термин	Износ	Акт	Стр	Степен	Износ	ПДВ изјављено	ПДВ изјављено
Налог	Број	Налог	Налог у износу изјављеном	Салдо	Термин	Износ	Акт	Стр	Степен	Износ	ПДВ изјављено	ПДВ изјављено
1	11.04	001	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
2	11.04	002	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
3	11.04	003	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
4	11.04	004	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
5	11.04	005	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
6	11.04	006	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
7	11.04	007	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
8	11.04	008	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
9	11.04	009	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
10	11.04	010	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
11	11.04	011	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
12	11.04	012	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
13	11.04	013	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
14	11.04	014	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
15	11.04	015	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
16	11.04	016	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
17	11.04	017	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
18	11.04	018	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
19	11.04	019	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
20	11.04	020	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000
21	11.04	021	30000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000	00000000000000000000

Буџет Републике Србије за 2011.

Више пара Канцеларији за европске интеграције, мање за здравство

- *Посебно је узменирујуће што се у образложењу буџета за 2011. годину Републике Србије наводи да ће спољнотрговински дефицит у 2011. години достићи око 8 милијарди евра. Дакле, у следећој години ће ка ЕУ из Србије бити трансферисано најмање 4 милијарде евра. Додајмо овоме и податке из буџета о каматама Европске инвестиционе банке од преко 8 одсто које ће отплаћивати Република Србија и онда ће бити јасно да нас „европски“ буџет води у економску пропаст*



Пише: мр Дејан Мирковић

У буџету за 2011. годину Републике Србије се по први пут налази патетична изјава о усклађености са аки комунитером или правом ЕУ. Колика је то бесмислица, најбоље показује податак да буџет ЕУ за 2011. годину није ни усвојен јер није одобрено повећање од 5,9 одсто. Зато ће буџет ЕУ за 2010. бити пренет у 2011. и подељен на 12 делова за сваки месец. Скандалозно је и то што је буџет ЕУ за 2011. годину требало да буде први усвојен буџет те наднационалне организације после Лисабонског уговора. Зато је и европски комесар за буџет и финансије изразио велико жаљење због краха преговора о буџету. Али, у Србији се тај крах буџетке политике ЕУ прећуткује. Невероватно али истинито. Такође, у правном смислу изјава о усклађености са аки комунитером у оквиру буџета за 2011, у суштини може да значи да је циљ Републике Србије недемократски поступак који се примењује у ЕУ приликом доношења буџета. На пример, Европски парламент има одлучујућу улогу само код необавезујућих издатака или је „саговорник“ Министарског савета ЕУ при усвајању буџета. Дакле, Европски парламент нема самосталну законодавну власт. То је логичан закључак када се чита патетична изјава о привржености ЕУ у буџету Републике Србије за 2011. годину.

Када се крене таквим путем у економску и политичку утопију, где се у образложењу буџета за 2011. годину Републике Србије, дефинише помоћу фразе да је „кључни приоритет економске политике придруживање ЕУ“, онда не изненађују следећи подаци. У 2011. години приход од царина Републике Србије треба да износи око 370 милиона евра. У ребалансу из децембра 2010. тај приход је износио око 400 милиона евра. Дакле, очекивани пад је око 8,5 одсто и то се не крије у образложењу буџета за 2011. Ако се то упореди са кризном 2009. годином, пад је још већи, око 100 милиона евра. Ако се пореди са 2008. годином, пад прихода од царина износи 245 милиона евра!

Да се тих 100 милиона евра (повољнија процена за власти) не трансферише из Србије у ЕУ и да се таква сума усмери, на пример, на дечију заштиту, она би порасла за 100 одсто, а субвенције пољопривреди за 50 одсто, железници 75 одсто, издаци из буџета за пензије за 20 одсто, трансфери општинама и градовима из буџета за 2011. за преко 100 одсто, субвенције привреди за 10 пута, давања Министарству иностраних послова за 150 одсто. Међутим, власти је важније одржавање политичког курса да ЕУ нема алтернативу. Ово скандалозно финансирање ЕУ од стране сиромашне Србије може се описати и уз помоћ економске теорије. Очигледно није урађена кост бенефит ана-

лиза, тачније колико ЕУ кошта наше грађане. Друго, буџет очигледно одликује парето ефикасност, која се дефинише на следећи начин – нико не може да се побољша положај док се другоме не погорша. Док се грађанима Србије погоршава положај, фирмама из Западне Европе се побољшава.

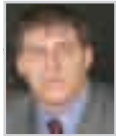
Још неки конкретни примери из буџета потврђују претходне закључке. За Канцеларију за европске интеграције у буџету за 2011. годину Републике Србије предвиђено је повећање од 100 одсто (додатних 1,1 милиона евра). Истовремено, у буџету за 2011. годину Републике Србије предвиђено је 700 хиљада евра мање за здравство и 15 милиона евра мање за Министарство правде у односу на претходну годину. Такав економски и политички резон може се тешко разумети. Може се једино разумети уз помоћ ступидне фразе да ЕУ нема алтернативу, која је мутирала у изјаву Томислава Николића да му је избор између Косова и Метохије и ЕУ, као између сина и ћерке. Али то је већ једна врста политичке обмане народа и није ужа тема овог текста. Треба истаћи да је буџет само део политике по којој улазак у ЕУ представља малтене улазак у рај.

Посебно узнемирава што се у образложењу буџета за 2011. годину Републике Србије наводи да ће спољнотрговински дефицит у 2011. години достићи око 8 милијарди евра. Дакле, у следећој години ће ка ЕУ из Србије бити трансферисано најмање 4 милијарде евра. Додајмо овоме и податке из буџета о каматама Европске инвестиционе банке од преко 8 одсто које ће отплаћивати Република Србија и онда ће бити јасно да нас „европски буџет“ води у економску пропаст.



Режим „оцепарио“ војне пензионере

- *Астрономски дугови које је влада одбила да измири према војним пензионерима су, према неким проценама, премашили 8 милијарди динара и у око 30.000 појединачних случајева су постали предмет судског спора. Пошто је питање дана када ће се Фонд војних осигураника суочити са тоталним колапсом, режим је одлучио да овај фонд, са свим дуговањима, „утопи“ у Републички фонд ПИО, без обзира што и тај фонд једва саставља крај са крајем*



Пише: Иван Нинић

Једна од новина коју је актуелни режим уградио у Предлог закона о изменама и допунама закона о пензијском и инвалидском осигурању, јесте консолидација текућег финансирања фондова ПИО у Србији. У плану је да се послови који су били у надлежности Фонда за социјално осигурање војних осигураника (Фонд за СОВО), од 1. јануара 2011. године пренесу на Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање (Републички фонд ПИО). Тако ће се на истој адреси и под истим кровом по први пут наћи војни осигураници, запослени осигураници, пољопривредници и осигураници самосталних делатности. Предложено је да се финансијско пословање Републичког фонда ПИО обавља путем два подрачуна и то: за војне осигуранике и остале осигуранике до 1. јануара 2012. године, а од тог датума путем једног рачуна. Такође се планира да Републички фонд ПИО преузме запослене, имовину, обавезе и капитал Фонда за СОВО, као и то да „овлашћено лице“ изврши процену „вредности имовине, обавеза и капитала Фонда за СОВО“.

Овакво утапање Фонда за СОВО у Републички фонд ПИО само по себи може да буде корисно једино уколико се посматра са аспекта консолидације свих постојећих пензионих фондова у држави. Међутим, истовремено се намеће питање на које режим уопште не даје одговор, а то је колико ће на крају таква консолидација коштати грађане Србије. Републички фонд ПИО ће на себе морати да преузме апсолутно све, за сада непроцењене и неутврђене, односно неизмирене обавезе које Фонд за СОВО има према укупно 56.126 војних осигураника, међу којима је 49.413 војних пензионера. Управо вишегодишња дуговања Фонда за СОВО према војним пензионерима, која се за сада поуздано не могу ни утврдити, представљају највећу претњу за одрживост, ликвидност и будуће пословање (консолидованог) Републичког фонда ПИО.

Према неким проценама које су изнели људи из *Удружења војних пензионера*, дуг државе према војним пензионерима премашује астрономских 8 милијарди динара и само је питање дана када ће доћи на наплату! А како је уопште до тога дуга дошло?!

Пензионери првог и другог реда

Неизмирена дуговања према војним пензионерима настала су као последица игнорисања *уредбе* коју је донео некадашњи *Савет министара Државне заједнице СЦГ*, а која је на снагу ступила 1. августа 2004. године. Овим актом су повећане плате свим припадницима тада активног војног састава, што је по закону и *уредби* морало да доведе и до повећања пензија војних пензионера и то у истој



сразмери. Без одлагања, држава је практично била у обавези да изврши корекцију, односно да увећа вредност бода који се примењује у обрачуна висине војне пензије, што није учињено. Тадашњи министар одбране *Првослав Давинић* није марио што се криши *уредба* и што се војним пензионерима сваког месеца „закида“ око 4.000 динара. Оправдање је било да је војни буџет „танак“, па се неко из режима досетио да *уредбу* примени на крајње флексибилан начин, тако што ће се повећање пензија одобрити само за она лица која су пензионисана после 1. августа 2004. године.

Оваква одлука не само да је била у супротности са спорном *уредбом*, већ се косила и са одредбама тадашњег Закона о Војсци Југославије. Без имало стида, „демократски“ режим је извршио поделу и установио војне пензионере првог и другог реда, дакле пензионере којима припада увећање пензије и пензионере који на то немају право. Међутим, под дуготрајним притисцима *Удружења војних пензионера*, које са својих 36.000 чланова уопште није занемарљиво, режим није имао другог излаза него да овакву неправду исправи. Тако је од 1. децембра 2007. године извршено усклађивање пензија и за оних 47.069 пензионера, којима је од 1. августа 2004. године то право било ускраћено. Међутим, овим је само делимично решен проблем, јер је тих истих 47.069 војних пензионера укупно 40 месеци остало ускраћено за износ од око 4.000 динара месечно. Практично је држава сваком војном пензионеру у просеку остала дужна око 160.000 динара, а процене су да је тај дуг, закључно са месецом новембром 2007. године, износио преко 4,5 милијарде динара.

Од признања до пустих обећања

Ако се има у виду да је војним пензионерима по закону и уредби припадало нешто што им режим није признавао, а што им је као право признато накнадно, тек у децембру 2007. године, онда је свима јасно да су војни пензионери перфидно оштећени. То је индиректно признао и пуковник Милојко Миловановић, директор Фонда за СОВО, када је изјавио да „новац није исплаћен због недостатка планирања средстава у буџету“. Он је лоптицу пребацио на Владу Србије, рекавши да је влада обавезна да „до 31. марта (2008. године) војним пензионерима исплати дуг“ („Политика“, 28. 3. 2008). Да је ова проблематика заиста прешла у надлежност владе, утврђено је и новим законом, који је усвојен крајем 2007. године: „Ступањем на снагу Закона о Војсци Србије (1. јануар 2008), надлежност за решење тог дуга је на влади Републике Србије, сходно уредбама члана 193, став 2. Наиме, Влада је обавезна да у року од три месеца од дана ступања на снагу Закона о Војсци донесе пропис из своје надлежности о модалитету враћања дуга. С тим у вези, јавност ће бити благовремено информисана“, обећавао је својевремено пуковник Милојко Миловановић, директор Фонда за СОВО (Војни лист „Одбрана“, 1. 2. 2008).

Влада Србије игнорише дугове

У Удружењу војних пензионера су такође поставили питање ко треба да реши проблематику исплате дуга и из Министарства одбране је стигао одговор да је за то надлежна Влада Србије. Међутим, упркос томе, Влада Србије не само да није поштовала законски рок за решавање овог питања (31. 3. 2008), већ ни две године након рока није осмислила и утврдила модалитет којим би измирила обавезе државе према војним пензионерима. Рок из Закона о Војсци Србије су „омели“ ванредни парламентарни избори, те је тадашња техничка влада била преокупирана искључиво изборном кампањом и јаловим предизборним обећањима. У том контексту Министарство одбране је усред изборне кампање издало саопштење у коме се истиче да то министарство заједно са Министарством финансија и Министарством рада „интензивно ради на изради програма за измирење дуга корисницима војних пензија“ (Танјуг, 28. 3. 2008). Затим је, само два дана пред одржавање избора (9. 5. 2008), тзв. техничка Влада Србије донела закључак да се формира *радна група* са задатком да размотри сва питања везана за доношење и обезбеђивање финансијских средстава за измирење дуга према војним пензионерима. На чело радне групе постављен је тадашњи министар финансија Мирко Цветковић, који је након избора аванзовао у премијерску фотељу и напрасно заборавио, како неизмирене обавезе државе тако и све војне пензионере.

Тужбама до закинутих пензија

Пошто су видели да актуелни режим Бориса Тадића не показује спремност да измири дуговања, војни пензионери су показали одлучност да се за правду и за свој новац изборе судским путем. Процене Удружења војних пензионера говоре да је око 30.000 војних пензионера пресавило табак и поднело тужбе суду против Фонда за СОВО. За сада, званични подаци до којих је дошло ово удружење говоре да је у деловоднику Фонда за СОВО евидентирано 24.360 тужби оштећених војних пензионера. Њихова потраживања више нису 4,5 милијарде, као што су била на почетку, тачније у децембру 2007. године. На основни дуг, који је износио око 160.000 динара по пензионеру, треба додати затезне камате, судске трошкове, адвокатске трошкове, као и трошкове вештачења. Управо због овога, дуговања Фонда су се скоро удвостручила и према процена-

ма Удружења војних пензионера, премашују 8 милијарди динара.

Из података до којих је дошло Удружење војних пензионера проистиче да је само до 7. априла 2010. године Фонд за СОВО примио 4.466 правоснажних и извршних решења за принудну наплату са рачуна Фонда за СОВО. Ова принудна наплата је „тешка“ близу 1,5 милијарди динара, а просек по предмету принудног извршиоца (оштећеног војног пензионера) износи 224.456 динара. У Фонду за СОВО процењују да би током 2010. године, по основу принудне наплате, морало да се исплати чак 2,2 милијарде динара оним војним пензионерима који су тужили државу. Уколико се овај проблем посматра методом аналогije, онда се лако може доћи до закључка да ће Фонд за СОВО у наредном периоду морати да издвоји око 5 милијарди динара за регулисање спорних дуговања. У Удружењу војних пензионера се „шушка“ и то да држава намерно одуговлачи са судским поступцима, јер се смишљено иде на то да потраживања пензионера „застаре“.

Пресипање из шупљег у празно

И лаицима је јасно да се у догледно време мора пронаћи адекватно решење које подразумева измирење обавеза и дугова које Фонд за СОВО има према војним пензионерима, а који свакако нису занемарљиви. Режим Бориса Тадића такво решење види управо у „утапању“ Фонда за СОВО у Републички фонд ПИО. Јер ако режим мора да у Републички фонд ПИО „упумпава“ новац из буџета Србије (као што је то случај ове године: 213 милијарди динара), тако ће једноставно једним ударцем „убити две муве“. С обзиром да један фонд постаје правни следбеник другог фонда, перфидно ће се на терет средстава Републичког фонда ПИО покрити сви губици и потраживања која долазе на наплату Фонду за СОВО. Проблем је утолико већи што се ни досадашњи дугови Фонда за СОВО не могу поуздано израчунати, а војни пензионери најављују нова потраживања и нове тужбе. Они овог пута тврде да им је режим Бориса Тадића од 1. јануара 2008. године „закинуо“ пензије месечно за 11,06 одсто и напомињу да су у борби за своја права спремни да иду до Стразбура. Дакле, потпуно је разумљив страх и више су него очигледне околности због којих режим ужурбано „гаси“ Фонд за СОВО, представљајући то као део велике „реформе“ система ПИО у Србији.



У разговору за „Велику Србију“ Иван Нинић открива детаље „Афере Дулић“

Дулићев „бизнис“ је образац понашања Тадићевог режима

- *У старту сам био убеђен да Агенција за борбу против корупције ни на који начин неће санкционисати понашање Оливера Дулића, јер би у супротном то веома штетно утицало по њега и Демократску странку. Констатација да министар Дулић више није у сукобу интереса не значи да не треба утврдити његову одговорност за директно кршење закона од 1. јануара све до 3. 12. 2010. године, каже Иван Нинић*

Иван Нинић је имао само шеснаест година када је, 2005. године, открио аферу око незаконите наплате абонентских књижица ученицима који су становали у ученичким домовима у Београду. Након спроведене истраге надлежних буџетских инспекција, 2.226 ученика је добило свој новац натраг. Тужилац је подигао оптужницу против шесторо управника београдских ученичких домова и суђење је у току у Првом основном суду. На основу кривичне пријаве Ивана Нинића, подигнута је оптужница и против некадашњег директора Дома ученика средњих школа „Београд“ и суђење је у току у Вишем суду у Београду. Након тога посветио се истраживању ненаменског и незаконитог трошења буџетског новца. Према његовим тврдњама, дошао је у посед на десетине хиљада страница докумената који потврђују да корупција, поготово она системска, економски разара државу. Ових дана, након објављивања једног Нинићевог текста, у центру медијске пажње нашао се министар Оливер Дулић.

- **Није тајна да су поједини министри и високи државни функционери истовремено власници приватних предузећа. У вашем ауторском тексту, који је недавно објавио интернет портал „Пиштаљка“, писали сте о приватном предузећу министра Оливера Дулића. Зашто баш о њему?**

Не постоје посебни, нити било какви скривени разлози због којих сам одлучио да за „Пиштаљку“ истражим пословање приватног предузећа „Dg comp. računari“ д.о.о. из Суботице. Сматрао сам да је у јавном интересу да се коначно обелодане подаци о томе како је могуће да за време вршења јавне функције, поједини државни функционери истовремено остварују импозантне резултате у приватном бизнису. У том контексту, пример министра Оливера Дулића можда најбоље илуструје сукоб јавног и приватног интереса и као такав завређује посебан истраживачки приступ. Чињеница је да се министар Дулић практично богати на рачун пореских обвезника, тако што рачунаре и рачунарску опрему продаје буџетским органима и установама.

- **На основу којих података тврдите да Дулићева фирма „Dg comp. računari“ д.о.о. из Суботице послује са државним, односно буџетским установама и који је обим тог пословања?**

Најпоузданији доказ за моје тврдње су званични изводи из Управе за трезор Министарства финансија, у којима су назначени тачан датум и назив државне установе која је извршила плаћање и износ уплате. Управа за трезор веома пажљиво евидентира све трансакције које извршавају директни и индиректни корисници буџетских средстава, а који улазе у консолидовани рачун Трезора Републике Србије. На тај начин је, у периоду од јануара 2008. до новембра 2010. године, евидентирано преко 1100 трансак-



ција, односно уплата у корист предузећа „Dg comp. računari“ д.о.о. из Суботице. Министар Дулић је практично пословао са 70 различитих буџетских институција, чиме је остварио промет од око 24.464.600 динара.

- **Подаци које сте истражили откривају да изванредан број државних органа и установа које послују са фирмом министра Дулића има седиште управо у Суботици?**

Симптоматично је да се од укупно 70 буџетских институција, које су куповале рачунаре и опрему од фирме „Dg comp. računari“, чак 51 институција налази у Суботици, иначе родном граду министра Дулића. На том списку су Градска управа и Скупштина града Суботице, ЈП Дирекција за изградњу Суботице, Центар за социјални рад, Зоолошки врт, Основно јавно тужилаштво, Више и Основно јавно тужилаштво, 14 месних заједница, 20 образовних институција... Дулићева фирма послује и са Општом болницом у Суботици, у којој је Дулић својевремено био запослен, као и са Севернобачким управним округом, у коме је Дулић обављао функцију начелника.

- **Из које политичке странке су руководиоци буџетских установа које имају закључене уговоре о набавци рачунарске опреме са фирмом министра Дулића?**

Углавном се кадрови и функционери Демократске странке налазе на руководећим положајима у органима и установама које сарађују са фирмом „Dg comp. računari“. У партијској хијерархији ти исти људи су подређени високом функционеру ДС-а и министру Оливеру Дулићу. Репрезентативан пример за то је директор ЈП Дирекције за изградњу Суботице Јосип Ковач Стрико. Он за потребе Дирекције купује робу од Дулићевог предузећа, а истовремено је председник Управног одбора Републичке агенције за просторно планирање, која подлеже под надлежност ресора министра Дулића.

- **Министар Дулић је прво демантовао ваше наводе, да би након тога све потврдио, уз објашњење да не крши закон и да је извршио пренос управљачких права. Како то коментаришете?**

Први коментар министра Дулића је био да су ово све „будалаштине“ и да он није у сукобу интереса. Изјавио је како је управљачка права пренео на друго лице и како све послове добија на тендерима. Он није желео директно да одговори на питање уредништва портала „Пиштаљка“, већ је лоптицу пребацио на Жолта Међешија, на кога је наводно пренео управљачка права и који је запослен у његовој фирми. У првом контакту са Међешијем испоставило се да он апсолутно ништа не зна о преносу управљачких права, да би накнадно сам себе демантовао и потврдио све наводе министра Дулића. Међутим, пренос управљачких права са Дулића на Међешија, у Агенцији за привредне регистре је забележен тек 3. 12. 2010. године. То је учињено у касним послеподневним сатима, након што је ова афера отворена у медијима.

- **Годишњи профит сопственог предузећа министар Дулић поистовећује са зарадом „било ког београдског кафића за једно вече“. Шта кажете на то?**

Један од главних аргумената које је министар Дулић изјавио у циљу своје одбране, био је тај да је његово предузеће остварило „мизерну добит“ од 1.170.000 динара у 2008. години, и 803.000 динара у 2009. години. Дакле, он класичном заменом теза покушава да маргинализује чињеницу да је промет његове фирме у 2008. години износио 97.138.000 динара, а у 2009. години 91.915.000 динара. Суштина је да у реализацији астрономског промета Дулићеве фирме, са новцем пореских обвезника, активно учествују државне, односно буџетске институције.

- **Директорка Агенције за борбу против корупције је изјавила да се министар Дулић не налази у сукобу интереса и да Агенција не располаже подацима који би указивали на супротно. Какав је ваш коментар на то?**

У старту сам био убеђен да Агенција за борбу против корупције ни на који начин неће санкционисати понашање Оливера Дулића, јер би у супротном то веома штетно утицало на њега и ДС. Надлежни у Агенцији располажу доказима из којих се веома јасно види датум пријемног печата писарнице, када је Дулић накнадно извршио своју законску обавезу. Он је о преносу управљачких права обавестио Агенцију тек 3. 12. 2010. године, истог дана када је мој текст објављен у медијима. Након тога, три дана касније, 6. 12. 2010. године, Дулић је Агенцију обавестио о учешћу његове фирме у јавним набавкама са буџетским институцијама. Констатација да министар Дулић више није у сукобу интереса не значи да не треба утврдити његову одговорност за директно кршење закона од 1. јануара све до 3. 12. 2010. године. Међутим, Агенција за борбу против корупције је режимска творевина, која готово да не ужива никакво поверење и ауторитет у Србији и због тога ме уопште не изненађује изјава Зоране Марковић.

- **Држава стално најављује обрачун са корупцијом. Како је ваше мишљење, да ли се на том пољу озбиљно ради?**

Бајке о борби против корупције у Србији су постале најјефтини маркетинг, за којим веома често посеже председник Србије и лидер ДС-а Борис Тадић. У својим наступима Тадић прави вештачки привид о институционалној и свеобухватној борби против корупције, док истраживања свих релевантних међународних институција говоре да наша држава на том пољу стагнира. Дакле, резултати на том пољу ће изостајати све док се не крене у озбиљно и систематско хапшење „крупних зверки“ које су разориле и опустошиле све економске и привредне ресурсе Србије у последњих десет година владавине.

- **У својим текстовима и анализама веома често акценат стављате на јавне набавке или тзв. „тендере“, тврдећи да су основни извор корупције у Србији. Како то у пракси функционише?**

Према истраживањима, годишња вредност јавних набавки у Србији износи 4 милијарде евра, а од те суме готово милијарда евра се „изгуби“. Управо ова милијарда евра служи за финансирање приватних и страначких активности и папрене изборне кампање странака које су на власти. А ко је „проточни бојлер“ таквих баханалија и корупције? То су највећи набављачи у држави – јавна предузећа, која се иначе третирају као партијски плен. Да проблем буде већи, контроле у сфери јавних набавки готово да нема, а казнена политика је заиста поражавајућа. Уосталом, кад већ говоримо о јавним набавкама у Србији, пример приватног бизниса између фирме министра Оливера Дулића и државе представља образац корупционашког понашања Тадићевог режима.

- **У издању СРС-а, у новембру 2009. године, објавили сте књигу „Ревизија демократије“, у којој сте обрадили на десетине примера незаконитог и ненаменског трошења буџетског новца. Да ли је тужилаштво показало интересовање за наводе из ваше књиге?**

По службеној дужности, нико из тужилаштва ме до сада није контактирао, без обзира што у својој књизи откривам шокантне податке. Уз позивање на званичну документацију, настојао сам да обрадим и јавности обелоданим неке од примера безакоња у јавним набавкама и арчење буџетског новца у држави. С друге стране, очекивао сам ћутање и игнорисање надлежних, јер су актери моје књиге првенствено високи функционери ДС-а и Г17 плус. Одређене фрагменте из књиге сам лично проследио надлежном тужилаштву, да бих видео са каквом аргументацијом ће тужилац да стане на страну незаконитих послова и марифетлука високих функционера ДС-а.

- **Из ваших речи стиче се утисак да је Демократска странка главни кочничар борбе против криминала и корупције у Србији. Зашто?**

ДС је носилац свих полуга власти у Србији, почевши од институције председника, преко премијера, до покрајинске власти и власти локалних самоуправа. Такође, ДС је идејни творац партијске реформе правосућа, кључни фактор тајкунизације и главни контролор медијске слике Србије. Ноторна је чињеница да је у таквој ситуацији ДС постала главни узрочник и произвођач криминала и корупције у држави. Како онда можемо да верујемо да ће се функционери поменуте странке борити против корупције, уколико заобилазе сопствено двориште? Они сигурно неће сећи грану на којој седе!

Р. В. С.



Државна станоградња од 10 милиона евра у сенци велике корупције

Монтирање „Монтере“

- **Предузеће „Монтера“ је победник тендера за градњу станова, вредног око 10 милиона евра, без обзира што се против његовог власника Горана Копчалића, бившег функционера ДС-а, води истрага због утаје 404 милиона динара пореза. Од 1. јануара до 20. децембра ове године, рачуни „Монтере“ су 23 пута блокирани по основу принудне наплате, те је тако ова фирма била у блокади 162 дана. Чак и у дану када је тендерска комисија бодовала и изабрала понуду „Монтере“, рачуни споменуте фирме су такође били блокирани**



Пише: Иван Нинић

Након што је 29. јуна ове године усвојен фамозни Закон о подстицају грађевинске индустрије Републике Србије у условима економске кризе, Влада Србије је отпочела реализацију пројекта државне станоградње. Обављени су административне процедуре и већ почетком месеца новембра окончан је тендер за изградњу првих 15 ламела са око 400 станова (58.000 квадратних метара), који ће се градити на територији београдске општине Вождовац, односно на земљишту бивше касарне „Стена Степановић“. Како је саопштено из Грађевинске дирекције Србије (ГДС), која је носилац целокупног посла, на тендеру су победила три предузећа са најповољнијим понудама, и то: „Монтера“ из Београда, „Ратко Митровић-Дедиње“ из Београда и „Банковић“ из Црне Траве. Познаваоци политичких прилика у грађевинској индустрији Србије, уопште нису изненађени чињеницом да је посао изградње 20.000 квадратних метара стамбеног простора, вредан готово 10 милиона евра, добило управо предузеће „Монтера“ из Београда.

Власник и директор овог предузећа је Горан Копчалић, иначе некадашњи председник Градског одбора Демократске странке и бивши потпредседник општине Звездара. Копчалић је кум доскорашњег градског менаџера Бојана Станојевића, који је био „алфа и омега“ за многе профитабилне пројекте у Београду и који се напрасно из политике повукао у приватни бизнис. Индикативно је да је управо „Монтера“ била носилац послова нискоградње и високоградње инфраструктуре града Београда. Случајно или не, „Монтера“ је радила послове за градска јавна предузећа, градске општине, градске секретаријате, као и за Скупштину града Београда. Копчалићева „Монтера“ је у марту 2008. године, за 7 милиона евра купила „Трудбеник градњу“, а чиме се, већ у октобру 2009. године, бавио Савета за борбу против корупције. Копчалићево име се везује за власништво чак 9 грађевинских фирми, а симптоматично је и то да је преко компаније „Градитељ“, у којој власништво има предузеће „Лумако“ (иза кога стоји „Лука Београд“), у директној вези са Мирославом Мишковићем и Миланом Беком.

Копчалић „ухваћен“ у утаји пореза

Из уговора који поседује редакција „Велике Србије“ (бр: 113754, од 22. 11. 2010), а који је закључен између Грађевинске дирекције Србије и „Монтере“, види се да је вредност станоградње коју ће извршити ова фирма, утврђена на износ од 862.750.000 динара, односно 1.018.045.000 динара са ПДВ-ом. То отвара питање, како је држава могла да додели посао станоградње „Монтери“, ако је против власника овог предузећа Драгана Копчалића у току кривични поступак пред Првим основним судом у Београду!?



Наиме, Пореска полиција је, 7. јула 2010. године, поднела кривичну пријаву против Копчалића и његових најближих сарадника, због сумње да су „извршили кривична дела пореска утаја, неосновано исказивање износа за повраћај пореза и порески кредит и неуплаћивање пореза по одбитку“. Према саопштењу Пореске управе, Драган Копчалић и његови сарадници се терете да су оштетили буџет државе за укупно 404 милиона динара пореза, што је око 4 милиона евра. Конкретно, Пореска полиција терети Копчалића да је заједно и уз помоћ одређених сарадника, у намери да избегне плаћање пореза у периоду од јуна 2007. до децембра 2009, доношењем фиктивне одлуке о преносу дела имовине „Монтере“ на новоосновану фирму, узео за себе имовину вредну 356 милиона динара. Такође, Копчалић и његови сарадници се терете за приказивање мање вредности станоградње у Београду и евидентирање фиктивних фактура о продаји станова.

Рачуни „Монтере“ константно у блокади

Осим кривичног поступка који се води против власника и директора „Монтере“, ова фирма има проблем са измиривањем текућих обавеза према својим кооперантима. Наиме, према званичним подацима Народне банке Србије (НБС), „Монтера“ послује преко 10 рачуна који су створени код пословних банака у Србији. Подаци НБС сведоче да су, на дан 20. 12. 2010. године, сви рачуни „Монтере“ у блокади по основу принудне наплате и да је износ блокираних средстава, која извршни повериоци потражују од тог предузећа, 561.203 динара. Од јануара до 20. децембра 2010. године, рачуни „Монтере“ су 23 пута блокирани по основу принудне наплате. Тако је у наведеном периоду „Монтера“ била у блокади укупно 162 дана, а најдужи период блокаде од 30 дана је забележен од 29. 3. до 28. 4. 2010. године. Ако се има у виду да је „Монтера“ током 2010. године у просеку била у блокади сваког другог датума, намеће се питање да ли таква фирма уопште има капацитет да реализује уговорени посао који је „тежак“ 10 милиона евра!

„Победник“ са блокираним рачунима

Пример предузећа „Монтера“ најбоље и илуструје како је могуће да се за најпрофитабилнији посао у држави, перфидно „победи“ на тендеру и да целокупна тендерска процедура буде спроведена „у складу са прописима“. У том смислу, редакција „Велике Србије“ је дошла у посед целокупне тендерске документације која је чинила тендерску понуду предузећа „Монтера“ приликом избора најповољнијег понуђача за државну станоградњу на Вождовцу. Наиме, „Монтера“ је своју тендерску понуду доставила Грађевинској дирекцији Србије (ГДС) 27. октобра 2010. године, и то тачно у 9 часова и 45 минута, а што је евидентирано у извештају о стручној оцени понуда који је сачинила стручна комисија ГДС-а (бр: 113023, од 3. 11. 2010). На основу тог извештаја, већ 9. новембра 2010. године, директор ГДС-а Драган Грујић је донео одлуку да се тендер додели предузећу „Монтера“ д.о.о. из Београда (бр: 113257, од 9. 11. 2010), са којим је 22. новембра 2010. године закључен уговор о станоградњи (бр: 113754, од 22. 11. 2010).

Уколико се сви наведени датуми унакрсно упореде са подацима Народне банке Србије који говоре о блокади рачуна предузећа „Монтера“, долази се до једноставних закључака. Наиме, предузеће „Монтера“ је 14. октобра 2010. године изашло из седмодневне блокаде рачуна и у дану подношење тендерске понуде је било ликвидно. Међутим, већ 1. новембра 2010. године рачуни „Монтере“ су блокирани због дуговања и ова блокада је трајала 21 дан, односно све до 22. 11. 2010. године. То значи да је у моменту бодовања, односно оцењивања тендерске понуде од стране стручне комисије ГДС-а, 3. новембра 2010. године, рачун предузећа „Монтера“ поново био у блокади. У дану када је уговор о станоградњи потписан између ГДС-а и „Монтере“, 22. 11. 2010. године, рачун овог предузећа је одблокиран. Нажалост, споменута фирма је била ликвидна само 3 дана, да би након тога, 25. 11. 2010. године, поново отишла у шестодневну блокаду.

„Монтера“ надмудрила Пореску управу

Колико год била забрињавајућа и необјашњива чињеница да је комисија Грађевинске дирекције Србије (ГДС) вршила стручно бодовање и рангирање тендерске понуде предузећа „Монтера“ у дану када је рачун тог истог предузећа био у блокади, изгледа да са становишта закона објашњење ипак постоји. Наиме, редакција „Велике Србије“ је дошла у посед два уверења које је „Монтери“ издала Пореска управа-Регионални центар Београд (бр: 437-001-4588/10, од 14. 07. 2010) и Управа јавних прихода Града Београда-Одељење Палилула (бр: I-02-437-3/423-2010, од 18. 10. 2010). У једном уверењу се наводи да је „Монтера“ измирила „доспеле обавезе по основу изворних локалних такси јавних прихода закључно са 18. 10. 2010. године“, док се у другом уверењу наводи да поменуто предузеће „нема доспеле обавезе јавних прихода закључно са 14. 7. 2010. године“.

Дакле, са формалног аспекта „Монтера“ је испунила све услове које прописују одредбе Закона о јавним набавкама, тако што је уз тендерску документацију приложила и потврде надлежног пореског органа. Ситуација у којој предузеће „Монтера“ у тренутку блокаде својих рачуна, у месецу новембру, добија посао државне станоградње вредан 10 милиона евра, а на основу уверења Пореске управе из месеца јула, најбоље илуструје чињеницу да прописи који уређују материју јавних набавки обилују правним празнинама („рупама“).

У прилог овој причи, дневни лист „Ало“ је 20. 11. 2010. године пренео веома интересантну информацију добијену из Пореске управе. Наиме, решење о утврђеним обавезама које је утврдила теренска контрола Пореске управе (на основу чега је пореска полиција поднела кривичну пријаву против Драгана Копчалића), уручено је „Монтери“

тек 16. 8. 2010. године. Истог датума су у пореском књиговодству и званично евидентирани неизмирене обавезе „Монтере“ поводом тог решења. Према објашњењу познатоца пореских прописа, власници „Монтере“ су користили право жалбе на записник и решење пореских инспектора. На тај начин су користили „правни вакуум“ да, 14. јула 2010. године, изваде потврду о измиреним јавним приходима, пре него што им је званично уручено решење и неизмирене обавезе прокњижене.

Режим аминује мешетарење „Монтере“

Ако се по аналогiji тумачи случај „Монтере“, онда прозилази веома чудан закључак о условима које понуђач мора да испуни да би „легално“ добио посао државне станоградње вредан 10 милиона евра. У том смислу је неопходно: 1) да је против власника фирме поднета кривична пријава због утаје минимум 404 милиона динара пореза; и 2) да у моменту добијања тендера, истражни судија против власника фирме спроводи истрагу; 3) да фирма послује тако да је њен рачун, у просеку, сваког другог дана током године у блокади; 4) да фирма у моменту оцене и избора њене тендерске понуде буде у блокади; и 5) да фирма у моменту потписивања уговора, бар на три дана, изађе из блокаде. Уз ове неформалне услове, нарочито је пожељан и још један услов, а то је да је власник фирме био функционер Демократске странке, односно да је на било који начин близак тој режимској партији. А да би се један овакав илегалан, партијски посао легализовао и аминовао, режим се „само“ потрудио да донесе и да „стриктно“ примени прописе (законе и уредбе) који су препуни „случајних“ аномалија и правних празнина.

У свему овоме ресорни министар Оливер Дулић не види ништа проблематично јер, како каже, сви извођачи су „изабрани у складу са законом на фер и поштен тендеру и посао су добили захваљујући најнижој цени“, и према његовој тврдњи „не постоји промил могућности да дође до злоупотребе“. „Када бисмо погледали структуру власника предузећа, верујем да би се 70 до 80 одсто грађевинске оперативе нашло у рукама људи чије пословање можемо да ’оспоримо’ зато што је фирма у блокади, или власник спада у категорију мање или више познатих богатих људи“, објашњава Оливер Дулић („Новости“, 3. 12. 2010). Према Дулићевим речима „циљ је да грађани дођу до квалитетног и јефтиног крова над главом и да грађевинска оператива стане на ноге“. Дакле, намеће се питање да ли је циљ режима Бориса Тадића да, захваљујући гигантском послу са државом, управо „Монтера“ стане на ноге и да ли предузеће са претходним референцама може да буде „синоним“ домаће грађевинске оперативе! На крају крајева како предузеће са блокадом рачуна, због дуга од око 5.260 евра, може да буде сигуран и поуздан извођач радова вредних 10 милиона евра?



Последња велика пљачка за тотални крах Србије

НЕ продаји Телекома

- *Тендер за продају Телекома је очигледно намештен за унапред познатог купца и плод је политичког договора (у ствари извршавања добијених налога) који су наши властодршци постигли са комесарима ЕУ. То показује и нескривено задовољство бриселских дипломата када помињу предстојећу продају, „охрабрујући“ нашу власт аргументима да није пракса да држава управља предузећима, иако су, на пример, Теленор, Дојче Телеком и Телеком Аустрије државне фирме. Чак је и приватизациони саветник, америчка Сити група, добила помоћ од 40 милијарди од државе, а овде препоручује да наш стратешки ресурс оде у туђе руке*



Пише: Срђан Ного

З а почетак 2011. године, владајући режим спремио је грађанима Србије још једну болну одлуку, која треба да одузме последњу перспективу развоја и независности земље, и уједно да додатно осиромаше сваку породицу у Србији. Погађате, реч је о продаји Телекома.

Од пролећа, па до краја 2010. доста се говорило и писало о продаји националне телекомуникационе компаније. Јавност су нарочито забављали поједини глупи аргументи власти за продају, попут аргумента да се Телекомом лоше управља и да се доста новца проневери (читај: украде). Иако је ово излетело из уста представника власти, то је једна од ретких искрених изјава које су представници режима дали о Телекому. Тим суперпрофитабилним предузећем и једним од најважнијих ресурса овог народа и државе, уистину се лоше управљало. А како представници власти управљају Телекомом, јасно је ко треба да одговара за евентуалну пљачку и лоше управљање. Директор Телекома је Бранко

Радујко, близак сарадник Бориса Тадића. Сасвим је јасно у ком правцу треба тражити одговорне. Но, то није разлог да се продаје економски ослонац српског народа. Власт ће тим чином извршити страхан злочин према грађанима, и крај своје владавине обележити великим катастрофалним економским потезом (надамо се последњим), који представља круну штетних деловања петооктобарских власти.

Зашто продају Телеком

Ниједна озбиљна и одговорна власт никада не би продала предузеће и основни стратешки ресурс какав је Телеком. Ово што је речено важи, као што сам рекао, за иоле одговорне људе. У нашем трагичном случају, када нам земљу води неспособна и корумпирана власт, која при томе служи сваком налогу вашингтонских и бриселских господара, српски народ нема чему да се нада. И у овом случају поставља се питање зашто се приступа продаји Телекома. Два су разлога за то.

Први се састоји у чињеници да је неспособни и корумпирани режим довео државу на ивицу банкрота и није у стању



да нађе други извор финансирања сем продаје најпрофитабилнијег предузећа. На тај начин надају се да ће успети да преживе још неколико месеци и финансирају предизборну кампању. Поставља се питање шта ће бити са Србијом, јер после Телекома неће остати пуно тога у нашем власништву на основу чега би покренули развој (власт продаје чак и реке – пример за то је Ибар, који су практично купили Италијани), а добијени новац од свих тих распродаја је потрошен нерезонски и проневерен.

Други разлог за овај неразумни потез (са становишта интереса Србије) је што власт слепо спроводи сваки налог из Брисела. Европска унија је за Србију спремила статус класичне економске колоније, и одредила да наши најважнији ресурси морају прећи у руке мултинационалних компанија са Запада. Тендер за продају Телекома је очигледно намештен за унапред познатог купца и плод је политичког договора (у ствари извршавања добијених налога) који су наши властодршци постигли са комесарима ЕУ. То показује и нескривено задовољство бриселских дипломата када помињу предстојећу продају, „охрабрујући“ нашу власт аргументима да није пракса да држава управља предузећима, иако су, на пример, Теленор, Дојче Телеком и Телеком Аустрије државне фирме. Чак је и приватизациони саветник, америчка Сити група, добила помоћ од 40 милијарди од државе, а овде препоручује да наш стратешки ресурс оде у туђе руке.

Ради обавештавања јавности, истина је да ЕУ не захтева приватизацију доминантног оператера. Она захтева либерализацију телекомуникационог тржишта, што у Србији постоји. Код нас послују Теленор и ВИП (Телеком Аустрије). Одлука да Телеком Србије остане у рукама државе Србије је у складу са принципом децентрализованог одлучивања за који се ЕУ залаже.

Да не постоји никакав други разлог сем ова два, сведочи и чињеница да у тендерским условима није наведено да нови власник треба да улаже у развој компаније. Телеком је од својих средстава за инвестиције за следећу годину планирао 20 милијарди динара. Практично купац неће морати ништа да инвестира, већ ће само извучити профит и развијати даље компанију од њених текућих прихода. Најаву таквог сценарија дају нам отворено и странци. „После продаје Телекома Србије вероватно ће доћи до повећања цена у фиксној телефонији јер мора постојати база за инвестирање компаније у будућности. Тај баланс тренутно не постоји”, каже Цел Мортен Јонсен, генерални директор Теленора у Србији (Блиц, 18. 12. 2010). Намера будућег купца је да повећа цену услуга и тако обезбеди улагања у развој и себи још већу зараду.

Продаја Телекома за црну будућност

Према подацима саме компаније, Телеком је у прошлој години имао 3,2 милиона корисника фиксне телефоније, као монополиста у том сегменту пословања у Србији, док је на тржишту мобилне телефоније заузимао 60 одсто са 5,9 милиона корисника (до краја године планирано је да буде 6,2 милиона). Телеком Србије поседује и телекомуникационе компаније М-тел у Црној Гори и Телеком Српске у Босни и Херцеговини. На крају прошле године Телеком Србије група имала је 14.179 запослених, од којих 9.655 у Србији. Влада Србије поседује 80 одсто акција Телекома, а преосталих 20 одсто акција поседује грчки ОТЕ, у којем Дојче телеком има 30 одсто удела.

Држава не би смела, нити би требала да продаје Телеком. Његовом продајом изгубиће контролу над приходом од око милијарду евра, а буџет ће бити мањи за око 200 милиона евра, колики је годишњи профит тог предузећа, а када се исплати кредит за куповину Телекома Републике Српске 2013. године, профит ће скочити на 300 милиона. Средства за која држава планира да прода Телеком, могла би се оства-

рити из профита за пар година, поготову када се отплати кредит који је узет при куповини Телекома Републике Српске.

Продаја дела акција би можда имала смисла само ако би Телеком желео да се шири, на пример да купи неког другог оператора у региону, па су му за то потребна средства, али чак би и таква куповина могла да се финансира из профита.

Продајом Телекома изгубиће сви становници Србије. Прва последица биће повећање цена услуга – импулса у фиксној и мобилној телефонији, као и цена интернета. Иако се државни званичници труде да оповргну ове тврдње и да обману грађане како ће наводно услуге појефтинити, искуства других земаља говоре супротно. У земљама региона које су продале своје операторе цене телекомуникационих услуга више су него у Србији. При томе су цене базичних услуга, које су неопходне свима, неколико пута више него у Србији. Примера ради, локални импулси који се највише троше су у Хрватској, Црној Гори и Македонији у просеку 4-10 пута скуплији него у Србији, а разлика цена у минималним пакетима је још већа. Пошто је Телеком природни монопол, страни ку-



пац може произвољно да диже цене, јер нема конкуренцију. Републичка агенција за телекомуникације, РАТЕЛ, има одређене ингеренције у оквиру политике цена, али их по правилу не користи. Сама дозвола вишеструког повећања претплате пред приватизацију, без адекватног образложења, говори да државне институције не раде по закону.

Ово је недавно потврдио и горенаведени генерални директор Теленора у Србији, који је оценио да се тренутно цене у фиксној телефонији вештачки држе на ниском нивоу. (Блиц, 18. 12. 2010).

Друга последица коју ће грађани осетити последица је тога што је улога Телекома у социјалној сфери била изражена. Наиме, из прихода овога предузећа годинама се допуњује Фонд пензијско-инвалидског осигурања, а само за последњу помоћ пензионерима од 5000 динара, из Телекома је исплаћено четири милијарде динара. Ваља истаћи и да Телеком исплаћује најмање две трећине од укупно исплаћених дивиденди у Србији. Такође, велика су улагања ове компаније у спорт и културу.

Трећа последица биће отпуштање радника. Исти случај десио се у земљама у региону, где је после приватизације телекомуникационих оператера долазило до великих отпуштања. Продаја Телекома ће бити тежак ударац за нашу ИКТ (информациона и комуникациона технологија) индустрију, јер ће страни купац форсирати кооперанте из своје земље. Доминантни власници у свим заинтересованим операторима су матичне државе ових оператора, и они купују операторе других земаља, како због профита, тако и да би пласирали робу и услуге својих фирми на новим тржиштима. То ће довести до смањења броја запослених у овој изузетно важној области, а многе фирме ће се и затворити. До-

ћи ће до успоравања општег привредног развоја, јер ИКТ сектор има изузетно брз раст. Уместо да ширимо ИКТ тржиште, ми ћемо га на овај начин смањивати. Опашће и квалитет студија, како тврди један од наших највећих стручњака из области телекомуникација, професорка ЕТФ и бивша министарка Александра Смиљанић. То ће се десити јер ће професори имати мање прилике да сарађују са ИКТ индустријом, која ће губити многе послове и тако губити могућност да стекну практична искуства која затим могу пренети студентима. (Александра Смиљанић: Држава уопште не мора, нити треба да продаје Телеком, www.dverisrpske.com).

Четврта последица огледаће се у угроженој безбедности и приватности.

Пошто се приступа и сулудој продаји целокупне инфраструктуре, то ће потенцијалном купцу отворити могућности несметаног шпијунирања било ког појединца или институције. Колико је то реална опасност, нека покаже пример главног кандидата за куповину Телекома. У току је суђење у Немачкој против Дојче Телекома, који је осумњичен да је прислушкивао своје запослене, како у Немачкој тако и у Хрватској а такође и запослене у Луфтханзи. Свакојаке злоупотребе су могуће када друга земља поседује Телеком, од шпијунаже државних институција до индустријске шпијунаже.

Како украсти новац

Нажалост, на то питање се своди свако размишљање владајуће олигархије о Телекому. Неспорно је да је продајна цена далеко нижа од реалне вредности Телекома, што отвара могућност за велики мито који као награду треба да добију они који су договорили посао. Ако се има у виду да је Дојче Телеком (избила је афера око поткупљивања политичара у Мађарској и Црној Гори при куповини телекомуникационих оператера) за мито у Црној Гори издвојио око 15 милиона евра, а да је српско тржиште бар 15 пута веће, онда се може само замислити колика је провизија наших властодржаца!

НЕ продаји Телекома

Гледано са правне стране, Телеком је предузеће од општег интереса за Србију и као такво, не може да буде продато. То је наглашено у члану 3. Закона о приватизацији, који наводи да „предмет приватизације не могу бити природна добра и добра у општој употреби, као и добра од општег интереса”.

Уколико се, као што је најављено, прода 31 одсто Телекома Србије, купац ће читаву компанију добити за, практично, исти новац који је Србија платила за Телеком Српске! То је још један апсурд овог срамног потеза власти. Наиме, Телеком Србије процењен је на 2,4 милијарде евра, а 31 одсто износило би 800 милиона евра. Нови власник добио би за тај новац и власништво над Телекомом Српске, који је Телеком Србије пре четири године платио 646 милиона, а у међувремену уложио још толико!

Невероватан је податак да власт планира продају целокупне телекомуникационе инфраструктуре, што је потез без преседана. То је основно добро сваке државе и спада у ствари ван промета које се по закону не могу отуђити. Одржавање инфраструктуре и обезбеђивање услуга без којих се не може преко ове инфраструктуре је један од основних задатака државе. Држава мора да поседује комплетне инфраструктуре у свим областима: телекомуникацијама, енергетици, водоснабдевању итд. Телеком Србије поседује готово комплетну фиксну мрежну инфраструктуру, која се градила више од једног века. То ову компанију ставља у доминантан положај. Телекомуникациони оператери у свету, који су настали од телефонских оператера доминирају телекомуникационим тржиштима, јер поседују инфраструктуре које

су грађене деценијама. Битно је да се схвати да и мобилна телефонија и интернет саобраћај користе готово исту инфраструктуру као и фиксни телефонски саобраћај: телефонске линије, оптичке каблове и велики део опреме. Интернет саобраћај користи исту инфраструктуру као и телефонски саобраћај и потпуно је ирелевантно да ли се телефонира преко телефона или интернета, телекомуникациони саобраћај у оба случаја користи исту инфраструктуру (телефонске линије, локалне централе, регионалне централе, оптичке каблове) а коју код нас поседује само Телеком.

Колико уистину вреди Телеком, тешко је рећи. Са становишта интереса народа и државе – непроцењиво. Како каже професорка Смиљанић, Телеком има око 3,2 милиона фиксних линија, у које је, по грубој процени, уложено више од три милијарде евра. У мреже Републике Српске и Црне Горе је уложено око милијарду евра. При томе нисам рачунала многе друге Телекомове ресурсе као што су бројне централе по целој Србији, сложена мрежу оптичких каблова која повезује ове централе, софтвер, интегрисане сервисе... Тешко је одредити шта је највећа вредност Телекома: број корисника, оптичка и приступна мрежа... – Продаја Телекома је у области телекомуникација слично као кад би продали целокупну путну мрежу Србије у области саобраћаја – објашњава Смиљанић. – Све компоненте Телекома су важне, приступна фиксна мрежа коју чини 3,2 фиксних линија до корисника, централе повезане оптичком мрежом, најпрофитабилнија мобилна телефонија са неколико фреквенционих опсега, интеграција свих сервиса у јединственој мрежи, као и огромно тржиште, приход и профит које ова фирма остварује. Вредност Телекомових ресурса је потцењена, сматра Смиљанићева и наводи пример: “Мобилна мрежа Телекома је развијенија од мреже Мобтела када је био продат, а био је продат за 1,5 милијарду евра! Дакле, само ове три компоненте Телекома вреде више од 5,5 милијарди евра”. (Вечерње новости, 3. 11. 2010).

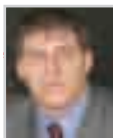
Из горенаведених речи јасно је зашто целокупна Србија мора да се дигне на ноге и спречи продају Телекома. Због наше будућности – не дамо Телеком!



По налогу ММФ-а припремљен терен за приватизацију државног гиганта

Влада се обавезала на продају „Комерцијалне банке“

- Према одредбама уговора о докапитализацији Комерцијалне банке, који је пре годину дана потписан између Републике Србије и међународних финансијских институција које је предводила EBRD, наша држава је у обавези да, најкасније до 31. децембра 2015. године, спроведе приватизацију и тиме остане без власничког удела у „Комерцијалној банци“



Пише: Иван Нинић

У згради Владе Републике Србије, 7. децембра 2009. године, потписан је фамозни уговор о докапитализацији Комерцијалне банке (бр. 05-422-8372/2009-1) у износу од 120 милиона евра, између Републике Србије и међународних финансијских институција, које је предводила Европска банка за обнову и развој. Пре техничког потписивања спорног уговора, Влада Србије је извршила низ припремних радњи о којима се у јавности није говорило све док сви елементи докапитализације нису усаглашени. За сваку припремну радњу влада је усвајала посебан закључак, а међу њима су се нашли и закључци са ознаком „строго поверљиво“, што само потврђује да је влада овај посао, из неког разлога, делимично обавила у тајности. А зашто би најобичнији процес докапитализације представљао тајну?

Према објашњењу министра финансија Диане Драгутиновић, датом након потписивања уговора, „Комерцијална банка није имала проблема са ликвидношћу, али је било потребе за повећањем њеног капитала, како би се одржало стабилно пословање и динамика раста“. Тада је министар изјавила да Србија „има могућност да у наредне три године изврши докапитализацију и тако задржи своје учешће у банци, које износи 42,6 одсто“. Непуних годину дана касније, тачније 20. октобра 2010. године, министар економије и регионалног развоја Млађан Динкић је дословце рекао: „Један део новца од продаје Телекома, око 100 милиона евра,

треба искористити за докапитализацију Комерцијалне банке. У супротном, Европска банка за обнову и развој би, у септембру 2012. године, могла постати већински власник Комерцијалне банке. То не смемо дозволити и у влади постоји консензус да држава докапитализује Комерцијалну банку“.

Након ове изјаве Динкића, у јавности се стекао утисак да Влада Србије заиста жели да сачува већински власнички удео Републике Србије у Комерцијалној банци. Међутим, из одредаба обимног уговора о докапитализацији „Комерцијалне банке“, до ког је дошла редакција „Велике Србије“, произлази сасвим другачији закључак. Наиме, пажљивим читањем одредаба спорног уговора долази се до закључка да је практично договорена приватизација Комерцијалне банке, без обзира на чињеницу да ли ће или не Влада Србије у остављеном року обезбедити финансијска средства и извршити докапитализацију. Дакле, приватизација „Комерцијалне банке“ је неминовност, а само је питање да ли ће држава у тренутку приватизације полагати право на садашњих 42,6 одсто акцијског капитала у банци или ће тај удео бити мањи.

Циљ уговора је приватизација банке!

У тексту спорног уговора су све четири међународне финансијске институције (потписнице уговора), означене заједничком, скраћеном одредницом МФИ (у даљем тексту: МФИ), док је њихов пун назив: IFC Capitalization (Equity) Fund, L.P., основан од стране Међународне финансијске корпорације (САД); DEG-Deutsche Investitions-und Entwicklungsgesellschaft mbH (Немачка); Swedfund International AB, (Шведска) и Европске банке за обнову и развој (EBRD).

У преамбули уговора се децидирано наводи: (а) да су Комерцијална банка и МФИ склопиле уговор за упис одређеног броја конвертибилних преференцијалних акција у Комерцијалној банци; (б) да Република Србија признаје да упис конвертибилних преференцијалних акција од стране међународних финансијских институција сходно Уговору о упису има за циљ да омогући циљ приватизације Комерцијалне банке; (ц) да МФИ признају да је циљ Републике Србије да приватизује Комерцијалну банку, како је наведено у „Стратегији за управљање акцијама банке у власништву Републике Србије за период од 2009-2012“ коју је усвојила Влада Републике Србије у мају 2009. године и доставила Међународном монетарном фонду; и (д) да Република Србија и МФИ намеравају да Комерцијалну банку треба развијати као банкарску групацију која послује на комерцијалним основама и којом се управља на бази здравих пословних принципа и да треба да одржава и проширује своју позицију као водећа банка на територијама на којима послује.

Независно од приватизације, рок из уговора који је нашој држави остављен за докапитализацију власничког удела у Комерцијалној банци је 31. децембар 2012. године.



Србија треба да буде поносна успехом Комерцијалне банке!

Бренд националног српског банкарства „Комерцијална банка“ а.д. је 19. октобра 2010. године прославила свој рођендан и четири деценије постојања. Тренутно је Република Србија највећи појединачни акционар Комерцијалне банке са власничким уделом од 40,31 одсто укупно емитованих обичних акција, док је EBRD други највећи акционар са уделом од 25 одсто акција. Према подацима Агенције за осигурање депозита РС, на дан 31. 12. 2009. године, Комерцијална банка има учешће од 9,50 одсто у банкарском сектору у Србији (мерено укупном активом) и као таква заузима друго место, док је на првом месту Банка Интеза са 14,83 одсто тржишног удела. Учешће „Комерцијалне банке“ у укупним депозитима банкарског сектора износи 12,85 одсто, док је учешће банке у капиталу 6,09 одсто.

Са 700.000 клијената, 1,2 милиона активних рачуна, капитал Комерцијалне банке премашује 300 милиона евра, што је позиционира у сам врх банкарског тржишта у Србији. Ова банка обавља своје пословање преко мреже од 35 филијала и 270 експозитура на територији Србије, а присутна је и у земљама региона преко својих банака у Црној Гори, БиХ, као и у ЕУ, преко пословне јединице у Франкфурту. Осим тога, Комерцијална банка је почетком 2010. године прикупила девизну штедњу од милијарду евра, да би иста током године била увећана за додатних 150 милиона евра!

Минимална цена по којој је држава у могућности да изврши докапитализацију 356.056 акција, односно упис ових акција, је 23.759 динара за сваку конвертибилну преференцијалну акцију. Свако одлагање ове могућности, увећава наведену цену и то по стопи од 15 одсто процентних поена годишње (члан 4: обавезе, одељак 4.06: Упис Републике Србије за конвертибилне преференцијалне акције). У том контексту се намеће логички закључак да садашње одуговлачење Владе Србије увећава цену инвестиције (докапитализације) за 15 одсто годишње. Пошто је тзв. бск-ур период дефинисан на 3 године, то значи да је инвестициона обавеза за Републику Србију у децембру 2010. године (тренутно) увећана за 15 одсто, док ће у децембру 2011. године бити увећана за 30 одсто, а у децембру 2012. године за чак 45 одсто. А шта у Влади Србије кажу о уговорним обавезама наше државе?

„Тренутно немамо новца за уплату“, рекао је 20. октобра 2010. године министар Млађан Динкић и додао да би „90 милиона евра било довољно да се задржи исти удео, уколико би Србија одмах дала новац“. Симптоматично је да Динкић том приликом није прецизирао о колико новца се ради, већ је само рекао: „Како време буде ишло, биће нам потребан већи износ“.

Написано и обавештење о приватизацији

Да је споменута могућност докапитализације Комерцијалне банке најперфиднија маска, најбоље указују одредбе уговора којима је прецизиран услов под којим се обавеза Републике Србије може пролонгирати. Инвестициона обавеза наше државе се након крајњег датума, 31. децембра 2012. године, може продужити до 31. децембра 2014. године, у случају да Република Србија претходно МФИ достави обавештење о приватизацији „Комерцијалне банке“ до 31. децембра 2012. године. А уколико је МФИ прихватила заједнички приватизациони план, тзв. бск-ур период ће се продужити до 31. децембра 2015. године, односно до датума који буде договорен за завршетак тзв. Заједничког при-



ватизационог плана (члан 5 „пренос акција“, одељак 5.01. „задржавање акција“). Дакле, све одредбе из уговора заправо потврђују тезу из преамбуле уговора, а то је да је суштински циљ и намера да се приватизује Комерцијална банка. А да се иза спорног уговора скрива приватизација, најбоље говори текст изјаве, односно обавештења о приватизацији који чини саставни део спорног уговора, односно његов „прилог бр. 4“.

Наиме, МФИ које предводи EBRD су израдиле шаблон обавештења о приватизацији Комерцијалне банке, који власти у Србији само треба да прекуцају најкасније до 31. децембра 2012. године, да потпишу и да упуте на адресу одређене МФИ: „У горњем десном углу треба ставити меморандум Републике Србије, испод уписати датум, затим адресу институције примаоца: EBRD/Fond/DEG ili Swedfund, као предмет написати: Веза – Обавештење о приватизацији Комерцијалне банке а.д. Београд и преписати следећи текст: Поштовани, Република Србија овим путем обавештава МФИ да намерава да изврши приватизацију Комерцијалне банке а.д. Београд, а тиме исход приватизације да буде да Република Србија више неће имати контролу над Комерцијалном банком (како је дефинисано у Уговору акционара од (...) између осталих, МФИ и Републике Србије) са датумом од 31. децембра 2015. године или пре њега“. На крају треба написати „С поштовањем“, уз напомену аутора овог обрасца: „потписује одговарајући министар у Влади РС у име Републике Србије“.

Написати план и ангажовати консултанта

Најзначајнији део спорног уговора регулише детаље приватизације Комерцијалне банке, те је у том контексту прецизирано да ће акционари „међусобно сарађивати на стварању услова потребних за успешну приватизацију Комерцијалне банке до 31. 12. 2015. године“. „Ради остварења овог циља, Република Србија ће учинити све што је у њеној моћи како би сачинила и реализовала заједнички план (Заједнички приватизациони план) за продају акција у вла-

сништву акционара јавним тендером или јавном понудом, у циљу привлачења квалификоване понуде за приватизацију“, наводи се у уговору и даље додаје: „Акционари су сагласни да ангажују угледну међународну фирму за пружање професионалних услуга, као што је угледна међународна инвестициона банка или рачуноводствена фирма (заједнички финансијски саветник), која ће пружити савете у вези са Заједничким приватизационим планом“ (члан 5: пренос акција, одељак 5.06: приватизација).

У даљем тексту уговора се такође прописују и елементи које Заједнички приватизациони план, без ограничења, треба да садржи и то: поступак, предности/недостатке за Комерцијалну банку и прикладност различитих метода приватизације, укључујући и тржишну продају стратешком инвеститору и једну јавну понуду или низ јавних понуда на међународно признатој берзи или и/или на BELEX-у; процену вредности Комерцијалне банке; Промене у структури корпоративног управљања Комерцијалном банком, које су потребне у оквиру припрема за за потенцијалну приватизацију Комерцијалне банке; прописе који могу да утичу на приватизацију „Комерцијалне банке“; спровођење приватизације, идентификацију потенцијалних инвеститора, реализацију кампање и презентације, припрему информатора за потенцијалне инвеститоре, израду свих уговорних докумената и обезбеђивање усаглашености свих понуда са критеријумима квалификованости (члан 5: пренос акција, одељак 5.06: приватизација, тачке „а“ и „б“).

Одредбама спорног уговора је прецизно дефинисано да су акционари „дужни да обезбеде да Комерцијална банка плати хонорар за ангажовање заједничког финансијског саветника и његове трошкове“. Акционари су сагласни да све награде заједничком финансијском саветнику за успешно обављен посао одбијају од бруто прихода продаје, сразмерно продајним акцијама“, пише у уговору и додаје се да акционари „прихватају да раде са заједничким финансијским саветником и да се са њим консултују у вези са Заједничким приватизационим планом“ (члан 5: пренос акција, одељак 5.06: приватизација, тачке „ц“ и „д“).

„Утаначени“ сви рокови и детаљи

Колика је журба да се у припремну фазу приватизације Комерцијалне банке крене што пре, говоре следеће одредбе уговора: „Република Србија ће МФИ до 20. јуна 2011. године доставити нацрт предлога пројектног задатка за ангажовање заједничког финансијског саветника (...)“; „Република Србија ће уложити разумне напоре за предузимање потребних корака ради покретања јавног конкурса за ангажовање заједничког финансијског саветника објављивањем позива за достављање понуда до 30. новембра 2011. године у листу „Financial Times“ (или сличним медијским публикацијама)“; „Република Србија ће МФИ упутити обавештење о приватизацији до 31. децембра 2012. године“; као и одредба: „Република Србија ће МФИ доставити Нацрт предлога Заједничког приватизационог плана до 30. септембра 2013. године и тај нацрт ће бити основ за разматрање и консултовање са акционарима. Република Србија ће учинити све што је у њеној моћи да Нацрт заједничког приватизационог плана буде прихватљив другим акционарима“.

Тај план ће бити такав да приватизација може оправдано да буде окончана до 31. децембра 2015. године и да има утврђен рок који пада на тај дан или пре тог дана. Што се тиче рока, он може да буде продужен само у изузетним околностима, уз писану сагласност Републике Србије и МФИ. Такође, у случају тендерске продаје Нацрт заједничког приватизационог плана мора да садржи обавезу Републике Србије да наложи заједничком финансијском савет-

нику да изврши независну процену Комерцијалне банке“ и да поступак надметања спроведе отворено и на основу обавезних критеријума квалификованих понуђача које акционари међу собом договоре. Република Србија ће доставити МФИ коначну верзију Заједничког приватизационог плана до 31. 12. 2013. године, а свака МФИ ће у року од 30 дана од достављања обавестити Републику Србију да прихвата план и тиме пристаје на сарадњу у његовој реализацији, или да га не прихвата, са образложењем разлога за неприхватање плана (члан 5: пренос акција, одељак 5.06: приватизација, тачке „е“, „ф“, „г“, „х“, „и“).

Приватизација банке по налогу ММФ-а

На крају ове анализе најбитнијих одредаба спорног уговора намеће се незаобилазно питање, откуда то да режим у Србији изненада показује спремност да приватизује Комерцијалну банку, која својим дивидендама сваке године пуни државни буџет. Нема никакве дилеме да се то чини по експлицитном налогу ММФ-а, који је ставио своје „канџе“ на финансијску сувереност Републике Србије. Најбољи доказ за то представља цитат из тзв. „писма о намерама“ које је Влада Србије упутила на адресу ММФ-а у Вашингтон: „Државни власнички удели у банкама биће елиминисани чим то постане могуће“. У самом тексту уговора о докапитализацији, тачније у преамбули уговора, МФИ, које предводи EBRD, признају да намера Владе Србије о приватизацији Комерцијалне банке произлази из стратешког документа који је Влада усвојила и послала ММФ-у. Дакле, индикативно је да је режим у Србији активно преговарао са представницима ММФ-а, да је Влада донела стратешки документ о намери да изврши приватизацију банке, да је ММФ-у написмено послато обећање и да је потом стављен потпис на уговор о докапитализацији, односно приватизацији банке.

У том смислу, може се закључити да је реч о брзој и синхронизованој акцији, којом су ММФ и EBRD извршиле снажан притисак на власт у Србији. А смисао тог притиска је да се Република Србија, што хитније, одрекне „државног بلاга“, односно „Комерцијалне банке“. У наредном периоду преостало само да премијер владе Србије Мирко Цветковић обавести јавност и грађане Србије да се, након приватизације ЈП „Телекома Србије“, улази у процес приватизације Комерцијалне банке!



Да ли је завршен хладни рат

- *Позив НАТО-а Грузији и Украјини да размисле о чланству у алијанси, упркос противљењу Москве, која сматра да је ширење северноатлантског савеза претња по безбедност Русије, показао је да евроатлантски савезници нису склони да се много обазире на интересе Русије, с којом наводно желе да граде стратешко партнерство. Неодустајање алијансе од ширења на подручја која Москва сматра својим стратешким двориштем ће у наредном периоду пре водити добро познатој хладноратовској конфронтацији неголи стратешком партнерству*

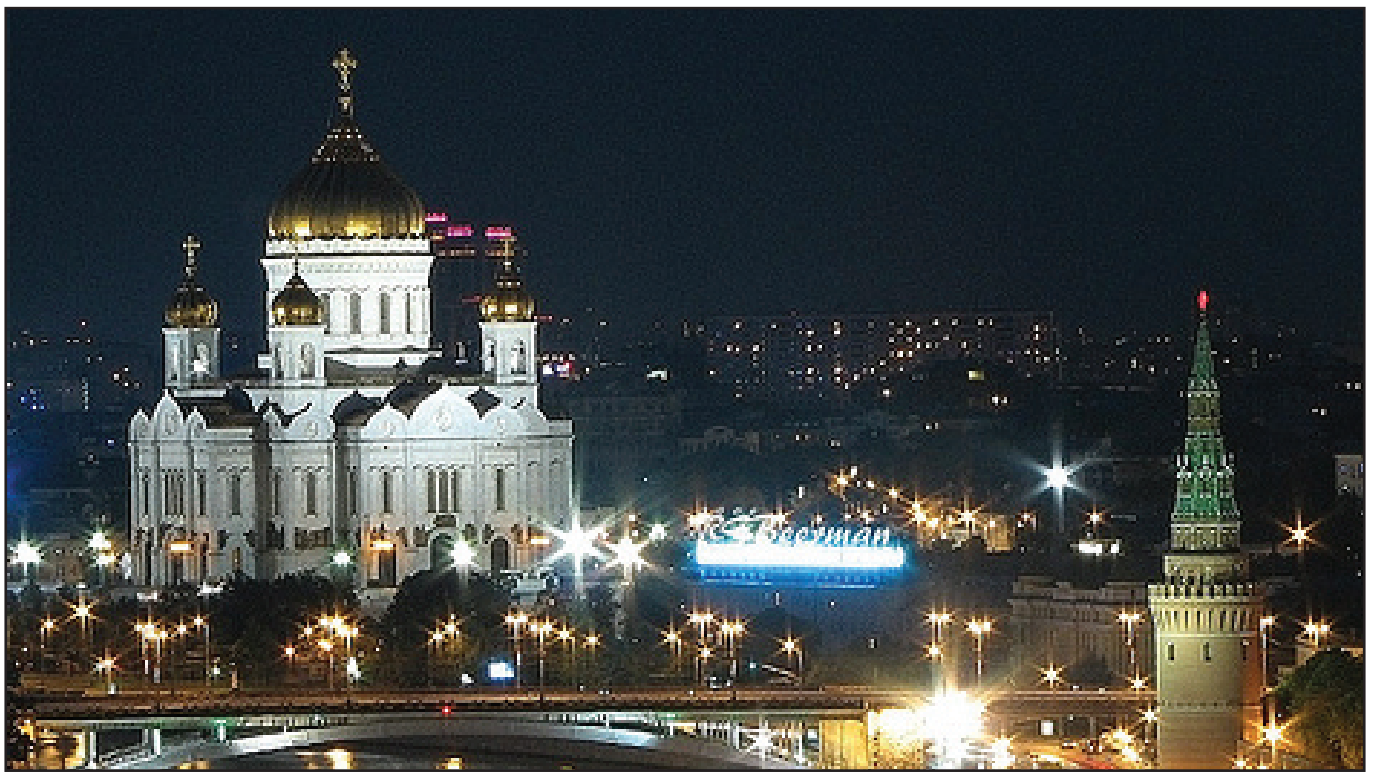
Афера Викиликс изазвала је прави тектонски поремећај на међународном плану. Објављивање неких поверљивих америчких дипломатских депеша разоткрило је тамну страну америчког глобалног деловања. Документ који се односи на планове НАТО-а за одбрану Пољске и балтичких република показао је колико су односи алијансе и Русије још увек оптерећени хладноратовским размишљањем и колико је и даље висок ризик од конфронтације северноатлантског савеза и Русије. У последње време званично је на делу ресетовање односа САД и Русије, што се аутоматски преноси и на односе алијансе и Москве. Напуштање хладноратовског сучељавања и почетак нове ере у сарадњи и стратешком партнерству озваничени су на новембарском самиту НАТО-а у Лисабону.

У новом стратешком концепту који је на том самиту усвојен каже се да је сарадња НАТО-а и Русије од „стратешког значаја, јер доприноси стварању заједничког простора мира, стабилности и безбедности“. Најзначајнија новина у том документу је одредба да „НАТО не представља опасност за Русију“, те да алијанса жели да види „право стратешко партнерство између НАТО-а и Русије“ и да „у складу са тим, очекује узајамност од стране Русије“. Те формулације су наишле на позитиван одговор Русије. Званичници алијансе и Русије су после самита у Лисабону и самита НАТО–Русија дали оптимистичне изјаве. Немачки канцелар

Ангела Меркел рекла је да су „бивши противници – Русија и НАТО начинили историјски корак“. „Хладни рат је заиста завршен“, храбро је поручила Ангела Меркел и додала: „Ми-слим да ће сарадња с Русијом бити прекретница. Бивши војни противник данас је постао партнер. То је промена у сарадњи, која се може назвати историјском“. Да ли је заиста хладни рат између НАТО-а и Русије завршен, или је само потиснут у други план претећи да у једном тренутку експлодира свом силином и тешко угрози мир и просперитет међународне заједнице?

Судећи по изненађењу које је уследило недуго након самита у Лисабону, чини се да поменута оцена Ангеле Меркел има и своје наличје, које указује на сву компликованост и сложеност глобалне безбедности. Да би се дошло до одговора на питање да ли је коначно завршен хладни рат између НАТО-а и Русије и да ли су бивши војни противници постали партнери, треба прво детаљније анализирати резултате самита у Лисабону на плану односа НАТО-а и Русије и најтеже проблеме који, ако не буду решени, могу да врате точак историје и бивше војне противнике претворе у актуелне.

НАТО је на самиту у Лисабону званично позвао Русију на партнерство и сарадњу у стварању територијалног система противракетне одбране за евроатлантски регион и у борби против заједничких проблема безбедности попут



тероризма и екстремизма, пиратерије, шверца дроге. Посебно је на сва уста хваљена чињеница да је први пут за 60 година постојања алијансе истакнуто да НАТО није непријатељ, односно да више не представља опасност за Русију. Ангела Меркел је упозорила да Русији и алијанси предстоји дуг пут пре него што остваре значајан напредак у обезбеђивању заједничке безбедности. Учесници заседања Савета Русија–НАТО су закључили да је период захлађења и узајамних примедби у односима северноатлантске алијансе и Москве превазиђен, те да почиње нова етапа пуноправне сарадње. Русија је прихватила пружену руку сарадње, али само на бази равноправности, посебно на плану изградње противракетне одбране. Руски председник Медведев је предложио алијанси да заједно с Русијом брани евроатлантски простор, сликовито речено „раме уз раме“, као „партнери који имају потпуно међусобно поверење“.

На самиту Русија–НАТО две стране су се коначно договориле да се „суздрже од примене силе једна против друге и против других држава“. Осим тога, „стране намеравају да јачају сарадњу у области борбе против тероризма, укључујући заједничку разраду технологија проналажења експлозивних супстанци, спречавање терористичких аката на авиолинијама и размену информација по питањима тероризма“. Званичници Русије и НАТО-а су након тог самита били сагласни у оцени да је промена односа започела. Стални представник Русије у НАТО-у Дмитриј Rogozin је оценио да алијанса „жели историјско помирење с Русијом“, без које не може да решава безбедносне изазове с којима се суочава. Са колико је оптимизма и наде Русија примила поруке НАТО-а, показује и изјава председника Савета за спољну и одбрамбену политику Руске Федерације Сергеја Караганова, који је рекао: „Наступају велике промене. Можда ће Русија једном у будућности бити придружени члан алијансе. Али, могуће је да до тога неће доћи. И нема никакве драме“.

Када се, међутим, завири иза кулиса јавног оптимизма руских и НАТО званичника, одмах се уочава да су односи две стране врло замршени, противречни и још увек неприхватљиво хладноратовски обојени. Позив НАТО-а Грузији и Украјини да размисле о чланству у алијанси, упркос противљењу Москве, која сматра да је ширење северноатлантског савеза претња по безбедност Русије, показало је да евроатлантски савезници нису склони да се много обазире



на интересе Русије, с којом наводно желе да граде стратешко партнерство. Неодустајање алијансе од ширења на подручја која Москва сматра својим стратешким двориштем ће у наредном периоду пре водити добро познатој хладноратовској конфронтацији неголи стратешком партнерству. То показује и изјава руског председника Медведева који је, одговарајући на нови став НАТО-а да алијанса не представља опасност по Русију, рекао да Москва не види НАТО као претњу, већ напротив, „гради са том организацијом партнерске односе“.

Противракетна одбрана дефинисаће однос Москве и НАТО-а

Најтеже искушење у односима НАТО-а и Русије у наредној деценији ће представљати питање противракетне одбране, које ће бити кључни критеријум за оцену да ли су бивши војни противници успели да превазиђу хладноратовску сучељеност и постану стратешки партнери. Противракетна одбрана ће у наредном периоду бити питање свих питања у односима НАТО-а и Русије, односно Вашингтона и Москве, и пресудно ће утицати на безбедност целог човечанства. „Од тога да ли ћемо успети да се договоримо о противракетној одбрани зависиће перспектива сарадње Русије и НАТО-а“, поручио је Дмитриј Rogozin.

Каква је ситуација на том плану? Већина стручњака сматра да ће сарадња Русије и НАТО-а зависити од тога какав ће договор Москва и Брисел постићи око противракетне одбране. НАТО је званично позвао Русију да учествује у пројекту стварања противракетне одбране у Европи. Русија је спремна да сарађује у тој области, али не жели да учествује у систему противракетне одбране НАТО-а. Москва жели стварање система противракетне одбране од Ванкувера до Владивостока, што је мало вероватно. Суздржаност Москве произлази из чињенице да САД планирају да створе не систем европске, већ систем противракетне одбране НАТО-а, при чему сарадњу с Русијом виде само у погледу коришћења њених радиолокационих станица.

Руски председник Медведев је у експозеу федералном сабору, последњег дана новембра 2010. године, рекао да је на самиту НАТО-а у Лисабону изнео иницијативу да се формира могућа архитектура европске противракетне одбране, која спаја интересе Русије и земаља НАТО-а и истовремено осигурава заштиту свих земаља Европе од ракетних напада. Уз оцену да је то несумњиво позитиван развој, Медведев је упозорио да „нас у наредној деценији очекује следећа алтернатива: или ћемо постићи сагласност о противракетној одбрани и створити пуноправни заједнички механизам сарадње, или ће започети нови талас трке у наоружавању“.

Амерички империјализам

Медведев је на самиту у Лисабону ставио до знања да учешће Русије у стварању европске противракетне одбране може да буде само партнерско: „Никакво друго учешће, учешће тек да се каже, није могуће. Или ће Москва равноправно сносити одговорност за безбедност, делити информације и доносити одлуке о овим или оним проблемима, или уопште неће учествовати у том процесу. Али онда ће Русија бити приморана да се брани“, нагласио је руски председник. У посланици федералном сабору Медведев је поручио НАТО-у да ће, у случају да се не постигне споразум о противракетној одбрани, Русија „морати да доноси одлуке о новом ударном оружју“, што би отворило нову, изузетно опасну трку у нуклеарном наоружавању. „Наравно да у



тој трци неће бити победника. Ни Москва не жели да се догађаји развијају по таквом сценарију. Москва се залаже за такав систем безбедности који ће је заштитити од потенцијалних напада са стране, али и свести на немогуће нападе од стране партнера“. Зато је Москва предложила стварање противракетне одбране по секторима, односно сваки учесник договора ће бити „одговоран за своју зону безбедности и имати своју противракетну одбрану. А ти системи ће бити у кооперацији преко центара управљања“, појаснио је руску позицију Медведев.

Руски премијер Путин је у оквиру иницијативе председника државе о заједничком раду на општем проблему безбедности поручио да би „Русија могла да се договори са НАТО-ом о размени информација и о заједничком систему управљања. Постоји само један услов: партнери морају узети у обзир интересе Русије, иначе ће тај процес бити немогућ“. Као конкретан пример, Путин је навео намеру САД да постави поред руских граница систем радара и противракета, односно противракетну одбрану. „Ми не усмеравамо ракете ка вашој територији, а ви планирате да поставите ракете поред наше територије, поред наших граница. Кажете нам да ћете то учинити да бисте се заштитили од, рецимо, иранске нуклеарне претње, али такве претње сада нема. А ако систем радара и противракета буде постављен поред наших граница чак 2015. године, оне ће радити против нашег нуклеарног потенцијала. То нас, наравно, забрињава и ми смо дужни да предузмемо конкретне мере“, поручио је Путин.

Суштину неслагања о питању противракетне одбране појаснио је стални представник Русије при НАТО-у, Дмитриј Рогозин: „Главни проблем сада јесте то да, уместо заинтересованог дијалога две једнаке стране, Запад може да покуша да стави Русију пред свршен чин“. Рогозин није одбацио могућност да земље алијансе покушају да се договоре о противракетној одбрани раније, на сусрету министара у марту 2011. године, а на лето да понуде Русији готов план.

„Ако дође до нечег сличног, Москва неће ни на шта пристаћи. Штавише, такав развој догађаја ће довести само до трке у наоружању“, сигуран је Рогозин, који поручује: „Противракетна одбрана у Европи може да постоји или ако Русија у њој учествује, или ако је усмерена против Русије. Трећег нема. Ако ми сазнамо да се подиже војна инфраструктура противракетне одбране на северозападу руских граница, да не говорим о Арктику, сектору стратешких снага Русије, ми ћемо морати да развијамо офанзивне снаге као противтежу било које противракетне одбране“. „Заједничка противракетна одбрана је више идеолошко питање, а не проблем безбедности“, убеђен је Рогозин, који каже: „Раније је земље НАТО-а уједињавала парола: „Иду Руси“. Сада желе да је замене новом: „Лете ракете“.

НАТО, међутим, без ентузијазма гледа на руску идеју формирања заједничке европске противракетне одбране. „Проблем је у томе што САД желе да једним ударцем убију две муве“, сматра заменик директора Института за изучавање САД и Канаде, председник Фонда подршке војним реформама Павел Золотарјов: „Систем противракетне одбране који стварају САД може да има два циља. Онај који је званично декларисан, одбијање потенцијалне претње од стране Ирана и Северне Кореје и други, предност у бесконтактним ратовима будућности. Та два циља су неспојива. Први тражи сарадњу са Москвом. Трајекторија ракетног удара Ирана на САД пролази преко територије Русије. И без заједничког система противракетне одбране немогуће је зауставити те ракете. Али за други циљ немогућа је сарадња са Русијом. Онда ће тај систем за бесконтактни рат бити усмерен против Русије и других земаља Истока, што продубљује јаз међу Русије и НАТО-а и тражи да се предузму адекватне мере. Запад мора да одлучи шта заиста жели: да гарантује будућим генерацијама света мир или да настави супротстављање. Русија је свој избор већ учинила“, каже Золотарјов.

Речју, уколико се не постигне обострано прихватљив модел сарадње, противракетна одбрана ће постати главна тачка сукоба НАТО-а и Русије, обновити трку у наоружавању, оживети хладноратовски дух и уместо стратешког партнерства алијансе и Русије, међународну заједницу суочити са обновом стратешког непријатељства нуклеарних суперсила. То би био најтежи изазов и највећа опасност за светски мир у 21. веку.

У јеку руских недоумица и сумњи у намере САД и НАТО-а када је у питању партнерство с Москвом на плану изградње противракетне одбране уследио је, само двадесетак дана након самита алијансе у Лисабону, нови тежак ударац односима Брисела и Москве. Интернет-портал Викиликс објавио је тајни план НАТО-а за заштиту од агресора „најслабијих“ региона Источне Европе, а то су наводно Пољска и земље на обали Балтичког мора. Британски „Гардијан“ је,





позивајући се на дипломатске депеше на сајту Викиликс, објавио да су почетком 2010. године амерички и немачки представници у НАТО-у Иво Дадлер и Улрих Бранденбург информисали генералног секретара Андерса фон Расмусена о одлуци да прошире план за одбрану Пољске од „руске агресије“, који је био донет у децембру 2009. године под називом „Орао заштитник“. Сада се тај план односи и на Литванију, Летонију и Естонију. Према писању „Гардијана“, овај план је утврдио Војни комитет алијансе 22. јануара 2010. године „процедуром ћутања“ и исто тако „тихо“ био одобрен у новембру на самиту НАТО-а у Лисабону. Конкретне тачке овог плана враћају у времена хладног рата. У случају оружаног напада на наведене земље, западна војна алијанса је спремна да против нападача, а то значи против Русије, пошаље девет дивизија из САД, Велике Британије, Немачке и Пољске. При томе, немачке и пољске луке морају да прихвате америчке и британске војне бродове и да обезбеде искрцавање морске пешадије. Осим тога, САД су предложиле да се посебно појача безбедност Пољске – да се у њеним лукама дислоцирају специјалне снаге, ловци Ф-16 и транспортни авиони из америчких база у Немачкој Ц-130 „Херкулес“.

Нема дилеме ко је тај могући агресор на балтичке земље. Русија, наравно, јер ко осим ње може у теорији да изврши тај напад. Нико, из чисто географских разлога. Одлука о разради плана могућег реаговања на руску агресију у Европи, која је донета на инсистирање Вашингтона и Берлина, је показала да хладноратовска „гвоздена завеса“ која је Европу делила на исток и запад, није уклоњена већ је само мало померена.

Тај тајни план НАТО-а је у Русији изазвао мноштво питања и недоумица. Јер у заједничкој изјави са новембарског састанка Савета Русија–НАТО речено је да ће се државе чланице Савета уздржавати од узајамне претње или примене силе. А руска страна је више пута покретала питање о неопходности да војни планови не смеју бити усмерени против друге стране. Русија не само да не увећава своје војно присуство на границама земаља НАТО-а, већ, напротив, доследно смањује наоружање на западним границама. Стални представник Русије у НАТО-у Дмитриј Рогозин је оценио да је поменути план директно уперен против његове

земље, иако алијанса званично тврди да на Русију више не гледа као на потенцијалног агресора.

Викиликсово откриће је показало да НАТО, или бар део његових чланица, није искрен када каже да Русија није његов противник, већ стратешки партнер. Рогозин поставља оправдано питање: „Ми смо, благо речено, у озбиљној недоумици, коме да верујемо. Или оној господи која тихо ради на стварању плана одбране балтичких земаља и Пољске од страшног руског медведа, или онима који кажу да је Русија за НАТО веома важан партнер. Ако се испоставља да НАТО говори једно, а ради друго, то је озбиљан ударац по репутацију ове организације“. Генерални секретар алијансе је на све то одговорио фразом да „НАТО и Русија не представљају узајамну претњу“. Али, ако је тако, зашто се онда прави план за одбрану од руске агресије?

Очигледно је да је веома тежак пут и далек циљ до престања два бивша војна противника из фазе стратешког непријатељства у стратешко партнерство. На том, крајње неизвесном путу је много озбиљних препрека. Једна од њих је, по мишљењу руских стручњака, што су комплекси хладног рата у НАТО-у, који је створен против Совјетског Савеза, још увек велики проблем за алијансу. Бивши шеф Главног штаба ракетних снага стратешке намене Руске Федерације Виктор Јесин оцењује да „НАТО све до сада није успео да се определи како да гради односе с Русијом. Она је алијанси потребна као савезник и партнер, јер је без Русије делатност алијансе неефикасна“. Међутим, „Запад никако не може“, каже Јесин, „да се укључи у равноправну сарадњу“. Све је очигледније да по питању сарадње с Русијом у НАТО-у постоје озбиљне поделе. Америчка консултантска агенција Стратфор идентификује три групе НАТО чланица које различито виде будући однос према Русији. Француска и Немачка „са њиховим јужним савезницима“ сматрају да Русију треба интегрисати у европски систем безбедности. Велика Британија, са земљама бившег Бенелукса, је склона да треба сарађивати с Русијом у питањима која се односе на веће опасности, као што је међународни тероризам. Трећу групу углавном чине земље бивших совјетских сателита које заступају став да је управо Русија главни противник. А те земље су управо најоданији следбеници Америке, која као неспорни лидер НАТО-а званично пропагира сарадњу и партнерство с Русијом, а у тајности правило планове за одбрану од наводне руске агресије и наставља да шири алијансу према руским границама. Угледни руски геополитичар Александар Дугин каже да је за Запад, тачније САД, и даље веома важно да „што је могуће више маргинализује моћ Русије“. Речју, чини се да је оцена немачке канцеларке Меркел да је хладни рат између Русије и НАТО-а завршен преурањена.

Р. В. С.



Алијанса глобална америчка песница

- *Да би се створио какав-такав легалан основ за НАТО интервенције изван територије његових чланица, у новом стратешком концепту је дефинисано да „кризе и сукоби изван граница НАТО-а могу да представљају директну опасност за безбедност територије и становништва алијансе“. Речју, чак и када би два афричка племена, на пример, међусобно заратила у подручју богатом неком ретком рудом, Америка и НАТО могу да окарактеришу тај сукоб као директну претњу по сопствену безбедност и онда војно интервенишу да би ставили под контролу ту територију*

Дуго најављивани нови стратешки концепт НАТО-а коначно је усвојен на новембарском самиту алијансе у Лисабону. У том документу дефинисана је нова улога НАТО-а у наредних 10 година. Самит земаља чланица НАТО-а, а потом и самит НАТО–Русија најављивани су као „историјски догађаји“. Иако је остављен убедљив утисак, потписано много папира, обећано све и свашта, изговорене крупне фразе, чини се да НАТО у другу деценију 21. века улази са системском грешком која је оличена у све видљивијем јазу између САД, као доминантне земље у алијанси, и ЕУ, која је на самиту у Лисабону била маргинална. Аналитичарка Дајана Џонстон сматра да је НАТО, у стварности, тек „инструмент америчке стратегије, а једини оперативни стратешки концепт алијансе јесте онај који је одређен од стране САД“. Такав став је у складу са оним што је још 1993. године написао утицајни Збигњев Бжежински: „НАТО је само једна од институција створених како би подржале америчку хегемонију и омогућиле САД да буду кључни учесник, чак и у оним дешавањима која се тичу искључиво Европе“.

Генерални секретар алијансе Андрес фон Расмусен је самит у Лисабону оценио као један од најважнијих у историји НАТО-а. Да ли је таква оцена одржива? Већ на први поглед је јасно да је нова стратешка концепција много мање амбициозна од претходне. Концепција је ипак, што је вероватно највећа заслуга Европљана, прихватила нову глобалну реалност, пре свега, стварање мултиполарног међународног поретка, нове центре геополитичке моћи и опадање америчке империјалне моћи.

У новом стратешком концепту дефинисани су задаци и принципи НАТО-а. Основни задатак је и даље „заштита слободе и безбедности чланица политичким и војним средствима“. Позивање на политичка средства показује да се НАТО све више, из класичне војне, трансформише у политичку организацију са јаким војним механизмом. „Чврста посвећеност циљевима и принципима Повеље УН, што потврђује примарну одговорност Савета безбедности за одржавање међународног мира и безбедности“, је интересантна одредба у новом стратешком концепту, јер је алијанса у претходних десет година себи дала за право да уместо Савета безбедности одлучује о једностраној употреби војне силе, као што је било приликом бомбардовања наше земље 1999. године, чиме је на најтежи начин прекршила Повељу Уједињених нација. Стављање УН и Савета безбедности на приоритетно место одговорности за светски мир је, нема сумње, резултат ставова Европљана. ЕУ се чврсто залаже да се употреба силе и војне операције спроводе под окриљем УН и уз одобрење Савета безбедности, док су САД у дужем периоду поступале супротно. Иако је био принуђен да направи компромис, Вашингтон сигурно неће хтети да у



наредном периоду има ситуацију у којој ће му Савет безбедности везивати руке у војним интервенцијама. Моћи ће да заобилази УН позивајући се на члан 5 Статута НАТО, који говори о колективној безбедности његових чланица и на нову одредбу у стратешком концепту којом се одбрана безбедности евроатлантских савезника спроводи спречавањем криза или управљањем сукоба. Коришћење термина „примарна одговорност“ УН за одржавање светског мира, уместо да је речено да је светска организација једина одговорна за светски мир, указује на праве намере Вашингтона да и даље, кад му то затреба, интервенише и без одобрења Савета безбедности.

НАТО политика војних интервенција

Други задатак је у складу са новим безбедносним изазовима и представља новину у концепту. Ради се о кризном менаџменту који је, по мишљењу многих западних стручњака, требало да буде првенствени задатак НАТО-а у наредној деценији. **У концепту пише:** „НАТО ће активно користити одговарајуће мешавине политичких и војних алата за управљање кризама које имају потенцијал да утичу на безбедност алијансе, пре него што ескалирају у сукобе, да се зауставе сукоби у току, који утичу на безбедност алијансе и да помогне консолидацији стабилности у постконфликтним ситуацијама када то доприноси евроатлантској безбедности“.

Тај други задатак је заправо најважније место у новом концепту НАТО-а. Он отвара простор за политику војних интервенција широм света и представља глобализацију алијансе, која тиме ствара основу да од евроатлантске прерасте у глобалну политичко-војну организацију. Коришћење политичке и војне моћи НАТО-а за спречавање криза,

управљање сукобима и стабилизацију након сукоба није ништа друго до политика интервенционизма. Америка је, нема сумње, успela да наметне став о глобализацији НАТО-а и створи широк маневарски простор за одбрану својих империјалних интереса било где у свету, јер свака криза или сукоб на овај или онај начин могу бити проглашени чиниоцем угрожавања безбедности алијансе, односно Америке. Нови концепт је, заправо, озваничио употребу НАТО-а као војног механизма за интервенције САД по целом свету. Алијанса, дакле, напушта првобитни циљ свог деловања – одбрану територије и безбедности својих чланица и дефинише цео свет као зону своје одговорности, односно заштите безбедности својих чланица. Такав концепт ће у многим аспектима доћи у озбиљну противречност и сукобе са ставовима нових геополитичких центара моћи и ризикује да доведе до озбиљних међународних тензија и сукоба. Тим више што су разлози за интервенције изузетно широко постављени.

НАТО у служби геополитичких интереса Вашингтона

Трећи основни задатак НАТО-а је заједничка безбедност. „На алијансу утичу, али и она може да утиче, на политику и безбедносна збивања изван својих граница.

Алијанса ће се активно укључити у побољшање међународне безбедности, кроз партнерство са релевантним земљама и другим међународним организацијама; активно доприноси контроли наоружања, непролиферацији и разоружању и држећи врата чланству у алијанси отворена за све европске демократије које испуне НАТО стандарде“, каже се у стратешком концепту. Алијанса, дакле, признаје да је свет постао толико међузависан да се безбедности и политички проблеми више не могу решавати унилатерално, као што су то САД до сада радиле, већ да је неопходна мултилатерална, односно заједничка акција. Тај став је свакако резултат неуспеха Америке у Ираку и Авганистану. Суочен са поражавајућим стањем у Авганистану, Вашингтон је принуђен да тражи савезнике и изван НАТО-а да би решио изузетно тешку ситуацију у коју је дошао једностраном акцијом. Зато отвара НАТО за сарадњу са другим значајним земљама које нису чланице алијансе и са међународним организацијама. У том ставу је, међутим, проблематично неодустајање од даљег ширења алијансе, јер многе државе, пре свих Русија, која је и те како потребна НАТО-у да би решио авганистански проблем, ширење алијансе виде као препреку сарадњи с њом. За разлику од Вашингтона и Брисела, већина у међународној заједници сматра да ширење алијансе не доприноси побољшању међународне безбедности, што значи да је став о побољшању међународне безбедности кроз партнерство с релевантним земљама контрадикторан и да може лако постати само мртво слово на папиру.

Безбедносно окружење је од посебне важности у новом стратешком концепту НАТО-а и неодвојиво је повезано са основним задацима алијансе, посебно са другим задатком, који дефинише управљање кризама, тачније војне интервенције. То поглавље је конкретан одговор НАТО-а на нове безбедносне изазове с којима ће се алијанса суочавати у другој деценији 21. века. У њему су дефинисане најважније нове претње безбедности чланица НАТО-а, које су истовремено и разлози за предузимање војних интервенција, односно за кризни менаџмент. Иако се констатује да је претња од конвенционалних напада на територију НАТО ниска, што значи да реално нема противника који би могао да нападне алијансу, члан 5 Вашингтонског уговора о колективној одбрани је остао на снази јер су источноевропске земље то изричито тражиле, плашећи се наводне руске претње. Русија се, међутим, у новом стратешком концепту не третира као противник, већ партнер. Конвенционална претња

по НАТО је нађена у „стицању значајних модерних војних способности многих региона и земаља широм света“, а посебно у пролиферацији балистичких ракета. Конвенционална претња, дакле, и даље остаје један од најважнијих безбедносних изазова за НАТО, али сада не од Русије, већ од неких других земаља, мада је апсолутно нереално да би нека од нарастајућих сила уопште и могла да размишља о нападу на НАТО а камоли да се упусти у такву авантуру.

Паралелно са конвенционалном претњом, чланице НАТО-а и глобалну стабилност ће угрожавати „ширење нуклеарног оружја и другог оружја за масовно уништење и средстава за њихову испоруку“. Стратези алијансе предвиђају да ће током наредне деценије „пролиферација бити најакутнији проблем у већини светских региона“.

Након тога, побројан је низ савремених, тзв. асиметричних претњи, међу којима је на првом месту тероризам који, како се каже, „представља директну претњу за безбедност грађана НАТО земаља, као и за међународну стабилност и просперитет у ширем контексту“. Имајући у виду да је тероризам једна од најзначајнијих претњи за безбедност НАТО-а, јасно је да ће задатак управљања кризама бити реализован, између осталог, војним интервенцијама алијансе против терориста било где у свету. Када се погледа шта се дешава у Авганистану, где су САД интервенисале под изговором борбе против Ал Каиде, у шта су потом укључиле и НАТО, онда је евидентно да Вашингтон може да злоупотреба алијансу за реализацију неких својих геополитичких интереса а да све то правда борбом против тероризма.

Да Америка управо на то циља када борбу против тероризма ставља у врх приоритета, показује став у стратешком концепту да „екстремистичке групе настављају да се шире и у областима од стратешког значаја за алијансу“. Област од стратешког значаја за Америку а тиме и НАТО је, на пример, централна Азија због великих резерви енергената у том подручју. Деловање неких терористичких група у том региону Вашингтон и Брисел могу да прогласе угрожавањем сопствене безбедности и да због тога интервенишу на том подручју. На тај начин се стварају услови за злоупотребу борбе против тероризма, јер се под том маском онда могу вршити интервенције, односно агресија на поједине земље.

На то се надовезује и став да „нестабилност или конфликт изван граница НАТО-а може директно угрозити безбедност алијансе, укључујући и подстицање екстремизма, тероризма и транснационалних нелегалних активности као што су трговина оружјем, наркотицима и људима“. То значи да, у случају да Америка и НАТО процене да нека земља, на пример у Азији, подстиче екстремизам, тероризам или трговину наркотицима, она може постати предмет војне интервенције алијансе. То је изузетно дискутабилан став, који може имати тешке негативне последице по међународну безбедност, јер омогућава Американцима да чак и измишљеним подацима прогласе неку државу за спонзора тероризма и да је онда заједно с НАТО-ом нападну.

Поред конвенционалне претње, ширења нуклеарног оружја и тероризма, једну од значајнијих нових претњи, по стратезима НАТО-а, представљају сајбер напади, који „постају све чешћи, организованији и могу да нанесу већу штету владиној администрацији, пословању, економији и потенцијално транспорту и мрежама за снабдевање и другим критичним инфраструктурама“. „Извор таквих напада могу бити стране војске и обавештајне службе, организовани криминал, тероризам и екстремистичке групе“. С обзиром да се каже да извор сајбер напада могу бити стране војске или терористичке групе, то претпоставља ситуацију у којој би НАТО могао да реагује против неке војске која изводи сајбер нападе или против терористичке групе. То легализује могућност да НАТО употреби силу и, на пример, бомбардује места на којима се евентуално налазе сајбер напа-

дачи, који, међутим, чланице алијансе не нападају оружјем, већ преко тастатуре рачунара. Другим речима, у новом стратешком концепту је отворена могућност да се заштита од сајбер напада употреби као маска за војну интервенцију против земље која је на удару превасходно америчких интереса и то у ситуацији када се не могу пронаћи други разлози за интервенцију.

Снабдевање енергентима од виталног интереса за чланице НАТО-а

Следећа значајна претња по безбедност и истовремено разлог за могуће војно ангажовање НАТО-а је заштита виталних комуникација, транспорта и транзитних рута од којих „зависи просперитет међународне трговине и енергетске безбедности“. НАТО сматра да те транспортне руте „захтевају веће међународне напоре да се обезбеди њихова отпорност од напада и ометања“. Вашингтон и Брисел овом одредбом стварају законску основу за употребу војне силе НАТО-а за заштиту енергетских и трговачких коридора. Та заштита, међутим, не мора да буде повремена и временски ограничена, односно само у периоду непосредног угрожавања, већ може да буде успостављена као трајна, што значи да, под изговором заштите енергетских коридора, НАТО може да инсталира своју војну инфраструктуру на територији којом пролазе, на пример, гасоводи и нафтоводи, што значи и тамо где се налазе извори гаса и нафте. Сигурно снабдевање енергентима јесте од виталног интереса за чланице НАТО-а, као и за било коју другу земљу, али заштита транспортних коридора је првенствено задатак земаља преко чије територије пролазе. И ова одредба је дефинисана тако да оставља могућност за злоупотребу, као оправдање за војно запоседање одређене земље или дела њене територије, противно вољи владе те земље, тако што би алијанса прогласила угрожавања несметаног транспорта енергената на једној територији и војно интервенисала. Веома је могућа и ситуација да нека терористичка организација нападне неки нафтовод, да НАТО оптужи владу земље на чијој је територији изведен напад да није способна да заштити енергетски коридор и да алијанса преузме ствари у своје руке и запоседне ту територију. Истовремено, таква политика војног енергетског интервенционизма може довести до изузетно опасног сучељавања са другим силама, пре свих Русијом и Кином, које имају своје енергетске интересе у регионима у којима их имају и Америка и НАТО. Речју, нови стратешки концепт НАТО-а на тај начин уводи нови, веома ризичан елемент у актуелни енергетски рат. Сада алијанса има отворена врата да под маском заштите сигурности енергетских коридора војно интервенише и запоседне не само територију преко које иду гасоводи и нафтоводи, већ и подручја на којима се налазе извори нафте и гаса. То ће битку за енергенте увести у крајње опасну фазу могућег посредног или директног војног сукоба ради успостављања контроле над изворима енергената и коридорима за њихов транспорт.

На „НАТО планирање операције одбране и одвраћања“, пише у стратегији, значајно ће утицати и „кључна питања животне средине и ограничени ресурси, укључујући и ризик по здравље, промене климе, несташице воде и повећане енергетске потребе“. То заправо значи да НАТО планира војне интервенције чак и у случајевима несташице воде, промене климе, као што је на пример глобално отопљавање и угрожавања животне средине.

Никако није јасно како то стратегији НАТО-а мисле да се војном силом боре против промене климе, загађивања животне средине и угрожавања здравља људи. То је, ипак, посао неких других глобалних организација и стручњака. Овако, тешко је отети се утиску да су климатске промене, елементарне непогоде, несташица воде, загађивање животне средине, само један у низу новедефинисаних разло-

га којима се могу правдати америчке и НАТО интервенције у ситуацијама када нема конвенционалне претње по безбедност чланица НАТО-а. Сви ти тзв. асиметрични изазови безбедности заправо воде прерастању НАТО-а из регионалне у глобалну организацију и стварају услове да алијанса може да интервенише било где у свету, а све под изговором сопствене одбране. Речју, класична војна офанзивна интервенција на овај начин се претвара у одбрамбену, самим тим легалну акцију за коју није потребно одобрење Савета безбедности Уједињених нација. Наведене претње попут сајбер напада, климатских промена, угрожавања енергетских коридора, несташица воде, угрожавања животне средине, показују да нови стратешки концепт претвара НАТО из одбрамбене организације у механизам за реализацију америчких империјалних интереса и да може бити један од главних елемената дестабилизације међународне безбедности, ма колико се амерички и НАТО званичници трудили да докажу супротно. Тај нови НАТО, нема дилеме, може да буде средство за обрачун са неподобним владама и за обуздавање земаља које не прихватају амерички диктат.

НАТО се не одриче нуклеарног оружја

Политику одвраћања НАТО ће у наредном периоду, као и до сада, водити комбинацијом нуклеарних и конвенционалних могућности. То значи да се алијанса не одриче нуклеарног оружја све док оно постоји. „Врховна гаранција безбедности савезника су стратешке нуклеарне снаге алијансе, посебно Сједињених Држава; независне стратешке нуклеарне снаге Велике Британије и Француске, које имају сопствену улогу одвраћања и доприносе укупном одвраћању и безбедности савезника“, пише у стратегији.

Да би спречио и одбранио своје чланице од било које претње по безбедност, укључујући и, на пример, климатске промене и угрожавања животне средине, НАТО ће, како је предвиђено у стратегији:

- одржавати одговарајућу мешавину нуклеарних и конвенционалних снага;
- одржавати способности да истовремено спроведе велике заједничке операције и неколико мањих операција за колективну одбрану и одговор на кризе, укључујући и операције на стратешкој удаљености;
- развијати и одржавати робусне, мобилне и разместиве конвенционалне снаге за спровођење операција по члану 5, као и за експедиционе операције алијансе, укључујући и сарадњу са НАТО снагама за одговор. То је, очигледно, најважнији део новог стратешког концепта НАТО-а који одређује његову улогу у наредној деценији. То је оно „историјско“ о чему говори генерални секретар алијансе. Из ових одредби произлази одговор на питање шта је НАТО данас и какав ће бити, шта ће радити и да ли ће бити чинилац стабилности и мира или средство за реализацију империјалних интереса водеће силе. У томе је и одговор на питање да ли Србија има интерес да постане чланица такве алијансе.

НАТО ће, дакле, одржавати способност да истовремено изводи велике заједничке и неколико мањих операција за колективну одбрану и одговор на кризе. Колективна одбрана је, имајући у виду дефинисане претње, у новом стратешком концепту постављена веома широко и може се еластично тумачити. Није само одговор на директан напад на неку чланицу алијансе колективна одбрана, већ се под тим подразумева и одбрана од тероризма, сајбер напада, угрожавања дотока енергената, климатских промена. Без обзира на то у ком се делу света испољавају те претње, на њих НАТО може да одговори колективном одбраном иако његова територија није директно угрожена. Операције НАТО-а нису предвиђене само на територији његових чланица, већ и на стратешкој удаљености, што значи у свим виталним регионима света. Тако, нека криза у централној Азији, на пример међунационални сукоби, или у Ирану, дакле у

земљама богатим нафтом и гасом, може бити тумачена од стране Вашингтона и Брисела као претња енергетској безбедности Запада и у складу с тим повод и оправдање за војне операције алијансе на том подручју. Тиме НАТО преузима ингеренције које су до сада једино имале Уједињене нације, да војно интервенише у кризним жариштима, што је опасна ситуација, јер на тај начин може да се правда и легализује класична агресија и смењивање режима у појединим земљама и стављање њихових природних ресурса под контролу НАТО-а. Колики је потенцијал таквог деловања НАТО-а за угрожавање светског мира, говори чињеница да су многа подручја од стратешког значаја за САД и НАТО истовремено и стратешка за друге силе, попут Русије и Кине, што може довести до озбиљне конфронтације тих сила. Политика војних интервенција која је централно место у новој стратегији НАТО-а најбоље показује да се алијанса из одбрамбене дефинитивно претвара у офанзивну организацију која ће, уместо да смањује, јачати своје војне потенцијале и оспособљавати их да се распореде и делују свуда у свету.

Поред способности да интервенише у кризним подручјима, НАТО ће „развијати способност да брани“ своју територију од напада балистичким ракетама, хемијским, биолошким и радиолошким оружјем. Кључни елемент колективне одбране је противракетна одбрана коју НАТО намерава да изгради. Због великих резерви које Москва има према тим намерама НАТО ће „активно тражити сарадњу на противракетној одбрани с Русијом“. Намера да НАТО изгради противракетну одбрану ће у наредном периоду бити велики камен спотицања у односима алијансе и Русије и ако Вашингтон, Брисел и Москва не нађу заједничко решење и не оставре сарадњу на том плану, прети опасност да дође до трке у нуклеарном наоружавању, што би међународну заједницу увело у стање нуклеарног хладног рата и на најтежи начин угрозило међународну безбедност, економски развој и енергетску безбедност.

НАТО „безбедност“

Политика интервенционизма, која је најважнији задатак НАТО-а у наредној деценији, детаљно је разрађена у поглављу „Безбедност кроз кризни менаџмент“. Да би се створио какав-такав легалан основ за НАТО интервенције изван територије његових чланица, у новом стратешком концепту је дефинисано да „кризе и сукоби изван граница НАТО-а могу да представљају директну опасност за безбедност територије и становништва алијансе“. Речју, чак и када би два афричка племена, на пример, међусобно заратили у подручју богатом неком ретком рудом, Америка и НАТО могу да окарактеришу тај сукоб као директну претњу по сопствену безбедност и онда војно интервенишу да би ставили под контролу ту територију. Али, НАТО се неће ангажовати само да заустави сукобе када до њих дође, односно да управља кризама, већ себи даје за право да, по принципу „боље спречити него лечити“, интервенише и ради спречавања кризе или по завршетку сукоба, да би стабилизовао ситуацију и помогао реконструкцију. Тај концепт дефинитивно отклања сумње, ако их је уопште било, да Вашингтон жели да искористи НАТО за реализацију својих глобалних интереса и за постепено преузимање надлежности Уједињених нација у области употребе силе и интервенција.

Америка и НАТО су разрадили прецизан концепт управљања кризама, односно војних интервенција, који поред војних, захтева паралелну употребу политичких и цивилних приступа. Поучен искуствима из Авганистана, НАТО у новом концепту предвиђа сарадњу „пре, за време и после криза“. Та одредба, с једне стране, показује да НАТО, упркос енормној војној сили, није у стању да сам решава кризе, већ му је потребна сарадња са другим респектабилним силама,

а с друге стране, показује да алијанса преко сарадње са другим међународним актерима жели да обезбеди што шири легитимитет за своје војне интервенције.

При томе, посебно забрињава одредба да ће „НАТО стално пратити и анализирати међународно окружење, предвиђати кризе и, по потреби, предузети активне кораке да спречи да прерасту у веће сукобе“. Ту је простор за злоупотребе највећи. Може се претпоставити да чак и поплаве у некој земљи могу да буду означене као будућа криза, па би НАТО могао војно да интервенише хиљадама километара далеко од своје територије да би наводно спречио прерастање потенцијалне кризе у већи сукоб. На тај начин би могло да буде нађено оправдање за напад на било коју земљу која је на удару америчких и НАТО интереса, а да при томе потпуно буде заобиђен Савет безбедности УН. Наравно, „где се спречавање сукоба покаже неуспешним, НАТО ће бити припремљен и способан да управља током непријатељстава“ и да, наравно, као познати „реконструктор“ допринесе „стабилизацији“ и „реконструкцији“ након сукоба.

Речју, Америка и НАТО сада могу, кад год им то затреба, да створе услове за интервенцију било где у свету. То не може бити одбрамбена политика која доприноси светском миру. Тамо где приоритет у решавању проблема имају војна средства, долази до све већих сукоба. Дипломатија и економија су непревазиђена средства за решавање свих проблема и чување светског мира, а не војна сила. Уједињене нације, а не Америка и НАТО, једине имају пуни међународни легитимитет, да решавају кризне ситуације и чувају светски мир. НАТО у том циљу може бити само помоћно средство Уједињеним нацијама а никако водећи унитарни механизам. Политиком кризног менаџмента НАТО, иако се у стратешком концепту позива на приоритетну улогу УН у очувању светског мира, покушава да маргинализује светску организацију и да преузме део њених овлашћења. Такво понашање НАТО-а ће пре или касније сигурно довести до озбиљног сучељавања са Русијом, Кином и другим силама, али без дилеме и са Европском унијом, односно с најважнијим европским савезницима Америке у алијанси.

На крају стратешког концепта којим ће се руководити НАТО у свом деловању у наредној деценији пише да „савез цвета“, јер су „вредности које брани – слобода и безбедност – универзалне“. Лидери алијансе су у том закључку превидели да управо НАТО угрожава безбедност и слободу многих земаља које нису његове чланице. Зато алијанса и не може да буде универзални механизам за безбедност и чување светског мира, већ то једино могу да буду Уједињене нације.

Р. В. С.



Српски језик и црногорско-бошњачко-хрватски језички вандализам



Пише: Др Никола Жутић

Недавна вандалска антицивизацијска одлука о увођењу тзв. црногорског језика као службеног у општини Мали Иђош, представља нови удар на елементарни српски национални опстанак. Српски језик, као основно етничко пранародно добро Српства, једном скарадном антиуставном одлуком додјељује се једној новој псеудонацији. Данашњу непримјерену политику пацификације и политику провођења потпуне историјске амнезије српског народа, стриктно спроводи антисрпска влада у Београду. Пригодом објављивања агенцијске вијести да је донијета одлука о увођењу црногорског језика у општини Мали Иђош, председник Србије Борис Тадић је изјавио да сви имају право да уче црногорски језик. Да није трагично, било би комично.

С друге стране, поводом недавног „превођења” „Горског вијенца” Петра Петровића Његоша на „црногорски језик”, одмах су реаговали професори српског језика са никшићког Филозофског факултета др Лидија Томић, др Јелица Стојановић и др Драган Копривица, назвавши тај чин „класичним примјером културног геноцида над српском језичком традицијом у Црној Гори”, тим прије јер се ради „о потреби да се и Његош одвоји од самог себе и свог дјела”.

Лингвиста из Београда проф. др Михаило Шћепановић, који је црногорског поријекла, изјавио је да се ради о „лингвистичкој бруци црногорисања српског језика”, те читав догађај назива „новом монтењегријском одором „Горског вијенца”. Он истиче да је ријеч о поступању „по наређењу загребачких твораца црногорске граматике и правописа”, како би „њихови изуми заживјели на језичком ткиву најзначајнијег српског писца – П. П. Његоша” („Политика”, 12. децембар 2010). Најпозорнија је чињеница што је „превод” Горског вијенца на црногорски урадио лингвистички анонимус и нестручњак, како истиче лингвиста из Београда Влада Ђукановић.

“Конвенција” – мртви пропис на папиру

Пасивност и додворавање српских власти околним новоствореним државицама огледа се у многим државним и цивилизацијским сегментима, а нарочито кроз пасивно неодговорно понашање према српском језику који је остао државно незаштићен пред непримјереним отимањем од влада околних држава.

Треба истаћи чињеницу да Влада Србије и њен председник једноставно не поштују обавезујућу Конвенцију о заштити нематеријалних културних добара. Прије неколико мјесеци аутор овог написа у Народној скупштини је говорио о Предлогу закона о потврђивању Конвенције о заштити нематеријалних културних добара, то јест о заштити језика и писма. Постоји дакле, међународна конвенција која штити језик као основно етничко знамење једног народа и

којој је основни задатак да спречава присвајање туђих језика од нових политичко-националних скупина.

Међутим, поставља се питање да ли српска држава у пракси уопште штити српску нематеријалну културну баштину. Ових дана објављена је вијест да је Република Хрватска према Конвенцији о заштити нематеријалних културних добара, лички српски крајишки пјевачки облик „ојкан” заштитила као своје хрватско нематеријално културно добро, односно присвојила га као свој „пјевачки бренд”. Србија се ни овим поводом не оглашава, не протестира званично, иако сличан музички пјевачки облик изводе и Срби западне Србије, нарочито групе из ужичког краја.

Према бројним примјерима из праксе, држава свој народни и државни службени језик уопште не штити, пошто се он данас слободно и у самој Србији назива хрватским, бошњачким, црногорским, па и македонским (српски са „говорната мана”). Већ та чињеница свједочи да се не штити језик као српско нематеријално културно наслеђе. С друге стране, не штити се ни писмо, Вукова латиница (која се тако зове због „Вукових” слова -ч, -ћ, -ц, -ћ, -ж) којом су писали, а и данас пишу преостали Срби римокатоличке вјере, као и посебна икавско-штокавска римокатоличка народност Буњеваца и Шокаца. Таква историјска истина не спречава чак ни поједине посланике Демократске странке Србије да у српском парламенту латиницу са словним Вуковим знацима, називају „хрватском латиницом”.

О скандалозном присвајању српског језика, дакле о својерсном културоциду, писац овог полемичког чланка го-



ворио је испред Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Србије, али је говорио и у Парламентарној скупштини Медитерана, када је предложио да српски језик постане службени на сједницама Скупштине Медитерана (поред енглеског, француског, арапског и италијанског), с аргументацијом да се у шест држава западног Балкана говори српски (у Хрватској, босанској Муслиманско-хрватској федерацији, Републици Српској – по Дејтону има форму државе: „Црној Гори и Србији“). О македонском језику дата је оцјена да је то српски са „говорната мана“, па из тог разлога у међусобној комуникацији између Срба и Македонаца није потребан никакав преводилац.

Због постојећег умножавања српског језика под другим називима, аутор овог текста, као „лички ијекавац“, може се похвалити, као и многи други Срби, да је полиглот, јер аутоматски, без икаквог учења, постаје експерт за „црногорски“, „бошњачки“ и „хрватски“ језик. Пропагандисти ове три бастардске језичке варијанте исконског српског језика забрављају на стари српски **крајишки језик**, који по истој логици регионализације (боље речено разградње) српског језика, може постати засебан језик територије Републике Српске Крајине, који је, на жалост, постао саставни дио чудовишно стандардизираниог тзв. хрватског језика. Аутор овог текста се, даље, као омладинац у родном Госпићу, наслушао личких српских динарских ријечи (на примјер ње сам или нијесам, шјутра, мећед, ђе, понећељак итд), које данашњи „црногорствујушћи“ називају својим особеним језичким изразом.

Током процеса проф. др Војиславу Шешељу могли смо чути да судије Хашког трибунала српски језик кроз монструозну формулацију називају босанско (бошњачко)-хрватско-српски језик (Б-Х-С). У свему је једино позитивно што чак и Хашки трибунал, преко наведене језичке формулације (формуле), сматра да се ради о једном језику, али ипак неће да призна да се ради само о српском језику. Једноставно речено, „црногорски“, „бошњачки“ и „хрватски“ су измишљени језици јер је природа „нација“, које су присвајале српски језик, у потпуности заснована на вјерској и политичкој основи, без икаквог етнолошког пранародног основа. Логички суд казује: умјетна нација = умјетни језик. На крају крајева, очувани српски језик свједочи о етничкој, пранародној (многобожачкој) старини Срба. Наведене новостворене нације не могу се похвалити да су имале пранародну и многобожачку етапу свог народног (етничког) цивилизацијског развоја.

Срби исламске вјере и тзв. бошњачки језик

У српској држави је и даље табу-тема национално-вјерска категорија „Срба три вјере“, коју већ дуги низ година воли да истиче проф. др Војислав Шешељ. Тако на примјер, ако се данас у Народној скупштини помену Срби исламске вјере, потпредсједница скупштине Гордана Чомић одмах одузима ријеч говорнику и изриче му опомену с образложењем да се таквим говором мржње вређа достојанство скупштине (такву казну је изрекла функционеру СРС Александру Мартиновићу). Расправа о истини у српском парламенту једноставно није дозвољена, иако је „парламентарне“ (договарање), а не „парларне“ (говорити – како неки посланици у парламенту објашњавају језички коријен ријечи парламентаризам) суштину скупштинског рада.

Срби исламске вјере су егзактна национално-вјерска историјска појава. Обиле историјских докумената, мемоарских исказа и литературе свједоче о србству муслимана са простора бивше Југославије. Такав изузетан раритетан документ који свједочи о србству муслимана и римокатолика пронађен је у Архиву Србије. Крајем XIX вијека о србству су писали и пјевали истакнути Срби исламске вјере, који су славили и древно дубровачко српство. Тако је на пр. „Србин



Мухамедове вјере” Сулејман-ефендија Фалазић, „имам краљевско српске џамије” у Београду, спјевао пјесму „У славу тристагодишњице Ивана Гундулића”, на дан 14. (26) јуна 1893. У пјесми написаној ћирилицом и с језичким фрагментима српске икавице, Фалазић је екуменски славио братство Срба три вјере:

*И Пророк Мухамед и Исус Пегамбер
Богом су послани свјету за пастира...
Гундулић нам славни први даде хабер:
Да се Српство грли, било које вуре.*

*Па јел’ му се за то иштетила вјера,
Кад нам братству дивно остави примјера?
Или му је црква што на сметњи била,
Кад с имамом звао свог народа мила?*

*Не, ниједно, роде, благо не потурај
Свак уз своју виеру – српско име чувај!
Сви да с’ поклонимо тој божјој наредби...
А ту, Дубровниче, прва хвала теби!*

(Архив Србије, хартије директора и професора Српског и краљевског геодетског института – Велике школе М. Ј. Андоновића).

Ноторна истина о српском поријеклу муслимана, о њиховом одређењу за Српство била је још увијек присутна до краја шездесетих година 20. вијека, односно до 1968, када је из Политбироа ЦК СКЈ донијета одлука да се муслимани имају третирати као посебна нација, нација са велико „М”.

Политичким насиљем Брозовог комунистичког режима, уз уништавање архивских докумената, истина о српству муслимана је нагло нестајала. Али на сву срећу, постоје документи, постоје књиге које свједоче о српству муслимана. Чак и књиге из Брозове тоталитарне духовне епохе о томе свједоче, као на примјер књига о југословенским истакнутим савременицима „Ко је ко у Југославији”, из 1957. године, у којој су се бројни муслимани још увијек национално одређивали као Срби.

Књижевни историчар Салим Ђерић написао је за нашу тему драгоцјену књигу „Муслимани српско-хрватског језика”, коју је 1968. издала сарајевска „Свјетлост”. У књизи нема ни помена да су муслимани „Бошњаци” (“Босанци”), који говоре некаквим „бошњачким” или „босанским” језиком, већ само српско-хрватским.

Новој нацији муслимана данас не одговара ни то име, па се од 90-тих година у политичке сврхе користи израз „Бошњаци”, који је муслиманима Босне и Херцеговине крајем 19. вијека намјенио аустријски управник Босне и Херцеговине Бењамин Калај, и то у циљу стварања нове босанске



државне нације. Никако се не смије заборавити историјска истина да је назив „Бошњак” један од историјских назива за босанске Србе. Иначе су се за Србе кроз историју користили разни називи, као Рашани, Словини, Власи, Ускоци, Морлаци, Далматинци, Славонци, Шокици, Буњевци, па чак и Хрвати – Срби са подручја географске трожупанијске Банске Хрватске.

Свједочи смо да име за Србе исламске вјере „ин виво” доживљава сталне „перформансе”. Пратећи документе из скупштинске праксе уочили смо за нашу тему интересантно скупштинско питање народног посланика Кенана Хајдаревића, из Либерално-демократске партије, о узроцима неувођења босанског језика и латиничног писма као службеног у општину Прибој, иако се, како он наводи, у општини Прибој 17% грађана изјаснило да говори „босанским језиком”. Министарство за државну управу и локалну самоуправу сагласило се са захтјевом посланика Хајдаревића да је у питању непоштовање Устава и прописа који регулишу службену употребу језика и писама народности и да је протузаконита општинска одлука да је на територији Прибоја у службеној употреби само српски језик и ћирилично писмо. Министарство је потом наложило Скупштини општине Прибој да хитно „уклони неправилности у раду” (комунистичка терминологија), односно да покрене поступак за измјену статута у дијелу који се односи на регулисање питања језика и писма.

Наведени примјер најбоље свједочи да садашња власт Републике Србије, са скупштинском већином, доноси, с једне стране, антисрпске законе који су у потпуној супротности са Уставом и њиховим другим правним актима, на примјер са Конвенцијом о заштити нематеријалне културне баштине, која прописује између осталог и заштиту српског језика. Устав Републике Србије изричито прописује да је у Републици Србији у службеној употреби српски језик и ћирилично писмо (чл. 10). Истина је да устав даје могућност да се употреба других језика и писама уређује појединим законом, што би требало да се односи на националне мањине које говоре несрпским језицима (мађарским, румунским, шиптарским и другим). Међутим, постојећа власт је својим законским рјешењима (против којих српски радикали упорно пишу бројне, на уставу засноване амандмане) омогућила и вјерским мањинама српског поријекла да захтјевају проглашење свог лажног језика за службени у подручјима у којима борави бар 15% конвертитског, бившег српског становништва (случај Срба римокатолика – Хрвата, Срба исламске вјере – Бошњака, Босанаца – називи се само гомилају, и најновији случај Црногораца у Банату).

Црногорски језик као технолошки производ великохрватског језичког узора

Многи се питају зашто се понижавају црногорски лингвисти и филолози, па им „црногорску” грамматику и правопис састављају „језикословни” експерти из Загреба, експерти који су од српског језика, по принципу „царевог невидљивог одијела”, искројили бастардну језичку наказу „шлифованог хрватског”, односно ријечничку мјешавину српско-словеначког језика (око 80% српских ријечи, 10% словеначких) са примјесима италијанских, њемачких, мађарских и других ријечничких конструкција.

Јасно је да данашња владајућа црногорска олигархија широко отворених очију, зорно без трептаја, гледа на Загреб као на свој национално–културни узор, па самим тиме и центар. С таквим понашањем црногорски „Црвени Хрвати” директно поништавају вјековну традицију свог српског етничког и пранационалног постојања.

Управо о српском етничком основу данашњих Црногораца свједочи обиље документарних и литерарних записа. Нарочито треба скренути пажњу на збојављену историјску чињеницу да се послје турских освајања српских земаља, а нарочито послје пада српске деспотовине 1459, становништво са територије данашње Србије масовно иселјавало у сигурније брдске зетске (данас црногорске) предјеле. О тој бјеганији српског народа у Црну Гору оставио је свједочанство владика Василије (1709-1766) у својој првој штампаној историји код Срба, под називом „Историја о Черној Гори” (1754). Владика је записао слиједеће: „...Црна Гора насељена је већином досељеницима, који су у ове горе добежали послје пропасти царства српскога. Свако такво племе памти и свога родоначелника који се преселио у Црну Гору, свако племе има у народном предању своју историју, свако прича кад су се доселили у Црну Гору, његови стари ко су били, одакле су доселили...” (цит. према: проф. др Јован Чађеновић, Црна Гора српска колијевка, у: Слово о Црној Гори, Подгорица, 2001, стр. 60-61). Српску бјеганију у Црну Гору опјевао је и Његош у стиховима: „Што се не шће у ланце везати / то се збјежа у ове планине”.

Владике, главари и владари из династије Петровић Његош били су Срби, и то су са поносом истицали, почевши од првог владике Данила, који се потписивао „Данил, владика цетињски, Његош, војеводич српској земљи”. Иначе су Петровићи себе сматрали настављачима српске династије Немањића, коју су вазда славили и спомињали. Владика Данило је записао да је купио „Житија Светога Саве” као „душеспаснују књигу, док је владика Василије написао „Оду Немањи”, у којој позива српске свете краљеве да моле Христа да „мухамеданску вјеру... от нашега отечества иждените! Христјанском цару помогните / отечество ваше обновите!”

У поменутој „Историји о Черној Гори” владика Василије пише да је ступио у политичку и братску везу са околнијема Црној Гори српскијема племенима..., са Србима Боке Которске, некијема племенима Херцеговине, са јуначкијем Брђанима, па и са некијема српскијема племенима од Арбаније”. Потом владика Василије приказује Црну Гору „као српску узданицу на коју гледају сви Срби као на земљу одакле ће им засијати сунце, као на свјетилник који им свијетљаше у тами, која бијеше покрила српске земље...”

Проф. др Јован Чађеновић је истицао да сви наводи о српству Црногораца показују „усклађеност, а не супротност, израза црногорски и српски, као што су ови изрази хармонични у схватању и језику народа и писаца све до настанка СР Црне Горе”.

У историји српске Црне Горе чувене су ријечи владике Петра I (1747-1839) којима је позивао Црногорце и Брђане, уочи боја на Мартинићима (1796), да докажу да у њима „неугашено србско срце куца и србска крвца врије”, а пред бој

на Крусима тражи од својих ратника да ударе на непријатеља „нашег предрагог имена српског и наше држајушче вољности”.

Др Јован Чађеновић је истицао да је „највећи српски пјесник” владика Петар II Петровић Његош, развио идеју српства у Црној Гори до „неслућених размјера”: „Ту идеју је изразио у непревазиђеној пјесничкој форми, у **Горском вијенцу**”, који је, поред осталог, **Библија српске поезије, историја косовског и Обилићевог мита**, то је главна српска књига на којој су се васпитавале и надахњивале генерације”. Основна порука, поента „Горског вијенца” је „трагична судбина српства”, удес који је задесио српски народ на Косову 1389. године. Његош је оплакивао пораз на Косову и оптуживао издају, жалио је што су „наши главари отворили капије... туђој вјери и господству”. Спајао је црногорску стварност са српском судбином. Туговао је због турчења српског племства, па је покушавао да код турских паша пробуди запретана, потиснута српска осјећања, али без успјеха. Истрагу потурица опјевао је као нужност, неизбјежност и као одбрану народа да га превјерена браћа не затру у име друге вјере и туђинске власти. На крају крајева, главна Његошева тежња била је уједињење Срба послје истјеривања Турака.

Изучавање Његоша може сваког непристрасног читаоца увјерити у заблуде оних који вјерују у постојање било какве засебне црногорске народности. Његош је дакле највећи бранич српства и брана од националног издвајања Црногораца из српског народа. Отуд и напори ових нових црногорско-хрватских „језикословаца” да „поцрногорче” Његоша „превођењем” Горског вијенца на нови, тзв. црногорски језик.

Стефан Митров Љубиша (1822-1878) свој завичај Паштровиће је приказивао као исконску српску земљу од времена цара Душана. О прошлости свог завичаја писао је са великом љубављу, приказавши врлине и мане српског народа, а нарочито етнолошку традицију, с нагласком на значај српског језика. О Боки је писао да је старином припадала „Бановини зецкој”, и да су се око ње, по паду српског мањинског царства, прегањали Турци и Млечићи. Пишући даље о својим земљацима нарочито је наглашавао да су Бокељи „наголо Срби” који „у кући говоре српски, а у свијету лако науче туђ језик”. За манастир Дуљево у Боки писао је да је он био „филијал” велике лавре Дечана: и да су многи Паштровићи, који су се у овом манастиру покалуђерили, „у Дечане одлазили и тамо више пута настојатељи бивали”.

Првих деценија 20. вијека јединство српског народа из Црне Горе и Србије јачало је у заједничким борбама, са истим циљем остварење потпуне слободе и уједињења, и то у балканским ратовима и у Првом свјетском рату. „Велика народна скупштина Српског народа из Црне Горе” изгласала је у Подгорици 26. новембра 1918. присаједињење Краљевине Црне Горе Краљевини Србији као израз вјековних жеља и стремљења насталих после косовске катастрофе 1389, која је произвела вјековни недржавотворни живот српског народа на просторима Србије и Црне Горе.

Не треба заборавити да је у епохама Хабзбуршке владавине (крајем XIX вијека) и Краљевине Југославије, на тло Црне Горе извршен продор хрватства преко римокатолицизма, правашког (франковачког) и „хаесесовског” Радићевог дјеловања. Технологија ширења хрватства ишла је по старом загребачком фалсификаторском рецепту извртања историјских чињеница, и то преко израженог културоцида.

Фалсификаторска незајажљивост је ишла дотле да су се стари Срби из Дукље, односно Зете, почели називати „Црвеним Хрватима”. Поред „провјерених” ствараоца хрватства (Кукуљевића, Рачког, Лопашевића, Смичикласа, Штромајера, Вјекослава Клаића, Лубора Хауптмана и других) појављују се и нови „дукљански црногорци”, односно „Црвени Хрвати” – Савић Марковић Штедимлија и Секула Дрљевић. Године 1937. Штедимлија је објавио спис „Црвена Хрватска”, који је нарочито хвалила хрватска јавност због тога што је у њему истакнуто да је „Црвена Хрватска” постала реална чињеница хрватске повијести. Са задовољством се констатовало да се „литература о том интересантном и значајном подручју силно нагомилала”, да су „основне чињенице потпуно јасне и потпуно научно доказане, само је недостатак тај што цијела та опширна грађа није систематизована и заокружена, те је ради тога врло неприступачна и слабо позната”. Штедимлија је подручје „Црвене Хрватске” протезао дубоко у унутрашњост српских земаља. Хрватство Црногораца објашњавао је на фантастичан начин: „У своју данашњу земљу, они (тј. Црногорци) су дошли као Хрвати и под тим именом живјели неколико вијекова, а тек касније, кад је била створена средњовјековна српска држава, у чији је састав ушла претходница данашње Црне Горе, Зета, почела је под утицајем и притиском ауторитета нове државе да се губи хрватска у корист српске националне свијести код предака данашњих Црногораца”.

Дакле, према овој нелогичној и просто сулудој „повијесној” конструкцији Дукљанци су „Црвени Хрвати”, а Зећани су насилно постали Срби. Из разлога обнове и ширења таквих фантастичних антисрпских конструкција, крајем 20. вијека је и формирана Дукљанска академија знаности и умјетности, под водством лингвисте-лаика Јеврема Брковића. Основни циљ те „академије” је истраживање прахрватских коријена данашњих Црногораца. Таква академска дукљанска стремљења данас највише заступа ренегат и отпадник од некадашњег свог „великосрпства” – књижевник Новак Килибарда.

Треба истаћи да се хрватство у Црној Гори, Боки и Приморју од првих својих појавних облика крајем 19. вјека ширило у етапама у зависности од покретаних вјерско-политичких акција Ватикана, Римокатоличке цркве, хрватске политичке елите (франковаца, ХСС-а) и на крају од Брозових комуниста. Међутим, иако се деценијама вршило државотворно и вјерско, а тиме и етничко раздвајање једног народа (погубна је и одлука Берлинског конгреса из 1878. о стварању двије српске државе одвојене Санцаком као гарантом те раздвојености), чувањем српске традиције (нарочито језичке) и духовног јединства, могуће је да ће се једног дана опет обновити и свесрпско територијално јединство.

Српска радикална странка искључила одборника због гласања за измишљени црногорски језик

Извршни одбор Српске радикалне странке искључио је из чланства Милорада Гвозденовића зато што је као одборник Српске радикалне странке на седници Скупштине општине Мали Иђош гласао за увођење измишљеног црногорског језика у службену употребу на подручју општине Мали Иђош.

На овај начин Милорад Гвозденовић је деловао супротно идеологији, програму и политици Српске радикалне странке која је укорењена на заштити српских националних интереса и вредности. Стварањем вештачке црногорске нације и измишљањем црногорског језика разбијају се темељи српског националног бића и дели се српски народ, који говори јединственим српским језиком у свим српским земљама.



Српско писмо и језик у Лици и карлобашко-сењском Подгорју

Лички крајишки говор, који је као и штокавско-ијекавски говор осталог динарског појаса истовјетан црногорском, увијек је кроз историју био српски говор. На простору западних спбских земаља говорило се српским језиком, односно штокавско-ијекавским и штокавско икавским његовим нарјечјем. У валидним документима спбски језик се кроз историју новог вијека називао расцијанским, илирским, словинским, влашким, ускочким, босанским, бошњачким, славонским, хрватским (на подручју географске Хрватске у ком су живјели Срби) језиком. Тзв. нови хрватски језик, или боље речено „хрватски новогвор“ уопће се као језик „етничког“ хрватског народа не помиње до друге половине XIX вијека када га митолози хрватства, као потпора новом национализму, почињу стварати и одвајати од српског језика.

Има низ сачуваних докумената писаних српским језиком и писмом. Поред докумената из бечких архива, помињање српског језика је присутно у банском архиву Хрватске и Славоније и архивима епархија српске православне цркве. Тако на пр. П. М. Крајновић наводи примјер да је неки рачун православне црквене општине у Сењу из 1794. писан грчки и да је преведен и на српски језик и **написан латиницом**. Оба писма написала су двојица црквених староаца. Испод рачуна преведеног на српски језик преводилац је написао слиједеће: „Преведено је од грецеског на Србско од слова до слова“.¹⁾

Личанин Викентиј Лустина „наштампао“ је у Бечу талијанску граматику и на 48 страни је истакао да „*наш иллирически или обшће сербски назватиј*“ језик нема члана (као талијански).²⁾

Лучански парох Лука Рајаковић (Рајачић) написао је извештај о лучанској парохији у ком је у рубрици „Снание Јесиков“ стајало: Немацкиј и Серпски. Парок. Извештај је писан на српском језику латиницом, потпис је писан ћирилицом а датум на њемачком језику. У потпису је стајало Рајаковић.

У извештају кириноског проте Петра Мађерчића о својој протопопији, од 26. априла 1796, у рубрици „Колико кој језиков говорити знајет“ (свећеник), писало је код сваког „Сзербски у хотвацки“, код неких послје „српски“ додано је „немецки“, а код једног је додано, поред српског, да говори и њемачки, влашки, мађарски и латински.³⁾ Постепено

се у све већој мјери почиње користити и назив „хрватски језик“ на подручју географске хрватске, као један од назива за српски језик. У извештају о брлошкој (село Брлог) парохији, од 4. маја 1796, који је саставио парох А. Љуботина, у рубрици „Колико језика знају“, стоји да парох и његов капелан знају Сермски (срмски тј. српски).⁴⁾ У „Описанију“ православног свештенства кореничке протопопије, кореничког проте Стојана Шобата, од 29. марта 1797, на питање „коими Иазици говорит?“ код сваког свећеника је стајало „србски“, а само код једнога „србски и њемецки“.⁵⁾ Глински прото Ђирило Остојић у свом „Описанију“ од 4. априла 1797. наводи да су се сви његови свећеници изјаснили да говоре „славено – србски“ језик и њих неколико да говоре и њемачки. Друге језике не спомиње.⁶⁾

Јован Милојевић, парох плочански и намјесник личког протопопијата, 1797. године саставио је „Описаније“ о свештенству личког протопопијата, у ком у рубрици „каковаго вјежества и ученија славеносербскога темже и јазиком говорит“, одговара: „Вјежества и ученија славеносербскога темже и јазиком говорит“ (25 пута), а код друге двојице додао је да говоре и њемачки. Овако се одговарало и на засебном листу на ком се говорило о Дерин Гају (Дерингај код Грачаца). Овај лист је без потписа и датума.⁷⁾

У конзисторији карловачког владичанства 31. јула 1799. прочитан је извештај проте Јована Милојевића „вж призренији Школи славеносербскија сушћија вж Госпићу, у ком стоји да официри и народ „вопијет“ (вапе?) да та школа буде премјештена у Медак.

Кроатизација српског језика и књижевности

Стварајући овај текст аутор се присјетио 2009.(?) године и посјете Србији данас „врло популарног“ бившег премијера Хрватске Иве Санадера. У то вријеме је ова данашња неовлашћена владајућа коалициона политичка скупина, која је примила Санадера, потписала чак и споразум у области језика и књижевности. Питамо се ко је овластио политичке а не лингвистичке експерте да континуирано доносе такве погубне културоцидне споразуме против српског језика. Такав споразум може само ићи и прилог хипотезе да је хрватски језик прастари органски језик, неразуман православним Србима, и да су нпр. стари српски књижевници Гундулић, Кашић, Прерадовић у ствари хрватски књижевници итд.

(Великохрватска ватиканско-хабзбуршка национална идеја, која је била „језичко-национално“ оријентисана, са све израженијим присвајањем ијекавско-икавске српске штокавице, била је у почетку за окупљање аустро-угарских јужних Славена (углавном Срба), које је у све већој мјери претварала у Хрвате. Од феудално-сталешког митолошког хрватства идеолози великохрватства су преузимали име, митолошке симболе, митолошку назови традицију, државноправну аргументацију (односно, хрватско државно право, Хрвати као једини политички народ), док су од аустро-римокатоличког национализма преузимали љубав према хабзбуршкој династији и великој аустријској домовини. Феудално-сталешки митолошки национализам хрватства и аустро-римокатолички национализам, у потпуности су били јединствени у мржњи и аверзији према православним Србима.)

Напомене:

- 1) П. М. Крајновић, Из србске прошлости, 1904, 17.
- 2) В. Ђерић, н. д. 72.
- 3) Владичански архив у Плашком „међу неуређенијем списима“.
- 4) Исто.
- 5) Исто.
- 6) Исто.
- 7) Исто.

Наставак геноцидне политике Павелићевог режима

Хрватска православна црква



Пише: Др Никола Жутић

Најава обнове Хрватске православне цркве, под именом "удруге" Хрватске православне заједнице, у марту 2010. наишла је на жестоке реакције Српске православне цркве и нарочито епархије далматинске. Тада се епископ далматински Фотије обратио писмом председничким Хрватске Иви Јосиповићу, како би он својим председничким ауторитетом зауставио најављену регистрацију Хрватске православне заједнице. Епископ Фотије с правом је указао да се у том случају никако не ради о вјерски толерантној институцији, како су тврдили иницијатори оснивања Иво Матановић и игуман Јелисеј из Црне Горе, већ о организацији која ће поново покренути ескалацију расних теорија и вјерске нетрпељивости. Епископ Фотије је подсетио да се ради о "злокобном удружењу" јер се оснивачки програм Хрватске православне заједнице позива на "утемељење и повијесно извориште у Павелићевој НДХ", пошто је у НДХ 1942. формирана тзв. Хрватска православна црква, с циљем потпуног уништења и затирања Срба и Српске православне цркве на просторима Независне Државе Хрватске.

Чињеница да на челу Хрватске православне заједнице треба да стоји Никшићанин Јелисеј Лалатовић, иначе рашчињени свештеник Српске православне цркве и активиста тзв. Црногорске православне цркве, довољно говори о истом мрачном ватиканском пројекту стварања умјетних нација, умјетног језика, и као крајње потпоре таквим национално-вјерским настојањима и некакве националне цркве. Др Миша Ђурковић такође потврђује да је ријеч о два пројекта који су дио исте римокатоличко-ватиканске стратегије, која је преко Штедимлије и Милана Шуфлаја настојала да се Срби-Црногорци прогласе Црвеним Хрватима.

Идеје о обнови Хрватске православне цркве, као прозелитске творевине, јављале су се одмах после успоставе Туђманове Хрватске 1991. године. Такве идеје су поткрепљиване бројним публицистичким радовима и књигама аутора приземног историографског профила. Тако је, на примјер, публициста Петар Пожар 1995. књигом "Хрватска православна црква у прошлости и будућности" позивао хрватску јавност и мјеродавне државне факторе да пораде на ускрснућу Павелићеве православне цркве. Обнову такве цркве Пожар је образлагао повијесном чињеницом да се границе православних црква најчешће подударују с границама држава у којима дјелују, па је сматрао да нова великохрватска насилна државна творевина, после изгона крајишких Срба, мора имати своју "самосвојну" (аутокефалну) хрватску православну цркву.

Поред директног превођења православних Срба у римокатолицизам, насилним прекрштавањем, после оснивања Независне Државе Хрватске, њени врховници почињу да примјењују Старчевићеве, Кватерникове, Павлиновићеве, Франкове, Пиларове, Радићеве и Драгановићеве идеје о Србима као Хрватима православне вјере. Сви наведени су одрицали постојање српског народа и српског националног имена на подручју митоманске римокатоличке и правашке "Велике Хрватске" (с Босном и Херцеговином), сводећи постојање Срба само на територију Србије до Дрине. По њима, изван тог подручја сви православни Срби били су Хрвати православне вјере.

Праваш Еуген Кватерник (1825 - 1871) негирао је постојање српског народа у Хрватској, Славонији и Далмацији, те га проглашавао "јуначким и честитим хрватским право-

славним народом". У Кватерниковом "Дневнику" налази се и слиједећа реченица: "Натухнух му потребу патријархата Хрватске православне цркве". Поједини аутори ту реченицу означавају као зачетак идеје о стварању хрватске православне цркве (Н. Жутић, Римокатоличка црква и хрватство, Београд, 1997).

Данашњи великохрватски идеолози подсећају хрватску јавност да идеја о ХПЦ није настала у доба Павелићеве НДХ, већ "још у другој половини 19. стољећа, јер је у то доба било мноштво православних Хрвата" (читај: Срба - Н. Ж), док је међу "хрватским угледницима било мноштво православних Хрвата или особа којима је један или оба родитеља био православни Хрват", као на примјер Анте Старчевић, за кога наводе да му је мајка била православна, али не кажу да му је стриц још увијек био православни Србин и да се звао Милош. Даље бестидно наводе да је и пјесник Петар Прерадовић православни Хрват, иако је рођен у браку православних Срба крајишника Јована и Пелагије Прерадовић.

Појам Хрватске православне цркве објашњавала су и браћа Антун и Стјепан Радић у свом листу "Дом" из фебруара 1902. године, слиједећим ријечима: "Да ово боље разумијете, треба казати ово: Данас има на свијету грчка православна Црква, руска православна Црква, румуњска православна Црква, па зашто не би могла бити хрватска православна Црква!... Сад позите: православни Грк има своју грчку Цркву, православни Рус има своју руску, православни Румуњ румуњску, православни Србљин србску, а православни Хрват - он нема своје Цркве, него мора у србску православну Цркву. Сваки у своју, само Хрват у србску... Нема, дакле друге, него и православни Хрват треба да постане Србљин! А то наши људи неће, него помислише: А како би било да и ми, који смо православни Хрвати, створимо своју хрватску Цркву, кад већ сваки православни народ има своју". Антун Радић је чак закључио да је "тек 30 до 40 година што су се људи који су грчке или православне вјере почели називати Србљи".

Потпуна кроатизација пројектованог правашког великохрватског простора није се могла извршити све док се не уништи Српска православна црква на том простору. Зато је др Иво Пилар 1918. писао да "док постоји Српска православна црква, српство и његова држава су неуништиви и не могу бити у својим стремљењима ограничени нити простором, нити временом, нити пак сазнањем реалних могућности (И. Пилар, Јужнославенско питање и свјетски рат, Беч, 1918, 309).





Усташки поглавник Анте Павелић је, према Србима и православљу, дјеловао према наведеном идејном концепту покретача правашког политичког покрета. Стриктно се држао правашке тезе о националном карактеру православља, па је из њега извучио право “хрватског народа” (Хрвата православне вјере) да има своју православну цркву. Поводом најаве оснивања Хрватске православне цркве, у фебруару 1942. године, изјавио је слиједеће: “У православље не дира нитко, али у хрватској држави не може бити србске православне цркве. Кажем још једном, не може бити србске, а не може бити ни грчко-православне. Зашто? Зато јер су свугдје на свиету православне цркве националне цркве. СПЦ јест саставни дио србске државе, Србије... То може бити у Србији, то је могло бити и у несретној Југославији, али у хрватској држави то не може и неће бити... Нећемо дозволити да било која црква постане једним политичким средством, напосе упереним против опстанка хрватског народа и хрватске државе” (Говор Анте Павелића са сједници Хрватског државног сабора од 24. травња 1942).

Правашки (франковци), па потом и поглавник Павелић, заступали су апсурдну аналогију јер су за “хрватски народ” (без поуздане етничке народносне основе) тражили право оснивања своје православне цркве, какву су у својој далекој историји оснивали исконски стари православни народи. Политичка нација хрватства, којој су егзистенцијална основа постојања римокатолицизам и пангерманизам, одједном према правашком, “хаесесовском” и ватиканском концепту хоће под своје вјерско хрватско “православно” окриље да стави православне Србе, односно, “Хрвате православне вјере”.

Пошто је српско православље свео на подручје Србије до Дрине, Павелић је по хитном поступку ликвидирао српско-православне парохије и црквене општине на територији НДХ. У дјелокруг Вјерског одсека Државног равнатељства за понову спадала је ликвидација православних црквених општина и цркава и римокатоличке православних Срба. Први законски акт НДХ против Српске православне Цркве донијет је 5. маја 1941. године. То је била наредба којом је престала постојати СПЦ у Независној Држави Хрватској.

Коначно је законском одредбом Министарства за правосуђе и богоштовље, од 3. априла 1942, основана Хрватска православна црква. Исто министарство, на челу са Андријом Артуковићем, донијело је 10. јуна 1942. “упуте” за оснивање нових жупа (парохија) ХПЦ, у којима се наводи да је ХПЦ “ново тиело”, па се из тих разлога “не може сматрати да је законском одредбом од 3. травња 1942. допуштено дјеловање бившим српско-православним обћинама и њиховим члановима”. Даље је истакнуто да се “тек сада имају, на темељу законске одредбе од 3. априла 1942. и Устава ХПЦ... оснивати хрватске православне жупе слободним пристанком припадника православне вјероисповјести”. Приступ у ХПЦ

вршио се “појединачно, или по обитељи, на темељу молбе поднесене градским поглаварствима, односно, котарским областима”. Вјерске службенике ХПЦ плаћала је држава као државне чиновнике на темељу чиновничког закона. У ХПЦ могао је “сватко приступити”. Забрана уласка у ову цркву ХПЦ односила се на “оне бивше православце (Србе-Н.Ж) који су прешли, или су се пријавили за пријелаз на коју било признату вјероисповјест, јер би с тим настала сметња и забуна у матичним књигама и другим исправама јавноправног значаја, гдје је ознака вјероизповиједне припадности у току мијењања, или је већ промијењена”.

На основу ове законске одредбе министар правосуђа, др Мирко Пух, одобрио је образовање прве црквене општине ХПЦ, на челу са њеним предсједником Петром Лазићем. Прва црквена литургија, коју је служио свештеник Васо Шурлан из Земуна, одржана је у цркви Св. Преображења у Загребу, у присуству већег броја усташких државних и војних великодостојника.

На основу чл. 2 Законске одредбе о оснивању ХПЦ донешен је Устав ХПЦ, чији је текст цензурисао лично Анте Павелић и на крају га потписао 5. јуна 1942. године. Тог дана поглавник је именовано осамдесетогодишњег “преосвећеног архиепископа Григорија Ивановича Максимова Гермогена митрополитом загребачке митрополије ХПЦ, са сједиштем у Загребу. Он је иначе био архиепископ јекатеринославски и московски, руски калуђер-емигрант са пребивалиштем у манастиру Хопово на Фрушкој гори. У исто време Гермоген је био и члан Синода руских заграничних цркава у Сремским Карловцима. Поводом именовања Гермогена, Анте Павелић је организовао пријем за челнике ХПЦ.

Према Уставу ХПЦ, подручје НДХ је било подијељено на четири епархије: загребачку, петровачку са сједиштем у Босанском Петровцу, бродску са сједиштем у Босанском Броду и сарајевску. Митрополит Гермоген положио је заклетву пред Павелићем 8. јуна 1942, у присуству чланова усташке владе. Именоване архијереје и пароха ХПЦ накнадно је обављено. Тако је руски свештеник - архимандрит из Дубровника Николај Руженцов постављен 18. августа 1942. за привременог жупника (пароха) ХПЦ у Сарајеву, а крајем августа постављени су Рус Иван Мрочковски и Богдан Поповић из Бањалуке, такође за привремене жупнике.

Стварањем ХПЦ усташки режим је настојао да у потпуности избрише српски помен на просторима НДХ. Претходним покољем и превођењем у римокатолицизам битно је редукован број Срба у НДХ. Преостале Србе је, дакле, на перфидан начин прозелитским чином требало превести под окриље Хрватске православне цркве и у Хрвате православне вјере.

У југославенској историографији поједини аутори су се бавили питањем прекрштавања и стварања Хрватске православне цркве, различито тумачећи узроке настанка такве апсурдне творевине. Једни су тумачили да је ХПЦ требало да послужи као средство провођења успјешне кроатизације Срба, њихове денационализације и асимилације. Други су сматрали да је оснивање ХПЦ било само средство за прикривање усташких злочина, трећи да ће таква вјерска акција помоћи остварењу ватиканског сна о потпуном поримокатоличењу Балкана и на тај начин утемељити политичко-вјерску нацију хрватства.

У суштини, дакле, ХПЦ је била један од облика уније православних Срба са римокатолицима, па је самим тиме Ватикан у Хрватској православној цркви видео пут к вјерској унији и нестанку српских “шизматика” са простора НДХ. Успјешан рад Хрватске православне цркве за Ватикан је требао бити “најдрагоцјенији дар који Хрватска може поклонити Св. Столици и Св. Оцу”. Из Ватикана су препоручивали да се у крајевима гдје има православних створе и “грчко-католички центри” и да се рад на унији повјери грчко-католичком епископу Јанку Шимраку, по Ватикану “најбољем познаваоцу вјерских питања на Балкану”.

У Украјини на руском језику објављена књига једног од водећих српских писаца

Време обмана



Пише: Владимир Мишковић

Новинско-издавачка кућа Степ-инфо из града Николаева у Украјини је недавно у библиотеци „Савремена српска литература“ на руском језику објавила књигу српског писца Момира Лазића „Време обмана“. Припремио ју је познати руски писац Павел Тихомиров. Књига се састоји из три дела, а у првом делу књиге су објављени одломци из романа Момира Лазића под називом „Крваве године“ и аутобиографског дела под називом „Испирање мозга“, које говоре о појави усташтва у Хрватској и злоделима над Србима. Лазић истиче своје задовољство што је књигу добио баш 4. новембра 2010. године, истог дана када је Борис Тадић у Вуковару, извињавањем геноцидне држави Хрватској, понизио страдалнички и прогоњени српски народ Републике Српске Крајине.

– Као да је неко Божије провиђење било што сам баш на тај дан добио књигу која је изашла из штампе. Био сам истовремено срећан што је књига изашла и истовремено тужан што се један човек, такозвани председник наше државе, извињава нечему, а ја сам 1991. године лично проживео велику, крваву трагедију и највеће несреће, ужасна убиства које су Срби претрпели на простору Републике Српске Крајине, када се усташтво поново појавило и радило све оно што је радило у време крволока Павелића и Степинца – објашњава Лазић.

У тим књигама Лазић је описао истините догађаје из 90-тих година прошлог века у Карловцу, са именима и презименима свих који су вршили терор над српским народом у том граду. Други део књиге је посвећен поезији



Момира Лазића избором из претходне три Лазићеве књиге „Мом народу да не заборави“, „Христоискрице“ и „Песме љубави“, укључујући и неколико нових песама, међу којима је једна од Лазићевих најпревођенијих песама „Мољтва за Војислава Шешеља“. „Време обмана“ се завршава одломцима из књиге Момира Лазића „Правда“, збирке текстова које је Лазић три године објављивао у истоименом листу.

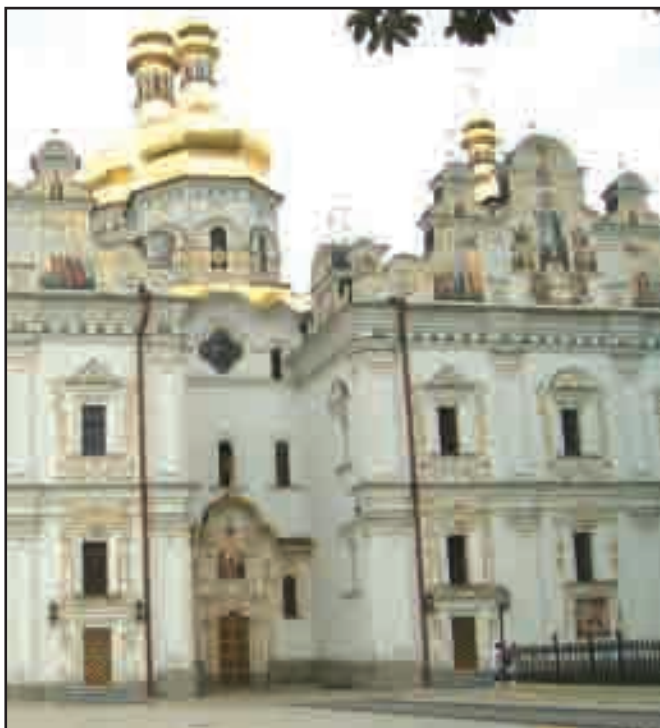
Један део тих текстова је већ објављиван на интернет презентацији православне информативне агенције „Руска народна линија“ које дневно посети више од милион људи. У том делу Лазић пише о Ратку Младићу, Радовану Караџићу и Војиславу Шешељу. Пише о отпору српског народа у колотечини новог светског поретка и издајнич-



„Време обмана“ на конференцији о геноциду над Србима

– Оно што ме је посебно дирнуло је то што је моја књига подељена учесницима Конференције о геноциду над српским народом одржане 28. октобра у Петрограду, у којој су учествовали најпознатији теолози и научници Русије, Србије, Белорусије и Украјине. Организатори су били Историјски факултет Санкт-петербуршког државног универзитета и Православна информативна агенција „Руска народна линија“ из Петрограда – подсећа Лазић

Павел Тихомиров је за увод у књигу „Време обмана” узео беседу игумана Манастира Велика Ремета Стефана на промоцији Лазићеве књиге „Правда” у Удружењу књижевника Србије. Отац Стефан је говорио о правди као о синониму одбране људског достојанства, којег данас има све мање. У беседи се посебно истиче ова мисао оца Стефана о Момиру Лазићу: „Има још људи који нису заборавили истину, човека, своју Отаџбину, управо онаквог човека какав је Војислав Шешељ”



кој власти коју Америка и Европа чувају да што дуже траје, да би што више уништила свој народ и довела га до тоталне катаклизме.

– То су текстови о двострукој катаклизми српског народа. Прва је глобални процеп који уништава слабе и немоћне. Друга је наша унутрашња катаклизма, у којој ненародна и издајничка власт, као део новог светског поретка, уништава српски народ. То је двоструко уништавање српског народа – констатује књижевник Момир Лазић.

На самом крају књиге је велики интервју са писцем поводом 20-годишњице изласка листа „Збиље”, који уређује Момир Лазић. У Русији је посвећена велика пажња годишњици „Збиље”, јер су многи руски интелектуалци и писци писали за тај лист. „Време обмана” завршава детаљном библиографијом свих Лазићевих издања.

Књига Момира Лазића „Време обмана” трећа је по реду његова књига објављена на руском језику. Текстове са српског на руски језик је, осим редактора Павела Тихомирова, преводио и професор доктор Иван Чарота, шеф Одсека за славистику Универзитета у Минску, у Белорусији, који је раније превео и на белоруском и руском језику објавио Лазићеву књигу „Кад брат брата изда”. „Време обмана” је, у договору са редактором и издавачем подељено студентима у Кијеву, Москви и Минску, који уче српски језик на универзитетима та три велика града.



- Броја ли, пре броја вали, сабирали, од узимали, све док ни о до би ли податак да је Вук Јеремић изгубио на изборима.
- У же сто кој борби на изборима за председника, Борис Тадић је успео да побеђи. То што није био против кандидата, није он крив.
- Благо Црнојцима. Њихов Мило поднео оставку и повлачи се из политике.
- Дијана Драгутиновић изјавила да ће следећа година бити боља. За годину не знам, али следећи мени стар финансија сигурно хоће.
- То мица Миловаћевић препоручио Борис Тадићу да се оперише у Србији.
- Па он најбоље зна. Оперисао се у Немачкој и лично се уверио да су наши лекари бољи.
- Унови нама вест: Скадарлија пуна странаца. Па, наравно. Домаћинема јупа реза одлазак тамо.
- Аустријанци неће испоручити Санадера. Наше „Санадере“ је баш обрало вала ова вест.
- Ма, не трпи на роду Србији због политичара на власти. Трпи због политике којој они спроводе.
- Помраче на сунца и месеца су честе, али тренутне појаве. По мрачење све стиже неких властодржаца је трајно стање.
- Расим Љајић изјавио да влада није шпанска серија. Па, и није. Кад у шпанским серијама направе нешто, плачу актери. Кад влада направи нешто, плаче на роду.
- Према подацима Комисије Савета Европе, сваких шест грађанин Србије давао мито. Осталих пет је примало.
- Банке нису осетиле кризу, каже председник Извршног одбора Интезе. Што питате банкаре, питајте њиховог клијента!
- Ови из „Путева Србије“ обећавају завршетак обилазнице за две године. То исто су рекли и 2008. и 2009. године. Људи држе до речи.
- Тома је паза рио стан од 156 квадрата за 440 000 евра. Не питам одакле му паре. Само читам вест из новина.
- Вучић у Америку, Вучић из Америке.
- Влада спремила победнички одговор на упитник ЕУ. Кад их буду читали, кристиће се и левом и десном руком.
- Ко то каже да наша влада нема резултате. Ето, захваљујући њим напорима наредних година нам неће каснити.
- Због праних новчаних многи грађани Србије неће себи приуштити прасетину за новогдишњу трезу. Па нека неко после каже да влада не води рачуна о сточном фонду.
- Није чудо да ова влада даје обећања. Чудно је кад по неку испуни.

Војислав Шешељ

званична интернет презентација

Започела је осма година тамновања председника Српске радикалне странке, проф. др Војислава Шешеља у Хагу. О кафкијанском процесу века, у коме данас једини политички затвореник у Европи, упркос флагрантном кршењу његових људских и процесних права какво цивилизовани свет не познаје, успева да разори оптужницу, осујети покушај фалсификовања српске историје и разобличи лице и наличје глобализма, можете да се информисете на интернет адреси www.vseselj.com.

На интернет презентацији проф. др Војислава Шешеља можете прочитати и коментарисати најновије вести, видети најаве догађаја, погледати и преузети видео записе са суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима који помаже одбрану др Шешеља.

Сви посетници сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима су капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.



www.vseselj.com

Др Војислав Шешељ

**ХОЛАНДСКИ
КУРВИН СИН
АЛФОНС ОРИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**КОРУМПИРАНИ ПРЕДСЕДНИК
НЕЛЕГАЛНОГ ХАШКОГ СУДА
ФАУСТО ПОКАР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**ПИТОМАЦ
МИНХЕНСКЕ ПИВНИЦЕ
ВОЛФГАНГ ШОМБУРГ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**ПОКВАРЕНИ
МАЛТЕШКИ ПАЦОВ
КАРМЕЛ АГНУС**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**САРДАЊИВА ГВАЗАНСКА СВИЊА
МОХАМЕД ШАХАБУДИН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**ДЕГЕНЕРИСАНИ МАЈМУН
БАКОНЕ ЦАСТИС МОЛОТО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**РЕТАРДИРАНА
ХАШКА ТУЖИТЕЉКА
ХИДАСТАРА УЕРЦ-РЕЦЛАФ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**ОЧЕРУПАНА
ХАШКА БУРКА
КРИСТИНА ДАЛ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША БАНДИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКА
ИНСТРУМЕНТАЛИЗАЦИЈА
АЛЖИНС СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВАЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАКОВОЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**ЕУРОПСКА УНИЈА
САТАНИСТИЧКА ТВОРЕВИНА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

**СРПСКИ
БАРОН МИНХАУЗЕН
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**САНАДЕРОВА
МАЧКИЦА
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**НАРОГУШЕНО
ШКОТСКО ГОВНО
ЈАН БОНОМИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**СМЕЖУРАНО
КЕНГУРОВО МУДО
КЕВИН ПАРКЕР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**ЈУЖНОКОРЕЈСКА ГЪИДА
О ГОН КВОН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИНЂИЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2008.

Др Војислав Шешељ

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ АНДЕРА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2008.

Др Војислав Шешељ

**ПРОПАЛИ ПУЧ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКИ ДЕНУНЦИЈАНТ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2008.

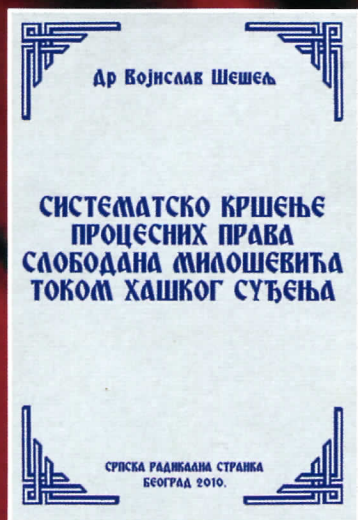
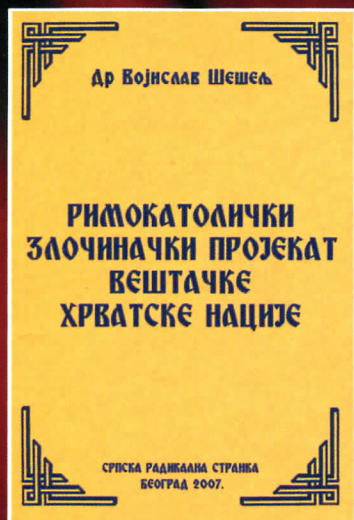
Др Војислав Шешељ

**ПОРТПАРОА
ЛОПОВСКЕ СТРАНКЕ
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2009.

НАУЧНИ РАДОВИ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири капиталне књиге проф. др Војислава Шешеља у којима су објављене чињенице о Римокатоличкој цркви и Хрватима, антисрпској природи Хашког трибунала, као и циљеви и морални судови српског национализма.



ТАЈНИ ДОКУМЕНТИ

СЛУЖБЕ ДРЖАВНЕ БЕЗБЕДНОСТИ О ПРАЋЕЊУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири тома документације Службе државне безбедности која је интезивно праћила др Шешеља од 1982. до 2003. године. Садржај ових тајних докумената показује Шешељеву одлучну дисидентску борбу за демократизацију друштва, као и његову изванредну антиципацију догађаја на које је благовремено упозоравао.

Једини досије који је доступан јавности, сви остали политичари су после петооктобарског пуча узели своје досијее из Службе само да би их склонили од очију јавности.

